

திராவிடப் பொழுதில்

திராவிட ஆய்விதழ்

DRAVIDA P@ZHIL

Apr - Jun 2022 Quarterly

The Journal of Dravidian Studies

Tamil
பெரியார்

Kannada
ಪೆರಿಯಾರ್

Malayalam
പെരിയാർ

Telugu
పెరియార్

Gujarati
પેરિયાર

Bangla
পেরিয়ার

Assamese
পেৰিয়ার

Odia
ପେରିୟାର୍ ।

Spanish
Periyar

German
Perijar

Punjabi
ਪੇਰੀਆਰ

Bhojpuri
पेरियार

Hindi
पेरियार

Urdu
پیریار

English
Periyar

Italian
Periyar

Marathi
पेरियार

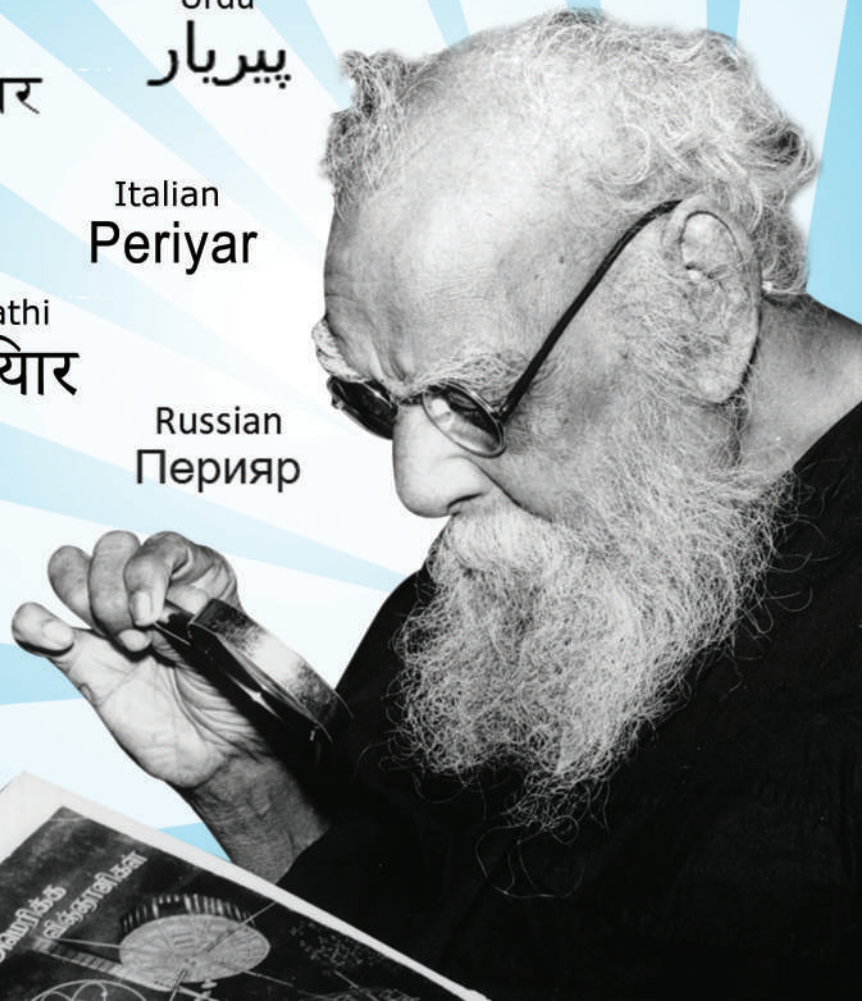
Korean
페리야르

Japanese
ペリヤール

Russian
Перияр

Arabic
بيريار

French
Periyar

திராவிடப் பொழுது DRAVIDA POZHIL

April - June 2022 Quarterly

Vol.2, Issue 2

The Journal of Dravidian Studies

Patron

Dr. K.Veeramani

Chancellor

Editorial Board

Prof. **Dr. Kannabiran Ravishankar**

Prof. **Dr. P. Jagadeesan**

Prof. **Dr. P. Kalimuthu**

Prof. **Dr. Sp. Thinnappan**

Prof. **Dr. Nam. Srinivasan**

Dr. Soma Ilangoan

Dr. V. Neru

Published by

Centre of Excellence for

Periyar Thought

**Periyar Maniammai Institute of
Science and Technology**

(Deemed to be University)

Vallam, Thanjavur - 613403

Tamil Nadu, India.

Language

Bi-lingual

Single Issue (India)

Rs.200/-

Annual Subscription (India)

Rs.800/-

Single Issue (International)

\$15

Annual Subscription

(International)

\$50

Designed & Printed at :

PMIST Press

Vallam, Thanjavur - 613403

Tamil Nadu, India.

Tel: (91) 98401 32684

Email : dravidapozhil@pmu.edu

Visit our Website at

dravidapozhil.pmu.edu

DRAVIDA POZHIL April - June 2022

1. CULTURAL DIFFUSION AND TAMIL MERCHANTS

Prof. P.Shanmugam,

University of Madras

11

2. Critical Thinking in Masses & Social Justice

Need for New Perspective

*(With special reference to
Tamil Nadu)*

Dr.S.Rajmohan

27

3. Humanism and Thiruvalluvar

Dr.R.Prabhakaran, USA

41

4. பவுத்தம்: எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும்

ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை

எழுத்தாளர் மு.சங்கையா

53

5. வஞ்சிக்கப்பட்ட வரலாறு

பேராசிரியர் ப.காளிமுத்து எம்.ஏ., பிஎச்.டி.

67

எங்கும் பாரடா இப்புவி மக்களை,
பாரடா உனது மானிடப் பரப்பை,
பாரடா உன்னுடன் பிறந்த பட்டாளம்,
என்குலம் என்றுனைத் தன்னிடம் ஒட்டிய,
மக்கள் பெருங்கடல் பார்த்து மகிழ்ச்சி கொள்!

அறிவை விரிவு செய், அகண்டமாக்கு
விசாலப் பார்வையால் விழுங்கு மக்களை
அணைந்து கொள், உன்னைச் சங்கமம் ஆக்கு
மானிட சமுத்திரம் நானென்று கூவு
பிரிவிலை எங்கும் பேதம் இல்லை!

புரட்சிக் கவிஞர் பாரத்தாசன்

ஆசிரியர் குழுவின் முகவுரை

திராவிடப் பொழில் வாசகர்கள் யாவருக்கும் சமத்துவ நாள் நல்வணக்கம்!

ஆம், நம் அண்ணல் அம்பேத்கரின் பிறந்தநாளான ஏப்ரல் 14ஆம் நாளைச் 'சமத்துவ நாள்' என அறிவித்து, அந்நாளில் யாவரும் சமத்துவ உறுதிமொழி ஏற்க ஆவன செய்துள்ளார், மாண்புமிகு தமிழ்நாட்டு முதலமைச்சர் அவர்கள். இதற்கு முன்பும், தந்தை பெரியாரின் பிறந்தநாளான செப்டம்பர் 17ஆம் நாளைச் 'சமூகநீதி நாள்' என அறிவித்து, அப்போதும் சமூகநீதி உறுதிமொழியை ஏற்கச் செய்தார், அரசாங்க முறைமை வாயிலாகவே. இது, சிறப்பானதொரு முன்னெடுப்பு; திராவிட இயக்கத்தின் பயணத்தில், அடுத்த தலைமுறைக்கான ஆயத்தக் களம்.

திராவிடக் கல்விச் சிந்தனையின் அடிநாதமே சமத்துவமும், அதன்பாற்பட்ட சமூகநீதியும் தானே!

'யாவரும் சமம்' என்பது, 'சூரியன் கிழக்கில் உதிக்கும்' என்பது போல், இயல்பான இயற்கையான பொது அறிவு அல்லவா? இந்த எளிய உண்மைக்காகவா,

இத்துணைப் பேரும் போராடுகிறோம் என்றால், ஆம், தமிழினம் மட்டுமல்ல, உலகமெங்கும், இந்த எளிய உண்மையை நிலைநாட்டத் தான், பல இயக்கங்கள் பெரும்பாடு படுகின்றன, அன்றும் இன்றும்.

ஆதிக்கம் X சமன்மை என்ற போர், அய்யன் வள்ளுவன் காலந்தொட்டே நடந்து வருவதால் தான், 'பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்' என்ற எளிய உண்மையைக் கூடத் தத்துவமாக்கிப் பாட வேண்டி இருந்தது.

- பாலினச் சமத்துவம்
- வகுப்புச் சமத்துவம்
- வர்க்கச் சமத்துவம்
- ஜாதியில் சமத்துவம்
- சமயத்தில் சமத்துவம்
- உணவில் சமத்துவம்
- கல்வியில் சமத்துவம்

என்று சமத்துவத்தின் பொருண்மைகள் பலப்பல. ஜாதி என்பதே சமத்துவமின்மை தானே. சமம் என்று ஆகிவிட்டால், ஜாதி ஏது? ஒழிந்து விடுமே! எங்கெங்கெல்லாம் ஏற்றத்தாழ்வு கற்பிக்கப்படுகின்றதோ, அங்கங்கெல்லாம் சமத்துவக் களங்களும்

போராட்டங்களும் நடாத்தி, சமன்மை காணும் முயற்சியில் இடையறாது நம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டே இருப்போம். இது நம் தமிழ் - திராவிடச் சமூகக் கடமை. இதற்கு ஓய்வென்பதே இல்லை!

இவ்விதம், 5ஆய்வுக் கட்டுரைகளைத் தாங்கி வெளிவருகின்றது.

1. பழந்தமிழ் வணிகர்களும், பண்பாட்டு விரவலும்
2. மாந்தவியலில் உய்யச் சிந்தனையும் சமூகநீதியும்
3. திருவள்ளுவரும் மாந்தமும்
4. பவுத்தம்: எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் – ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை
5. வஞ்சிக்கப்பட்ட வரலாறு
சிறப்பாக யாக்கப்பட்டுள்ள இந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வாசித்து, கல்விப்

புலங்களில் பகிர்ந்து கொள்க. இந்தக் கல்விப் பயணத்தில், எம்மோடு தொடர்ந்து பயணிக்கும் வாசகர்களாகிய உங்களுக்கு, எங்களின் ஆரா அன்பும், நன்றியும் என்றும் உரித்து. வாருங்கள், பயணம் செய்வோம்.

- ஆசிரியர் குழு

- o பேரா. முனைவர் கண்ணபிரான் இரவிசங்கர்
- o பேரா. முனைவர் பெ. ஜெகதீசன்
- o பேரா. முனைவர் ப. காளிமுத்து
- o பேரா. முனைவர் சுப. திண்ணப்பன்
- o பேரா. முனைவர் நம். சீனிவாசன்
- o மரு. சோம. இளங்கோவன்
- o முனைவர் வா. நேரு

Preface

Vanakkam to the Readers of Dravida Pozhil, on the Equality Day.

The Hon'ble Chief Minister of Tamil Nadu has announced that Dr. B.R. Ambedkar's birthday on Apr 14 every year will be henceforth celebrated as Equality Day and a Pledge of Equality will be undertaken under the auspices of the Tamil Nadu Government. A similar announcement was made last year for Periyar's birthday on Sep 17 to be celebrated as Social Justice Day. This is a very welcome initiative and a nurturing ground for the next generation of Dravidian Movement.

Equality & Social Justice have always been the core philosophies of the Dravidian Thought.

The adage 'All Men & Women are born Equal' is akin to the statement 'The Sun rises in the East'. It is plain common sense. Are we struggling to establish this simple truth? Yes, not only amongst Tamil people, but world over, only to establish this simple truth, many movements have struggled in the past and are still continuing their struggle.

The battle between Superiority x Equality has been waged right from the days of Valluvar. That's why he had to sing a simple statement like 'pirappu okkum ellā uyirkkum' (All are born equal)' as a core philosophy.

- Gender Equality
- Divisional Equality
- Class Equality
- Equality of Castes
- Equality of Religions
- Equality in Food
- Equality in Education

And there are many more facets of Equality in our daily lives. The word 'Caste' itself signifies superiority, and when all Castes become Equal, there is no such thing as Caste – right? Wherever the preaching of Superiority x Inferiority is advocated, we should leave no stone unturned and establish Equality as a true facet of Humanism. This is our bounden duty and giving back to the Society. This is a continuous process and has no retirement whatsoever.

This issue of Dravida Pozhil contains 5 Research Papers.

1. Cultural Diffusion and Tamil Merchants in History
2. Critical Thinking in Masses & Social Justice
3. Humanism & Thiruvalluvar
4. Buddhism: Evolution & Decline – A historical view
5. The History of Deceit of the Dravidian/Tamil Peoples

We request you to immerse yourself in this research, read the above papers and share with your academic communities. In

this Dravidian Academic Journey, Readers like you have been traveling along with us, and our sincere love and thanks to you as ever. Come ye, let's explore.

The Board of Editors.

- Prof. Dr. Kannabiran Ravishankar
- Prof. Dr. P. Jagadeesan
- Prof. Dr. P. Kalimuthu
- Prof. Dr. Sp. Thinnappan
- Prof. Dr. Nam. Srinivasan
- Dr. Soma Ilangovan
- Dr. V. Neru

Cover Page Theme

Today, Dravidian thoughts are slowly and steadily reaching all over the world. Progressive thoughts are much needed, especially during the times of backwardness and stagnancy. They trigger the human thought and uplift the human heart towards Rationality & Social Justice.

Periyar was a self-made free thinker. Most of his thoughts arose, not out of extensive reading of the works of others, but out of his own free thinking.

However, his thoughts have predominantly stayed in his own mother tongue – Tamil. Only a select few of his progressive ideas have gone into the domain of English and other languages. Periyar himself was running three magazines in English – Revolt, Justicite & Modern Rationalist. But again, the time has come now, to go even beyond.

People in different states of India, especially North India - where Social Justice is at its lowest ebb today, need to be educated on Rationality in their own native tongue. Periyar & Ambedkar's writings are the best medicine for many of the social evils prevailing predominantly in the Indian casteist society.

Also, the Dravidian Model– which is a Success Story in the state of Tamil Nadu, has to be shared with the rest of the World.

Progressive Movements worldwide, like the Black Lives Matter and Feminist Movements

for example, can compare and contrast with the Dravidian Model, and both sides can share their strategies towards achieving an egalitarian society. Commonality of Thought and Connecting with the Roots will happen through such Knowledge Sharing in the local language.

Hence, the Dravidian Philosophy has to extend from Tamil to other languages of India & also to other languages of the World. This is really a need of the hour.

For quite some time, this has been on the cards of Dravidar Kazhagam (DK) - the organization developed and nurtured by Periyar - to undertake the Translation of Periyar Thought in multiple languages. To add strength to strength, now the Government of Tamil Nadu has also announced that a sum of Five Crore (50 million INR) has been set aside in the Government Budget, for the translation of Periyar Thought in regional languages and global languages.

The Journal of Dravidian Studies (JODS) – Dravida Pozhil thanks the Hon'ble Chief Minister of Tamil Nadu, Thiru M.K. Stalin in setting up this farsighted & laudable initiative.

This issue of Dravida Pozhil carries the same theme on its cover page – Periyar spelt in 21 languages – both regional and global. Let's globalize Periyar & 'periyarize' the Globe! ■

முகப்பு : அட்டைப்பட வீளக்கம்

திராவிடச் சிந்தனை இன்று உலகெங்கும் மெல்லமெல்லப் பரவிவருகின்றது. முற்போக்குச் சிந்தனைகள் ஒரு சமூகத்துக்கு மிகப் பெரும் தேவை; அதுவும் அச்சமூகத்தில் தேக்கநிலையும் பிற்போக்குவாதமும் பெரிதும் பரவிநிற்கும் காலங்களில் இன்னமும் தேவை. இச்சீரிய சிந்தனைகளே, மனித எண்ணத்தைத் தூண்டி, மனிதமனங்களைப் பகுத்தறிவு நோக்கியும் சமூகநீதி நோக்கியும் ஆற்றுப்படுத்துகின்றன.

பெரியார், ஒரு தற்சிந்தனையாளர் (சுயசிந்தனையாளர்). அவரின் சிந்தனைகள் பலவும், பிறரின் நூல்களைப் படித்து வந்தவை அல்ல. சமூகநிலை கண்டு, தற்சிந்தனையால் ஆழ்ந்து விளைந்தவை.

ஆனால், அவரின் சிந்தனைகள் பலவும், அவரின் தாய்மொழியான தமிழிலேயே தங்கி விட்டன என்றே சொல்லலாம். வெகு சிலவே, ஆங்கிலம் & பிற மொழிகளில் ஆக்கம் கண்டுள்ளன. பெரியாரே, தன் வாழ்நாட்காலத்தில், ரிவோல்ட், ஜஸ்டிசைட் & மாடர்ன் ரேசனலிஸ்ட் என்னும் சில ஆங்கில இதழ்களை நடத்தியுள்ளார். அதையும் தாண்டி, பல களங்களில் நடைபயிலும் நேரம் வந்துவிட்டது.

இந்திய ஒன்றியத்தின் பல மாநிலங்களில், குறிப்பாக வட மாநிலங்களில் வாழும் மக்கள் சமூகங்களில், சமூகநீதி என்பது இன்று அடிமட்டம் கண்டுள்ளது. அங்கெல்லாம், மக்களைப் பகுத்தறிவில் நெறிப்படுத்த, அவரவர் தாய்மொழியிலேயே நல்லவிதமாக ஆதாரத்துடன் எடுத்துச் சொல்லும் காலக்கட்டாயம் நேர்ந்துள்ளது. பெரியார் & அம்பேத்கர்- இவ்விருவரின் எழுத்துகளும், இந்திய ஜாதியச் சமூகத்தில் தேங்கியுள்ள பல நோய்களுக்கு மாமருந்து ஆகும். மேலும், திராவிட மாதிரியின் தமிழ்நாட்டு வெற்றிக் கதையை, உலகெங்கும் பகிரும் நேரமும் இதுவே!

உலகெங்கிலும் உள்ள முற்போக்கு இயக்கங்கள் (கருப்பின இயக்கம், பெண்ணிய இயக்கங்கள்போன்றன), திராவிடமாதிரியோடு ஒப்பீடு செய்து, கொடுக்கல் வாங்கல்களை இருபுறமும் நிகழ்த்தி, உலகச் சமுதாயச் சீர்மை செய்ய இயலும். இதற்கு, அறிவுப் பகிர்தலை, அந்தந்தச் சமூக மொழிகளில் நிகழ்த்துவது, ஒத்த சிந்தனைகளையும், வேர்களில் ஆழம்பாய்தலையும் வளர்த்தெடுக்கும்.

எனவே, திராவிடத் தத்துவத்தை, நமதருமைத் தாய்மொழியாம் தமிழிலிருந்து, பிற இந்திய மொழிகளுக்கும், பிற உலக மொழிகளுக்கும் வளர்த்தெடுக்கும் நேரம் வந்துவிட்டது எனலாம். நல்ல சமயமிதே, இதை நழுவவிடுவோமோ?

சிலகாலமாக, பெரியார் வளர்த்தெடுத்த திராவிடர் கழகம், இந்தப் பன்மொழி முயற்சிகளை முனைந்தெடுக்கத் திட்டங்கள் தீட்டிவந்தது. இப்போது, பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போல், தமிழ்நாடு அரசும் தன்னுடைய நிதிநிலை அறிக்கையில், பெரியார் சிந்தனைகளைப் பன்மொழியாக்கம் செய்ய, ரூபாய் 5 கோடி ஒதுக்கியுள்ளது.

திராவிடப் பொழில் ஆய்விதழ், இச் சீரிய தொலைநோக்குத் திட்டம் வெற்றியடைய, மாண்புமிகு தமிழ்நாடு முதலமைச்சர், திரு. மு.க. ஸ்டாலின் அவர்கட்கு, நனிமிகு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

இவ்விதழின் முகப்போவியம், 21 மொழிகளில் பெரியார் என்பதைப் பொருண்மையாக வைத்து, பெரியாரின் பெயரையே பல இந்திய மொழிகளிலும், பல உலக மொழிகளிலும் வடிவாக்கம் செய்து மிளர்கின்றது. வாருங்கள், பெரியாரை உலக மயமாக்குவோம், உலகினைப் பெரியார் மயமாக்குவோம்!

- ஜாதி வேறுபாடுகளுக்கு எதிராகவும், ஜாதிகளின் பெயரால் நடக்கும் சமூக அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராகவும்தொடர்ந்து போராடி,
- ஒதுக்கப்பட்டவர்களுடைய உரிமைகளுக்காகவும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களுடைய சமத்துவத்திற்காகவும், வாழ்நாள் எல்லாம் குரல் கொடுத்து,
- எளிய மக்களின் உரிமைகளைப் பற்றி விழிப்புணர்வை ஊட்டிய, நம் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை வகுத்துத் தந்த அண்ணல் அம்பேத்கர் அவர்களுடைய பிறந்த நாளில்,
- ஜாதி வேறுபாடுகள் ஏதுமில்லாத சமத்துவ சமுதாயத்தை அமைக்க நாம் அனைவரும் பாடுபடுவோம் என்றும்,
- சகமனிதர்களை ஜாதியின் பெயரால் ஒருபோதும் அடையாளம் காணமாட்டேன் என்றும்,
- சக மனிதர்களிடம் சமத்துவத்தை வாழ்நாள் முழுவதும் கடைப்பிடிப்பேன் என்றும் உளமார உறுதி ஏற்கிறேன்!

சமத்துவ நாள் உறுதிமொழி!

((தமிழ்நாடு அரசு-14. 04. 2022))

விண்ணிடை இரதம் ஊர்ந்து
மேதினி கலக்கு தற்கும்
பண்ணிடைத் தமிழைச் சேர்த்துப்
பாரினை மயக்கு தற்கும்

மண்ணிடை வாளை யேந்திப்
பகைப்புலம் மாய்ப்ப தற்கும்
எண்ணிலாத் தமிழர் உள்ளார்
எனும்நிலை காண்ப தென்றோ?

புரட்சிக் கவிஞர் பாரத்தாசன்

CULTURAL DIFFUSION AND TAMIL MERCHANTS

Prof. P. Shanmugam

(Retd. Professor, Dept. of Ancient History and
Archaeology, University of Madras)

Abstract:

Commodity Exchange is one of the ancient trade mechanisms through which Cultural Diffusion blossomed up amongst various civilizations. Tamil Merchants played a very important role in the diffusion of cultures across many countries of the World. From local trade to global trade, from land faring to sea faring, from simple tolls to excise, the journey of Tamil Trade is very vast and deep.

Activities of the Merchant Guilds have taken the Tamil Culture to distant lands and brought in new discoveries to the Tamil land. Philanthropy of the Tamil merchants are recorded in various inscriptions. History of the merchant guilds can be traced from Literature. Roman coins and foreign currency form a treasure trove in several parts of the Tamil country. Day markets (nālaṅgāḍi) and night markets (allaṅgāḍi) were a common sight in the Tamil land. Volumes of historical information on Maritime trade, Global and Local Ports, Geographies, Goods exchanged, Voyages and Royal restriction of vessel movements are found in the above-mentioned sources. This paper traces that historical path of trade and cultural exchange, from various sources in Tamil Literature & Tamil Archaeology.

Essay:

Merchants played an important role in the diffusion of cultures across countries though their prime function was to manage the exchange of commodities. They always provided the necessary links between producers on the one side and consumers on the other side. They are the people who carry goods of various kinds and travel long distances to sell products and satisfy the needs of common people. Some merchant groups cross the seas and oceans with difficulty in search of commercial and luxury goods and even established merchant settlements in some regions. Their activities were mostly dependent on several production centers from where they transported commodities to different regions. In some regions they established their control and ruled as territorial chiefs. Their activities were distributed in all regions. In general, they acted as messengers in the spread of cultural materials across regions and also oversee the development of regional economy.

In south India also activities of merchants could be seen from the earliest times. By its very location, the south Indian Peninsula, served as an exchange centre for goods from various countries situated on the eastern sea

board as well as on the west. Though we have no clear evidence about the activities of merchants of the pre historic and proto historic periods, the existence of trade in south India and the Tamil country could be surmised. However, we may presume that the trade during the pre-megalithic period involved exchange of surplus of agricultural products and some goods of commercial value. A quick survey of artefacts of the Megalithic period could indicate the prevalence of long-distance trade. It seems that semi-precious stones like carnelian, quartz and glass beads manufactured in some centers in Tamil country were also accepted as commercial goods. Similarly, some of these goods produced in different parts of the country and transported over long distances were also marketed by trades in Tamil country. In these commercial transactions, we may notice the involvement of merchants from north India, mariners and traders from overseas countries. The numerous artefacts discovered from archaeological excavations in ancient sites in India and overseas countries clearly speak of the involvement of merchants from south India and more particularly Tamil country.

Evidence of local trade is available in the ancient Tamil literature, commonly known as Sangam anthology. They are composed by several poets during 3 B.C. to A.D.3 centuries. The anthology provides some interesting information about the activities of native merchants and their trade activities. Several poets who composed poems in the works like *Puranāṇūru* and *Akanāṇūru* were merchants. They were usually referred to in Tamil language as *vaṇikar/vāṇikar* (merchants). Among the several merchants, one gold merchant from *Uṟaiyūr*, (*Uṟaiyūr Iḷam poṇ vāṇikaṇār*) has composed one verse in *Puranāṇūru*.¹ *Uṟaiyūr* was the ancient capital city of the Sangam Chola dynasty. Another merchant, *Sītalaich Chāṭṭaṇār*, was a dealer in grains (Maduraik

kūla vāṇikaṇ Sītalaich Chāṭṭaṇār) who has marketed his goods in Madurai, the capital of Pandya rulers. He has composed about one verse in *Puranāṇūru* and five verses in *Akanāṇūru*.² *Iḷavēṭṭaṇār*, was a cloth trader from Madurai, (*Madurai aṟuvai vāṇikaṇ Iḷavēṭṭaṇār*) who has composed one poem in *Puranāṇūru* and six poems in *Akanāṇūru*.³ *Iḷandēvaṇār* was another merchant, who was a dealer of different commodities (*paṇḍa*) and his business was centered at Madurai (*Maduraip paṇḍa vāṇikaṇ Iḷandēvaṇār*). He has composed 3 verses in *Akanāṇūru*.⁴ *Kāvithi* was a title conferred on merchants during the Sangam period and one merchant namely *Chādēvaṇār*, from *Āvūr*, has composed one poem in *Akanāṇūru* (*Āvūr kāvithikaḷ Chādēvaṇār*).⁵ *Chāṭṭaṇ*, was a common name usually taken by merchants in the Sangam period and many merchants with the name *Chāṭṭaṇ* were endowed with several poems in the Sangam anthology.⁶

The earliest inscriptions in the Tamil country are datable between 2 B.C. and A.D. 3 century and provide some information about merchant activities. They are mostly found on ancient caverns and also engraved on numerous potsherds excavated from old settlements in the Tamil country. They are usually named as Tamil Brahmi inscriptions and they contain many names of merchants who have made some grants and also provided some facilities to members of some religious community on several occasions. From the names of donors found in these short inscriptions one can easily identify native merchants of the Tamil country and their activities. One inscription from *Aḷagarmalai* (2 B.C.) mentions a merchant, *Ataṇ Ataṇ*, who figures as a donor. He was a gold merchant (*poṇ kolvāṇ*) from *Mathirai* (Madurai), the capital of the Pandya rulers.⁷ Merchants dealing with some local products are known from two inscriptions. Among the two one was known as *Viyakaṇ*, who was a

salt merchant (upu *vāṇikaṇ*), ⁸and the other one was Neḍumalan, a merchant dealing with the palm gur or jaggery (*paṇita vāṇikaṇ*).⁹Two more merchants figure in these inscriptions. One of them was Eḷa Chandaṇ, who was a dealer in iron goods like plough shares (*koḷu vāṇikaṇ*)¹⁰and the other one was Eḷa Ataṇ, a cloth merchant (*aṇuvai vāṇikaṇ*) from a place called Veṇpaḷi.¹¹In a 3 A.D. inscription from Pugaḷūr, one Naththi, was mentioned as a gold merchant (*poṇvāṇikaṇ*) from Karūr, who endowed a bed (*adiṭṭāṇam*).¹²Another merchant, Veni Ātaṇ, an oil dealer (*eṇṇai vā(ṇ)ṇikaṇ*), also donated a bed.¹³Some of these merchants were given royal title, *kāviti* in recognition of their services. These merchants with the title *kāviti* are known from several inscriptions. In *Māṇḡlam* inscription we know that Anthai Asuthaṇ, a *kāviti* belonged to a mercantile guild from *Veḷ Aṇrai*. Inscriptions from *Sittaṇṇavāsal* and *Tirumalai* mention persons with the title *kāviti*.¹⁴Though merchants with different professions are known, details regarding their spheres of activities and other functions are not available in these short inscriptions.

The merchants during this period seem to have functioned as a group or organized themselves into a corporate body called *nigama*. The person Anthai Asuthaṇ, referred to above as a *kāviti* in the *Māṇḡlam* inscription seem to be a member of a merchant guild from a place called *Veḷ Aṇrai* (*veḷ aṇrai nikamadu kāviti*). He may be a chief or an important person in the guild, but unfortunately we could not understand either the functions of the guild or the involvement of the merchant in the guild.¹⁵Another member of the same guild was mentioned in another inscription from *Māṇḡlam*.¹⁶The name of a mercantile guild, *nikama* was found engraved on a piece of potsherd from *Koḍumaṇal*. This could indicate the activities of the guild in the *Kongu* region during the first century A.D.¹⁷

Trade relations with north India existed and cultural materials were found in different parts of Tamil country. The Northern black polished ware, a typical ceramic manufactured in northern cities, was found in the several excavations in the Tamil country. The silver punch marked coins were found in hoards as well as from several excavations. More than 4000 punch marked coins were discovered from about 25 sites in Tamil country. These coin hoards and stray finds contain coins minted during the Magadha-Maurya period (from 493 B.C. onwards). Subbarayalu, who examined the Tamil Brahmi inscriptions on ceramic pieces collected from excavations in Tamil country has suggested that many names are in Prakrit language and are mostly related to merchants from regions outside the Tamil country. Merchants from north India and Sri Lanka also figure in these inscriptions.¹⁸ Therefore it is clear that merchants from north Indian locations were present and conducted trade transactions in the early historical period.

Local markets were known to have functioned in cities like *Pukār* and *Madurai* and merchants have established shops for selling various goods. *Paṭṭiṇappālai* gives a list of various goods imported from different regions and sold in the port city of *Pukār* also known as *Paṭṭiṇam* (*Kāvirippūm paṭṭiṇam*). Among the various commodities precious objects from *Kāḷagam* (*Kaḍāram*, the northern part (Kedha Province) of Malaysia in the Malaysian Peninsula), food materials from *Srilanka* were imported. Horses were another important commodity imported in ships across the seas. Products of Indian origin were brought from different regions. Gemstones and gold were brought from northern mountains, sandalwood and eaglewood (*akil*) from the western hills, grains from *Ganges* region, coral from the eastern seas and pearls from the southern seas. Pepper was brought through canals,

and grains came from Kaveri region and sold in the market at Pukār.¹⁹The movement of goods from various regions necessitated settlement of people from different countries in Kāvīrippūm paṭṭiṇam.

The Maduraik kāñchi gives a graphic description of a market²⁰ in Madurai with shops selling various commodities. The city had two markets: one was the day market (nāḷaṅgāḍi) and the other was night market (allaṅgāḍi). There are shops in which merchants sold cloth, flowers, incense, and gold, pearl, and other precious stones as well as copper and probably copper products like vessels. Merchants also sold many commodities²¹ like paddy, salt, fish, meat and toddy, and ornaments like bangles and pearls.

Merchants travelled distant places and market centres to sell their products. Bullock carts were used to move their products and in some places, donkeys were employed to carry their goods. They organized themselves into small groups as chāttu and to protect their goods from highway robbers their convoy included armed warriors also. The salt merchants travelled in their bullock carts laden with salt along with their family.²²

The nature of merchants and their activities are described in Paṭṭiṇappālai. These merchants in Pukār were said to be judicious and straight forward in their dealings and always sold their goods quoting correct prices which are not high or low. They always speak the truth.²³ Another Sangam work, Perumbāṇāruppaḍai further mentions their brave and martial qualities. They were hard working, and were not afraid of highway robbers. They carry daggers on their waists and are brave warriors who will attack the robbers with spears.²⁴

Maritime trade was an important element in the economy of early historical south India, since the region contained all the necessary geographical features. Its location

as a peninsula, situated in the midst of two important seas, namely Arabian Sea on the west and Bay of Bengal on the east, has provided the natural setting for establishing maritime contacts with countries across the seas. In spite of difficulties that existed in the development of natural ports in this region, several ports and berthing harbors were developed on account of prosperous maritime trade that existed for centuries continuously. To support and maintain a brisk maritime trade, south India produced agrarian products and goods of commercial value like beads of semi-precious stones and other products. There were several production centers, distributed all over the south India and these centers were well connected by roads. By its very location, the south Indian Peninsula, served as an exchange centre for goods from various countries on the east as well as west. Though, trade conditions were well documented from the first century B.C., a quick reading through the evidence could suggest that maritime commercial contacts existed at least a few centuries earlier.

There is some evidence on the maritime trade with the eastern countries also especially with Kaḍāram in southeast Asia. The evidence on trade with Srilanka is also well known and is attested by several artefacts like coins, pottery and inscriptions. Literary and archaeological materials provide the necessary support to study aspects of maritime trade with foreign countries. These materials were studied and interpreted by many scholars in the past few decades. The well-known Roman travel literature composed by various authorities provided sufficient information with regard to goods exported and ports frequented by Roman mariners. Artefacts in the form of pottery, coins, found in the excavations and as stray finds and also treasure trove discoveries from different localities in south India suggest undoubtedly the presence of Roman traders

and/or their agents. Coins of the Roman Emperors from the imperial issues (1 B.C.) to the later Roman issues (4 A.D.) discovered from various places in the states of Kerala, Karnataka, Tamil Nadu, Telangana and Andhra Pradesh support the prosperous maritime trade that existed as early as the 1st century B.C.

In the commercial transactions with the Tamil country, Roman coins were exchanged with local merchants. These coins were found as treasure trove in several parts of the Tamil country. More than 3500 coins were discovered in about 25 places. The earliest of these coin finds were issues of Roman Republican period (79 B.C.). Gold aureus and silver denarius of the Roman kings were found. They were issued by Augustus (31 B.C.- AD 14), Tiberius (A.D. 14-37), Claudius (A.D. 41-54) and Hadrian (AD, 117-138). Though not found in stratified locations, coins collected from the Amaravathi river bed at Karur, in Tamil Nadu, narrate the movement of foreign traders from different countries situated around the Mediterranean Sea board, namely Greece, Thrace, Seleucid, Create, Rhodes, Thessay and Phoenicia to the Tamil country on condition of trade from the early centuries of the Christian era till the end of the 4th century A.D.

The contemporary Tamil Sangam anthology also provides some information on maritime trade. The presence of foreign traders and the arrival of Roman ships for taking pepper as cargo are described in these poems. One of the important precious commodities exported to the Roman cities was beryl, the light green precious stone quarried in the Kongu region. There are a few references to the use of Roman lamps and the consumption of Roman wine by the Tamil natives. It is also known that settlements of foreign traders existed in some of the port cities in the Tamil country. It is evident that

mariners and merchants from the Tamil country participated in the maritime trade during the early historical period. Though there is no direct evidence from these traders about their itineraries some activities of Tamil traders are reflected in the artefacts left by them in those distant lands.

The role played by native traders in the maritime trade, could not be undermined. Studies on maritime trade in the past emphasized mostly participation of foreign traders, deriving the necessary inputs from the travel literature of the Romans. The role of native merchants in the maritime trade is indispensable to a foreign trader, to identify production centres and markets. This aspect of study has received some consideration among the scholars in the recent decades due to the identification of new archaeological materials obtained from the Mediterranean, Red Sea and Southeast Asian countries. They provide tangible evidence to the active participation of Indian, especially Tamil merchants in the maritime trade.

The evidence for identifying the native traders of the Tamil country in the maritime trade is very scanty. Though, very little direct evidence could be traced, the literary evidence from the Tamil country, namely the Sangam anthology, could be rightly interpreted to suggest activities of native traders. In this regard, we may present the evidence of native ship building activity, which was developed out of dire necessity to venture in to the deep seas as an important act of native merchants. Native ships suitable for oceanic travel were known and ship masters and voyages were referred to in the local literature. In one significant reference, the Chola king, Karikāl Va/ava, is referred to as "a grand successor of a king who was well versed with the winds for sailing ships in the deep seas".²⁵ This is obviously a reference to navigating ships by an assessment of

monsoon winds (*vaḷi thoḷil*). It is interesting that the passage very clearly mentions an ocean (*muṇṇīr*) going vessel, namely *nāvāy* and its navigation in the high seas. Though, we have no further evidence to identify the ancestor of the Chola king, *Karikāla*, who understood the technique of navigation through monsoon winds, we may presume from the passage that sailing voyages utilizing the monsoon winds was a common practice among the Tamil mariners during the early first century B.C. The use of monsoons could have been known by the native traders to move with their goods to other regions on the eastern and western seas. This could clearly establish the participation of native traders.

There are other references in the Tamil anthology which speak about the navy and battles fought on the high seas. One of the Chera kings had a vast army, which can drove enemies into deep seas.²⁶ In another reference, the Chera king, *Chēralātaṇ* was said to have possessed big navy and defeated his adversary in the sea. In another place the Chera king was said to have stopped the movement of foreign ships in his region.²⁷ The above references clearly suggest that the Tamils in the Sangam period had enough naval power to protect the country. Though, the primary function of the navy was coastal safety, its maintenance could be interpreted as a support to native maritime trade with a safe voyage to their ships and commodities in the high seas as well as coastal trading.

Some archaeological materials excavated from the ancient ports of the Red sea confirm the presence of Tamil merchants in those countries as early as the beginning centuries of Christian era. In this connection the papyrus document in the Vienna Museum²⁸ could throw some significant light on the involvement of south Indian

native merchants in the maritime trade. The document was written in Greek and dated to the mid second century A.D. It records the bill of lading contract between a merchant at Muziris, an important ancient port situated on the west coast of Kerala, and his counterpart at Alexandria. The business contract covers the period of shipment from Muziris until the arrival of the cargo at Alexandria. It mentions the specific type of cargo as Gangetic nard, ivory and bales of cloth from Muciri. The document further specifies the quantity, the value of cargo, and as well as the 25 percent tax levied by Roman customs officials. Since some parts of the document are damaged, some important aspects of the trade dealings could not be understood. Though the nativity of the persons involved in the trade transaction could not be clearly made out, it is reasonably surmised that none of them were a native of south India, as their names as understood by the editors of the document reflect no south Indian content. However, it is well understood that the merchant from Muciri was a merchant or an agent of a trader resident at Muciri. Though this document is not useful to understand the relationship of the native merchants, it is still useful that a foreign resident probably functioned at Muciri as a trade agent who probably looked after the procurement and shipping of the goods. These goods especially, the ivory and textiles were products of local merchandise, purchased and shipped to Alexandria for further transportation to other places. Though there is some difficulty to identify Muziris, the famous port city, also mentioned in the Roman literature, recent excavations on the Kerala coast have provided ample evidence to its identification with a place, *Paṭṭaṇam*, situated near *Koḍuṅgallūr* on the west coast of Kerala.

Unlike the above evidence, the several potsherds²⁹ discovered from the excavation of ancient ports on the Red Sea, certainly

provide tangible evidence for the presence of native Indian traders, especially from the Tamil country, in the first century A.D. Excavations at Quseir el Qadim (1997), an ancient port situated on the Red Sea coast of Egypt brought to light broken potsherds with Tamil Brahmi inscriptions. They could be dated to 1st century A.D. One of the inscriptions on the potsherd (Fig. 1) has been read as 'cātaṇ' and the other (Fig. 2) was read as 'kaṇaṇ'.³⁰ These two inscriptions refer to the names of two individuals and the name 'cātaṇ' was an ancient name of a merchant. These names are also found on the several pieces of pottery with Tamil Brahmi inscriptions belonging to the 1st century A.D. Therefore, these names could be rightly considered as the names of Tamil traders who visited the port during the first century A.D.

In another potsherd (Fig. 3) from the same site, the inscription has been rendered by Iravatham Mahadevan³¹ as paṇai ori and suggested that it was a pot suspended in a rope net. The same inscription has been written twice on the piece of pottery and dated to the first century B.C. According to him, the Tamil word *uṛi* which means a rope net used for suspending pots has been rendered as ori in the inscription. Roberta Tomber, who studied the artefact has identified the vessel as a storage jar made in India. Though the meaning is somewhat convincing, still, one would expect that the inscription refers to a name of an individual or a merchant, keeping in line with the other pot sherd inscriptions noted above. The inscription could refer to a name of a trader whose full name was Paṇai Ori, since Paṇaiyōṇ and Ōri are considered as personal names in the Sangam period.

Bernike is another ancient port on the Red Sea coast of Egypt, where a fragment of pottery of an amphora was found with Tamil

Brahmi inscription. The piece of pottery is dated to A.D.60-70. The inscription (Fig. 4) on it has been read as koṛapūmāṇ by Iravatham Mahadevan.³² He has explained it as a personal name of Koṛraṇ(ṇ), a chieftain. His reading and interpretation to the name has evoked some sharp comments among the scholars. Even if one disagrees with the reading of the name, it could be rightly considered that the name could refer to a merchant who had personally visited the Egyptian port. Koṛapūmāṇ (or with other renderings of the name), could be considered as a full name of a Tamil trader. The personal names found on these pieces of pottery, clearly speak about the presence of Tamil merchants in the Red Sea ports. From these names one could not satisfactorily locate their place of origin except that they all belong to the Tamil region.

The pieces of pottery presented above were undoubtedly the products of Tamil country and produced during the first century B.C. and the beginning century of the Christian era. The fact that these artefacts were unearthed from clear stratified levels in scientific excavations, undoubtedly suggests the movement of Tamil traders and also mariners to these distant places. The personal names found on these pieces of pottery, clearly speak about the presence of Tamil traders in the Red Sea ports. From these names one could not satisfactorily locate their place of origin except that they all belong to the Tamil region. It is very difficult to trace aspects of cultural diffusion from the meager evidence. However future studies may bring more information on this aspect.

The presence of traders of Tamil origin in Southeast Asian countries could be noticed at least from the early centuries of the Christian era. Though, sufficient information is not forthcoming from the Tamil Sangam

anthology, the recent discoveries from the last two decades could suggest the activities of native merchants. *Pattinappalai*, one of the works of the Sangam anthology and datable to the early centuries of the Christian era, mentions that goods from a country called *Kālagam* (*kālagattākkam*) were traded in the Tamil country.³³ The country mentioned as '*Kālagam*', is generally identified with Kedha in Malaysia. From the terminology used in the literature one has some difficulty in ascertaining the nature of merchandize brought from that country. Further, the sources are not clear enough to explain the nature of trade existed between the two countries and traders involved in the mercantile transactions, but some inference regarding the participation of native Indian merchants could be made out.

More than a decade earlier, scholars who worked on the trade relations with southeast Asia in the early centuries of the Christian era, have some difficulty in understanding the participation of Indian traders in Southeast Asia. This situation has changed a little with the archaeological finds collected mainly from the excavations and explorations done by the government and private agencies. The earliest archaeological evidence to the presence of Tamil traders in southeast Asia comes from Khuan Luk Pat, an ancient port of Thailand. The port, situated about 5 kms., interior on the banks of a small stream called Klong Thom, which flows into the Andaman Sea on the west yielded ample materials made from south India, especially from the Tamil country. These artefacts were discovered from a small mound, locally known as bead mound and displayed in the local museum. The earliest of the artefacts was dated satisfactorily to the first century B.C. The mound also yielded south Indian artefacts belonging to a broad time frame spreading up to the 6th century A.D.

Among the important artefacts collected from the site was a small piece of touch-stone, (Fig. 5) with two lines of inscription on it. It was engraved in Tamil Brahmi script which has been read as follows: *perum pataṇ kal*. The small touchstone, measuring about 8 x 4 cms. and used for testing the quality of gold, was also a product of the Tamil country. Considering the paleography of the inscription, the touch stone could be assigned to the early centuries of the Christian era (1st century A.D.). The first part of the short inscription namely, *perum pataṇ* could refer to a person who was a prosperous gold merchant from the Tamil country.³⁴ The second part of the personal name, namely *pataṇ*, could also suggest some association with goldsmith's family. The gold workers and jewelers are generally called by the name *pattar/pattaṇ*. *Pataṇ* could be considered as the short form of *pattaṇ*.³⁵ In that case the name *Perumpataṇ* could mean 'the great *pataṇ*' (=the great goldsmith). Such small stones for testing the fineness of gold can be seen in Tamil Nadu among the gold smiths and merchants. Therefore, without hesitation we may suggest that the person, *Perumpataṇ* was a gold merchant or a smith who was most probably the owner of the touchstone. There is no doubt with regard to its Tamil origin as the characters resemble the Tamil-Brahmi characters of the early inscriptions found on the caverns in the Tamil country as well as inscriptions on pottery. Therefore, it can be easily suggested that the stone was a product of the Tamil country.

Few more Tamil Brahmi inscriptions on potsherds were discovered in recent years. One of the sherds with Tamil Brahmi inscription (fig.6) was discovered by a team of Thai and French archaeologists, at a place called Phu Khao Thong.³⁶ The pottery

and the inscription has been dated to the 2nd century A.D. The pottery was broken on both the ends and therefore the full name of the merchant could not be ascertained. The remaining portion of the broken piece of pottery has three letters, which has been read as “*tuṛavō*”. The letter “*ra*” is in the Tamil Brahmi form. Iravatham Mahadevan has suggested that the name could refer to a monk. Though the reading and interpretation of the inscription are disputed by some scholars, the name “*tuṛavō*” could possibly refer to a merchant or trader, who must be a native of the Tamil country.

Among the other artefacts of Tamil origin of the early centuries of the Christian era was a square copper coin (fig.7) measuring about less than 2 cms.³⁷ The obverse of the coin has an image of a standing tiger, facing left, whose front right leg is lifted up and the tail upraised and twisted in an ‘S’ like curve. The reverse devices are not well preserved, but could be recognized as the figure of a horse drawn chariot to the left with an elephant following it. The coin has no legend on it. Without much difficulty we can attribute the coin to the Sangam Chola dynasty on the basis of the tiger emblem found on the reverse. The Chola royal crest, i.e., the tiger, is very similar to the one found on other Sangam Chola coins found in the Tamil country.³⁸

The above artefacts from Thailand clearly inform us the establishment of trade contacts by the Tamil merchants as early as the beginning centuries of the Christian era. From the discovery of the touchstone with the Tamil Brahmi inscription we may presume that gold merchants from the Tamil country were present in Thailand to trade in gold. The Sangam anthology as well as inscriptions of the early Christian era provided sufficient evidence with regard to gold merchants

and jewelers. Gold jewellery³⁹ and vessels as well as gold coins were used by the Sangam people. Gold was also a medium of exchange in the trade transactions during the Sangam age. The Tamil Brahmi inscription from Pugalur mentions the grant of an *adhistanam* by a gold merchant (*ponvanigan*) from Karuvur⁴⁰ (Tiruchirappalli district). In Madurai, the famous capital city of the Pandyas, the gold jewelers and gold testers (*ponṇurai kāṇmar*)⁴¹ have functioned in the market place. Therefore, we may suggest that gold working was an important profession during the Sangam period and most probably they had transactions with the countries of southeast Asia. These merchants, probably for purposes of trade and exchange could have carried some coins of the Tamil country. Therefore, the touchstone and the coin found at Khuan Luk Pat in Thailand were personal possessions of native Tamil merchants. From the above we may suggest that native traders from the Tamil country were present in Thailand as well as in other areas in Southeast Asia as early as the early centuries (1-3rd cent. A.D.) of Christian era.

The geographical location of Srilanka has provided the necessary means to establish trade and cultural ties with south India, more particularly Tamil country even before the dawn of early historical period. Cultural linkages and inter coastal trade with Srilanka could be traced in the Megalithic phase. During the early historical phase, the trading activities with Tamil country was very prosperous and we notice sufficient materials to understand the maritime trade relations.

The presence of merchants from the Tamil country in Srilanka could be traced to the pre-Christian era with reference to a few early inscriptions and numerous coins of Tamil kingdoms. The Tamil Brahmi inscriptions,

particularly coming from Anuradhapura suggest the movement Tamil traders to Srilanka during the early centuries of the Christian era. Two inscriptions from Periya Puḷiyaṅguḷam and one inscription from Kuḍuvil mention grants made by merchants from Damēda.⁴² The name Damēda has been understood as Prakrit rendering of Tamil and therefore the merchants could be identified with Tamil country.

Another set of evidence in support of the presence of Tamil merchants is the numerous coins of the Tamil country discovered in the island. These coins were mostly uninscribed and bore no names of kings or issuer. Discoveries of coins of Sangam Pandya kings were reported and studied by several scholars in Srilanka and also in India.⁴³ P.E.Pieris and K.N.V.Seyon have reported the discoveries of coins of Sangam kings.⁴⁴ In recent years, Iravatham Mahadevan, Pushparatnam, and Osmand Boppearachi reported some new discoveries.⁴⁵ In some coins the punch marked symbols like the three-arched hill, tree in railing and tank and fishes are found. In some of the Elephant type coins, the auspicious symbols are found above the animal. On the reverse of these coins were found the stylized fish symbol. A few coins have the devices of elephant and three arched hills, below which is depicted the unique symbol of a temple with pillars, which is identified as a chaitya. Similar coins were reported from the British Museum, London and also from Madurai in Tamil nadu.⁴⁶ The Audumbaras also used the temple like structure in their coins.⁴⁷ The temple like structure is represented in one of the inscriptions dated to 3-4 B.C., from Sohgaure (Gorakhpur District, Uttar Pradesh).⁴⁸ However, these coins bear the stylish fish symbol, the insignia of the Sangam Pandya rulers, and on this count it

could be suggested that they were minted in the Tamil country by the Pandya rulers and circulated in Srilanka in trade transactions. Among these symbols the symbol described as a temple with pillars (chaitya) has been found in other coins found in Srilanka and also in the Tamil country.⁴⁹

R.Krishnamurthy and Senarath Wickramasinghe reported details of Sangam coins deposited in the Colombo Museum, Srilanka in 2005.⁵⁰ About forty-one copper coins of the Pandyas were discovered from Jaffna, Kantarōḍai, Vaḷḷipuram, Māntai and Anuradhapura in Srilanka (fig.8). They bore on the obverse the symbol of a horse or elephant or bull with the Tamil Brahmi legend *peruvaḷuti*. In some coins the punch marked symbols like the three-arched hill, tree in railing and tank and fishes are found. Some of the elephant type coins has auspicious symbols depicted above the animal. On the reverse of these coins were found the stylized fish symbol suggesting that it was an issue of the Sangam Pandya rulers. All these could suggest that the coins were minted in the Tamil country and was used in Srilanka especially for trade. Similar coins with the same devices are found in Tamil country and attributed as the issues of the Tamil kings. Since numerous coins were reported from several sites in Srilanka, they could have been used among the merchants for purchase of commodities.

In recent years some more coins belonging to the Tamil region were reported.⁵¹ They were lead coins mostly discovered from Akurugoda in southeastern Srilanka and were dated to the 2nd century B.C. Though, these coins were first believed to be of Srilanka in origin, later it was identified as issued by the Tamil merchant community. Four such coins with Tamil Brahmi legends were identified subsequently by Iravatham

Mahadevan⁵² (figs.9-12). The legends on these four coins read names, *utiraṇ*, *māla chata*, *kapati kaṭalaṇ*, and *tissa piṭṭaṇ*. They undoubtedly represent names of Tamil population, particularly names of Tamil merchants. Among these names, the name *Cātaṇ* is significant since it could be attributed as a personal name of Tamil merchant community of the early centuries of the Christian era and appear frequently in the early Tamil inscriptions and Tamil Sangam literature. The name also acquires significance, since it is also attributed to a mercantile caravan (*cāttu*) in the early historical period. The other significant name is *Kaṭalaṇ*, which is a title usually associated with the Pandya kings. However, the name could also be taken by a personal name of a naval merchant. Therefore, these names could refer to Tamil merchant community and these coins could have been products of the Tamil country.

Due to trade contacts and interaction with the local population some aspects of cultural diffusion happened. These aspects were well reflected in the local language in Srilanka. Many words of Tamil origin were rendered in to Prakrit in early inscriptions in Srilanka.. Terms like *nāvika*, *thōḍa*, and *paṭake*, are considered as Prakrit forms of Tamil names for sea going vessels, *nāvāy*, *thōṇi*, and *paṭaku* respectively. Further, the names and titles of Tamil people like *parumakaṇ*, *vēlaṇ* were rendered in Prakrit as *parumaka* and *vēla*.⁵³ These examples could suggest the presence of Tamil traders and mariners, during the 2-1 B.C. in Srilanka and probably induced cultural diffusion.

The cultural diffusion could be seen in other forms in the Tamil country also. Buddhism seems to have played an important role in the establishment of cultural

ties with south India and the Tamil country was visited by several Buddhist monks of Sri Lankan origin. This is supported by several inscriptions on pottery discovered from ancient sites like Arikkamedu, Kanchipuram, and Alagankulam, in Tamil Nadu. Many Sri Lankan forms of Brahmi were introduced in the Tamil Brahmi inscriptions in the Tamil country.⁵⁴

Trading activities are visible during the post Sangam period. Among the works assigned to this period, two compositions namely *Cilappatikāram* and *Maṇimēkalai* provide some interesting information about merchants and their activities. The story of *Cilappatikāram* was narrated by *Chāṭṭaṇ*, a merchant who was a dealer of grains (*kūla vāṇikaṇ*)⁵⁵ to *Ilaṅgō Aḍigaḷ*, who agreed to compose the work. This *Chāṭṭaṇ* was the composer of *Maṇimēkalai*, another work related to *Silappadikāram*.⁵⁶ It is well known that *Kōvalaṇ*, the main character of *Cilappatikāram* was a famous merchant from *Pukār*, identified with the celebrated port city of *Kāvērippūmpaṭṭiṇam* on the eastern shores of the Chola country.⁵⁷ While narrating the events of the previous birth of *Kōvalaṇ*, the city goddess narrated the story of one *Saṅgamaṇ*, who was a merchant from *Siṅgapuram*. According to the narration this merchant was wrongly identified as a spy and was killed by the king. *Arattāṇ Cheṭṭi* was another merchant mentioned in the work. In the same work, the several market places consisting of several shops doing their business in grains and cloth were mentioned elaborately.

Maṇimēkalai, also provides some information about the activities of merchants. It has been suggested that *Chāthuvaṇ*, a merchant after spending his wealth on women (*kaṇikai*), sailed by ocean going

vessel like *vaṅgam* to gain wealth. However, his ship was destroyed by waves in the sea and was later rescued by another merchant, Chandirātittan.⁵⁸ Kambaḷach Cheṭṭi was another merchant mentioned in the literature, to whom Pīlivaḷai, the princess of Nāganāḍu entrusted her son to be handed over to the Chola king Verṇvērkiḷi. In the city of Vañji, several merchants professed their work by setting up shops and sold their goods. There were merchants selling meat, fish, salt, toddy, food items like *piṭṭu* and *appam*. Merchants dealing with semi-precious stones and jewelers had their own shops in the city. Other merchants engaged in the city sold aromatic substances, pottery, copper and bronze objects and gold ornaments and other articles.

The above materials, namely Tamil Brahmi inscriptions, coins, touchstone, and other material could suggest the presence of Tamil traders in the local as well as maritime trade. As said earlier the Tamil merchants must have carried ceramics for their personal use and in their commercial transactions they probably used coins minted by Sangam dynasties. However, the use of Tamil coins as a legal tender and its exchange value in those regions needs further supporting study. In the case of the touchstone, it is quite clear to attest the presence of goldsmith(s) and trading in gold objects in southeast Asia as early as the 1 century A.D. The most interesting aspect of this study is that traders and mariners from the Tamil country have travelled and performed trade with the countries both on the eastern and western sea boards and created space for cultural diffusion. Further studies on these aspects could throw some more light.

Bibliography:

1. *Puṛaṇāṇūru*, v., 264.
2. *Puṛaṇāṇūru*, v., 59; *Akaṇāṇūru*, vv., 54, 134, 229, 306, 320.
3. *Puṛaṇāṇūru*, v., 329; *Akaṇāṇūru*, vv., 56, 124, 230, 254, 272, 302.
4. *Akaṇāṇūru*, vv., 58, 298, 328.
5. *Akaṇāṇūru*, v., 159.
6. *Puṛaṇāṇūru*, vv., 27-29, 30, 325; *Akaṇāṇūru*, vv., 13, 224.
7. *Iravatham Mahadevan, Early Tamil Epigraphy (ETE.), Central Institute of Classical Tamil, Chennai, (2014), no. 36, p. 427.*
8. *ETE.*, 39, p. 433.
9. *ETE.*, 42, p. 439.
10. *ETE.*, 43, p. 441.
11. *ETE.*, 46, p. 447.
12. *ETE.*, 69, p. 495.
13. *ETE.*, 70, p. 497.
14. *ETE.*, 49, p. 453; *ETE.*, 52, p. 459.
15. *ETE.*, 3, p. 361.
16. *ETE.*, 6, p. 367.
17. *Āvaṇam, Journal of Archaeological Society, Thanjavur, vol. 19, no. 61, p. 199.*
18. *Āvaṇam, vol. 19 (2008), p. 195.*
19. *Paṭṭiṇappālai*, ll., 185-92; 216-18.
20. *Maduraik kāñchi*, ll. 424-30, 500-06, 513-515, 536-44; *Akaṇāṇūru*, v., 301; *Paṭṭiṇappālai*, l. 198.
21. *Akaṇāṇūru*, v. 181; *Malaipaḍukaḍām*, l., 413; *Pathirruppattu*, ll., 13-21; *Paṭṭiṇappālai*, l., 198; *Kuṟunthokai*, v. 117; *Aiṅkuṟu nūru*, v., 195
22. *Perumbāṇārruppaḍai*, ll., 46-65.
23. *Paṭṭiṇappālai*, ll., 206-12.
24. *Perumbāṇārruppaḍai*, ll., 68-75.
25. *Puṛaṇāṇūru*, v. 66, ll. 1-3. (*vaḷi thoḷil āṇḍa uṟavōṇ maruka*).
26. *Akaṇāṇūru*, v. 212, ll. 15-20; v. 347, ll. 3-5.
27. *Puṛaṇāṇūru*, v. 126, ll. 14-16.
28. *S.E. Sidebotham, "Ports of the Red Sea and the Arabia-India Trade", in Vimala Begley and De Puma, eds., in Rome and India: The Ancient Sea Trade, Delhi, 1992, p. 30.*

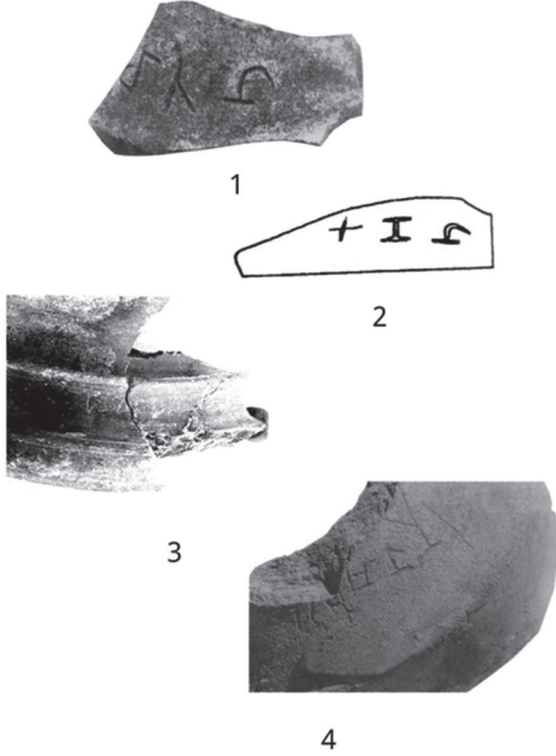
29. Salomoon, Richard, "Epigraphical Remains of Indian Traders in Egypt", in *Journal of American Oriental Society*, vol. III-4, 1991, pp. 731-6.
30. Iravatham Mahadevan, ETE., p. 44.
31. Iravatham Mahadevan, ETE., pp. 44-45.
32. Iravatham Mahadevan, ETE., p. 45.
33. Paṭṭinappālai, ll. 191.
34. P. Shanmugam, "An Early Tamil Brahmi Inscription from Thailand", in M.D. Sampath (ed.), *Journal of the Epigraphical Society of India, Mysore*, Vol. 22, 1996, pp. 100-103; *Journal of Epigraphical Society of India*, Mysore, vol. XXII, 1996, pp. 100-103; Noboru Karashima (ed.), *Ancient and Medieval Commercial Activity in the Indian Ocean: Testimony of Inscriptions and Ceramic-sherds*, Taisho University, 2002, p. 10.
35. *Tamil Lexicon*, vol. IV, p. 2461, see pattar2 (=A caste title of goldsmiths); pattar3 (=merchants).
36. Iravatham Mahadevan, 'Thailandil Tamil-Brahmi poriththa panai odu', in *Avanam*, vol. 17 (2006), pp. 12-13.
37. P. Shanmugam, "Two Coins of Tamil Origin from Thailand", in *Studies in South Indian Coins*, (ed.) A.V. Narasimha Murthy, vol., IV, 1994, pp. 97-8.
38. R. Krishnamurthy, *Sangakalach Cholar Nanayangal*, (Tamil), Madras, 1986, plates, 1-9.
39. *Puraṇāṇūru*, v. 40, ll. 2-5; *Kalittogai*, v. 85, ll. 1-2; *Paṭirruppattu*, v. 16, ll. 15-16; *Puraṇāṇūru*, v. 218, ll. 1-4; *Akanāṇūru*, v. 269, l. 15; *Narṇinai*, v. 274, l. 4; *Perumbanarruppadai*, l. 164.
40. Iravatham Mahadevan, ETE., No. 69, p. 495.
41. *Maduraikkāñchi*, ll. 512-513.
42. S. Paranavithana, *Inscriptions of Ceylon: Early Brahmi Inscriptions*, Colombo, 1970, Nos. 94, 860, 792.
43. *Journal of Numismatic Society of India*, vol. LXVI, 2004, pp. 36-42.
44. P. E. Pieris, *Nagadipa II (coins)*, *Journal of the Royal Asiatic Society (Colombo Branch)*, 1919, p. 73; K. N. V. Seyone, *Some Old Coins Found in Early Ceylon (Srilanka)*, 1998, pp. 38-43.
45. P. Pushparatnam, *Ancient Coins of Sri Lankan Tamil Rulers*, Bavani Patippakam, Jaffna, 2002; *Āvaṇam*, vol. 9, 1998, p. 114; Ce. Krishnaraca, "Yalppanak kuta naitil kitaitta nanayankal", *Chintanai*, vol. 1-3, 1983, pp. 70-84.
46. R. Krishnamurthy, *Sangam Age Tamil Coins*, pp. 160, coins no. 3, 29; C. H. Biddulph, *Coins of the Pandyas*, p. 25, 51. no. 49.
47. S. V. Sohoni, "A Note on the Audumbara Temple Coins", in *Journal of Numismatic Society of India*, vol. 4, 1942, pp. 55-57.
48. *Epigraphia Indica*, vol. XXII, p. 2.
49. R. Krishnamurthy, *Sangam Age Tamil Coins*, pp. 34-35; P. Pushparatnam, *Ancient Coins of Sri Lankan Tamil Rulers*, Bavani Patippakam, Jaffna, 2002.
50. R. Krishnamurthy and Senarath Wickramasinghe, *A Catalogue of the Sangam Age Pandya and Chola Coins in the National Museum, Colombo, Srilanka*, Department of the National Museum, Colombo, 2005.
51. Osmund Bopearachchi, "Ancient Sri Lankan and Tamil Nadu: Maritime Trade", in *South Indian Horizons (F. Gros Felicitation Volume)*, eds. Jean Luc Chevillard and Eva Wilden, *Institute Francais de Pondicherry*, Pondicherry, 2004, pp. 539-551.
52. Iravatham Mahadevan, "Ancient Tamil Coins from Srilanka", in *Journal of the Institute of Asian Studies*, vol. xvii-2, 2000, pp. 147-156.
53. S. Pathmanathan, *Ilangait Tamil Sasanangal*, Colombo, 2006, p. xxx.
54. Iravatham Mahadevan, 'Old Sinhalese Inscriptions from Indian Ports: New Evidence for Ancient India Sri Lanka Contacts', *Journal of the Institute of Asian Studies*, vol. 14-1, (1996) pp. 55-68; Iravatham Mahadevan, 'An Early Prakrit Inscription from Kanchipuram', in R. Nagaswamy, ed., *Studies in South Indian History and Culture*, Prof. V. R. Ramachandra Dikshitar Centenary Volume, 1997, Chennai, pp. 238-240.
55. *Silappadikāram*, pathikam, l. 89.
56. *Maṇimēkalai*, pathikam, l. 96.
57. *Silappadikāram*, pathikam, ll. 12-14; 23, ll. 149-160; 30, ll. 49, 129; 14, ll. 200-211.
58. *Maṇimēkalai*, 16, ll. 4-14; 40-41; 124-125; 25: ll. 178-190; 29: ll. 3-10; 28: ll. 30-55.

About the Author:

Prof. P. Shanmugam is a Retd. Professor from the Dept. of Ancient History and Archaeology, University of Madras.

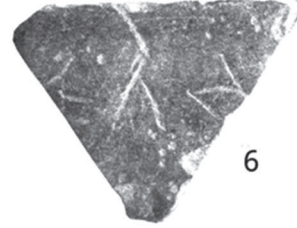
Illustrations:

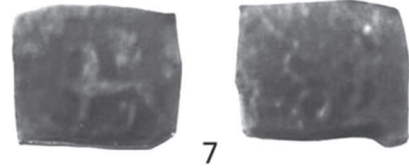
Pottery inscriptions from Red Sea ports : 1-3.
Quseir el Qadim, 4. Bernike

5

6

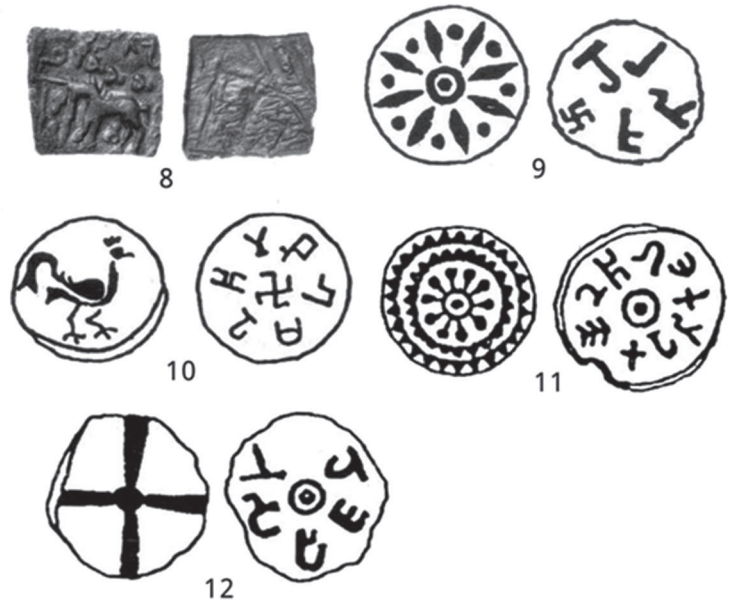

7

Artefacts from the Tamil country found in
southeast Asia

5. Touch stone from Khuan Luk Pat,
6. Pottery inscription from Phu Khao Thong,
7. Sangam Chola coin from Khuan Luk Pat
(Thailand)

Coins from Sri Lanka :
8. Pandya Peruvuluti coin, 9. coin of Uthirai,
10. coin of Mala Catana, 11. coin of Kapati Katalan,
12. coin of Tisa Pittan

An ideal society should be mobile, should be full of channels for conveying a change taking place in one part to other parts.

In an ideal society there should be many interests consciously communicated and shared. There should be varied and free points of contact with other modes of association. In other words, there should be social endosmosis.

This is fraternity, which is only another name for democracy. Democracy is not merely a form of Government. It is primarily a mode of associated living, of conjoint communicated experience.

It is essentially an attitude of respect and reverence towards fellowmen.

(Annihilation of Caste

Babasaheb Ambedkar Writings and Speeches: Vol.1 – 2, XIV)

*Prof. Dr. **B.R. AMBEDKAR**, M.A., M.Sc., Ph.D., D.Sc.*

*Hon'ble Minister (1st Minister) of Law and Justice,
Union of India (1947-1951).*

Minister of Labour in Viceroy's Executive Council (1942-1946).

*Chairman of the Constitution Drafting Committee -
Constituent Assembly of India (1946-50).*

*Member of Parliament - Rajya Sabha for
Bombay State (1952-1956).*

இனப் பெயர் ஏன்' என்று பிறன் எனைக் கேட்டால்.
மனத்தில் எனக்குச் சொல்லொணா மகிழ்ச்சியாம்.
"நான்தான் திராவிடன்" என்று நவில்கையில்
தேன்தான் நாவெலாம்! வான்தான் என்புகழ்!

புரட்சிக் கவிஞர் பாரத்தாசன்

Critical Thinking in Masses & Social Justice

Need for New Perspective (With special
reference to Tamil Nadu)

Dr.S. Rajmohan

Abstract:

Critical Thinking and Social Justice are the two main pillars of Social progress. Social Justice is not merely meting out justice to those who have been denied in the contemporary times or through history, but it is a system that has to be always inherent in a society or community, ensuring Equality for All. Tamil Nadu is a pioneering state towards the establishment of Social Justice, as a central pillar towards social progress. Along with it, Critical Thinking among the masses also needs to be inculcated and developed. Part of development of Critical Thinking is Logic. This application of logic has to be nurtured in the Society.

Periyar E.V. Ramaswamy and Arignar Dr. C.N. Annadurai were enablers of Social Justice & Critical Thinking in Tamil Nadu. Anna's literature has borrowed ideas from Plato, Rousseau, Locke, Mill, Marx and brilliantly altered them to suit the local cultural milieu so that they don't remain some abstract philosophies but rather tangible and workable theories. Arignar Anna's works need to be critically evaluated for debates, criticism & counter-criticism and the process

of Socratic method and much more. Only out of Critical Evaluation will emerge newer ways to develop social welfare models in the ever-changing society.

Essay:

Social Progress, Critical Thinking, Social Justice, Tamil Culture, Dravidian Model, Dravidian Social Welfare, C. Annadurai, Periyar, Ambedkar The progress of societies varies and the variations are both of degree and kind. There cannot be one universal or fit-for-all scale by which the progress of the societies can be measured and replicated to others who are perceived to be lagging behind in that scale. There can be endless arguments on the perception of this relativism of progress but certain definitive markers can be agreed upon and applied at all circumstances to judge on this progress. But there are already claims of various kinds of progress of societies and they, on surface, are quite contrasting and yet on deeper analysis would reveal striking similarity of those contrasting claims.

There are certain societies that have advanced quite steadily in terms of material growth, but if there is a lesson that the past

five decades have given us, it is that material advancement gaining from the fundamental premises of greed, selfishness, exploitation etc. will lead to an extremely fragmented and unhappy society.

On the other hand, there are some societies which have trumpeted that their core strength is spirituality and material advancement is negligible in front of spiritual growth. The closer scrutiny of these claims reveal that such a state relies predominantly on renunciation of material gains rather than the advancement solely of spiritual society.

So, we have **materialist's affirmation and the spiritualist's denial** and both have been and are being propelled as the mark of social progress. Human beings are quirky and this level of quirkiness is probably too much for their own taste. The above two positions need no citations and references and they are very much a part and parcel of every day experience. Humans, maybe due to fluctuations of emotions and situations in their lives, love to and rather tend to swing from the shoulders of one to another.

And then there is another perception that is acutely understated, hardly amenable for perception, as if it were a shy lily flower refusing to blossom and therefore can only be found in traces in interactions, stories and songs. The most popular expression of this can be found in சமூகம் மாறிவிட்டது [samookam maari vittadhu] or సమాజం మారిపోయింది [samaajam maari poyindi] or समाज बदल गया है [samaj badal gayaa hai].

This is very subtle and unnoticeable. What it implies as a philosophical undertone is that, society changes itself. One has to go through these utterances and thoughts many a time to perceive this. No human intervention is needed and the society changes itself. Or to put it in a slightly refined way, every now and then societies reshape

themselves and their paradigms. Lying at the bottom of this nuanced assumption is the **philosophy of fatalism** on surface and deeper is the **philosophy of causality** – societies ignite and power both material and spiritual advancement.

So, this all-pervading thought in all the societies leads to a belief that (which people are unaware of at all) all the social institutions such as family, caste, class, marriage, government, family etc., are intelligently designed by Nature and all human interventions are waste of time and rather unintelligent on the part of human beings. If anyone has any doubt, one can go through what we call blind beliefs (not only religious but also other socio institutional thoughts) and one can find this lying at the bottom of the pile and snoring like a sleeping giant.

Still not convinced? Talk to a cross section of society in various countries and you will be appalled to find morphic resonance among all, and one can find those who have cared to go deep into this resembling ek tara [single stringed instrument popular predominantly in Maharashtra and Karnataka]. Doubting Thomases may think this is a superficial understanding of the sayings of the masses, but it is not. I mentioned fatalism & there is nothing which goes beyond this belief of the masses. One will be amazed to see the number of people who believe that human nature keeps changing, societies keep redefining themselves & their paradigms, no need for any other factors, no need for any other movements etc. This is true of democracies and theocracies, autocracies and kingships driven by the divine right to the throne, and the theists and atheists alike.

This representation is not only to drive home the point that these ideas are widely

prevalent, but also to showcase the unique absurdity of these ideas as a single entity in different forms that display contrasting and contradictory ideas, depending on the direction of the perceiver. If one may say so – these perceptions and beliefs form one mammoth shapeless entity, which is at once (to borrow the thoughts from six systems of Indian philosophy) self-effulgent but incapable of higher purpose Mimamsaka's fire, soulless karmic wheel of Buddhists and world-less supreme reality of Advaitins). If there is one thing that is clear from the above, it is that the **ideal conditions or utopian ideas or dystopian projections cannot be the hallmarks of the actual social progress.**

Increasingly informed, but widely ignorant urban population may wonder about this stressed weightage on social progress. Knowledge deficient society will be filled with people who are not capable of questioning and finding out, but will have all the beliefs mentioned above. This is not a harsh assessment but a pragmatic and benign understanding of such communities. **Social progress springs out of the solid platform held together mainly by two pillars** [of course, there will be more than two pillars in something as complex as human society] – **Critical Thinking and Social Justice.**

Social justice is not merely meting out justice to those have been denied in the contemporary times or through history, but it is a system that has to be always inherent in a society or community ensuring **Equality for All** in all the endeavours of the given community. Equal opportunities to education and employment have become by and large political sloganeering in all the countries and unless accompanied by the equal opportunities to all, to generate wealth by legal means and the right to lead,

they will remain slogans for the foreseeable future. That may sound naïve and contrary to accepted political thought. On paper theoretical models of social governance have not yielded much. Pragmatic and level headed approach in understanding social dynamics is a must if there has to be a shift at ground zero in all the nations.

Otherwise, what we have witnessed thus far, few becoming richer and richer, and select few continuing to lead all others on the one hand, and the failure of mobilization of masses on the back of machines on the other, will continue. Ironically, the very same schools that have been supporting and propagating such models have also come out, from time to time, with perplexing and blockheaded arguments based on gross eugenics and similar ill-founded pseudo-scientific rationale.

If that has been the situation in social and political governance thus far, the citadels of religious practices paint more dismal pictures leading to the unavoidable feeling of upcoming apocalyptical darkness and nescience. Even the religions that project themselves as founded on firm footed equality of all, have nothing to show except disastrous manipulation and greed of groups that have successfully led to ostracizing of majority of the people within those citadels. This has led to a larger and problematic situation of many educated people in many nations resorting to either support the political / social / religious oppressors or join the gangs in the name of religion or wealth creation for majority.

So, it is clear there is a wide chasm between theoretical models and philosophies of projecting one's ideas on the society [incidentally, mathematical models such as algebra were found on such practices and probably arm-chair philosophers of later centuries were emboldened to replicate such hare-brained practices in all other spheres].

Dr. B. R. Ambedkar was not only India's top sociologist but also the most underrated [no doubt, he was the thinker of the top order but often got distracted, and the problem with that was many of his perceptions could have become earth shattering volumes, but did not become and remained as bubbles for that reason]. What Dr. Ambedkar mentioned in the Constituent Assembly of India on 15 November 1949 about degradation in social movements (politics) is very apt for what was just described as a problematic situation across the world: "Bhakti in religion may be a road to the salvation of the soul. But in politics, bhakti or hero-worship is a sure road to degradation and to eventual dictatorship." [Constituent Assembly of India Debates (Proceedings) – Volume XI].

What one means as a deep chasm, is the distance between the philosophical discourses / works of Mill, Bentham and Marx, and what one has been witnessing in the past century in almost all the countries. Theoretical frameworks unless calibrated and re-calibrated on ground are nothing more than gaseous dreams. Wonderful to experience, but will not benefit anyone including the dreamers except for a few orgasmic trepidations. To be fair, even Mill cautioned common folks not to lay their liberties, at the feet of even a great person or to trust that person with power which enable him / her to subvert the institutions of the society.

So, we have the undesired situation of people all over the world enjoying reveries in their deep dreams, or hoisting the flag for the oppressors on the one hand, and people languishing at the bottom of the pile with no possibility of seeing light at any time during their lifetimes, on the other. Before moving on to another central pillar of social progress, **Critical Thinking**, one must

clearly understand what is **Social Justice** or rather, what does not constitute the core of social justice.

Righting the historical wrong, providing material conditions for people to pursue basic education and find employment etc., are without any doubt, part of Social Justice. But, they in themselves do not and cannot be the summum bonum of Social Justice. Further, there is an inherent misperception among the people of Tamil Nadu (please refer the title & here it begins) that social justice is a kind of justice delivery system alone. Justice delivery through jurisprudence for civil and criminal procedures is a well-laid one, but that will also fail if social justice is falsely understood.

Social Justice is practical and beneficial only when opportunities and freedom to every individual becomes inherent in the social institutions, every penny of public finance reaches the last citizen, those who are in charge of running the governments and institutions should ensure the delivery of goods and services for the public do not sag at any point of time, and the mechanism of jurisprudence, apart from dealing the civil and criminal procedures, should not impede - directly or indirectly - the delivery of public goods and services in any way. Well, all these things are happening, i.e., the obstacles leading to the absence of inherent social justice. I am touching upon Tamil Nadu as an example, primarily because, it is in this state in India that many preliminary steps leading to social progress, such as noon-meal scheme for children across towns and villages, equal public distribution system, attempts to bring uniform syllabus in schools, etc. were laid, much before in any other state of India. Some ancillary steps such as removal of caste in the street names, higher reservation for the backward classes

including scheduled castes and scheduled tribes in education system were also taken up. These are, without doubt, essential steps towards the establishment of Social Justice as a central pillar towards social progress, but these are not end in themselves.

They are the preliminary steps and what we are witnessing in the past six to seven years in states like Uttar Pradesh, Madhya Pradesh and Bihar - that had fallen down in the ladder of progress, so much through five decades, is nothing but replication of these preliminary steps in a more sophisticated manner with last mile delivery [for more on this, please see Mehta, Nalin. *The New BJP: Modi and the Making of the World's Largest Political Party: The Remaking of the World's Largest Political Party*, New Delhi: Westland Publishers, 2022]. So, in the light of the above, it is clear that vast majority are forming impressions, without any touch with the reality and only out of their own imaginations on the one hand and the educated people joining forces with the oppressors. Why is it so? Is the entire humanity very fond of walking backwards and getting attracted to hidebound thinking, like iron to magnet?

One of the two pillars, Critical Thinking is rare, not only in Tamil Nadu but all over the world. Without Critical Thinking among the masses, Social Justice loses relevance and true social progress is not possible. Instead, the society will bind itself in chains of formalities, and cannot thinking beyond the established norms and practices. Worse, there will be no reflection on its own traditions, and hence there will be no chance of breakthroughs in the philosophies. It is not enough to have one or two thinkers per community, and what is needed is a critical thinking among the masses. Without critical thinking among the majority, equally or even more pernicious cultural hegemony will be

established in the very same society, that started to question and counter the cultural hegemony in the first place.

People are fond of Gramsci when it comes to hegemony, but seldom do people realize or even find out through reading him, that he was wary of such an outcome where the societies will start more pernicious hegemonic traditions after crystallizing him or Marx, for that matter. It is no surprise that is what is exactly happening. [For more on Gramsci's Cultural hegemony and ancillary views on traditions, see, Gramsci, Antonio. *Selections from the Prison Notebooks*, New Delhi: Aakar Books, 2015]. People may not be aware of the hegemonic traditions they themselves are starting, but worrying part is that they are following the very same pattern of behaviour and thinking which both Dr. Ambedkar and J.S. Mill warned about.

Let us look at Tamil Nadu in the past five decades (100 years maybe too long given that new traditions and trends emerge every two decades and social paradigms are reshaped subsequently and hence 50 years will give a good slice of reality to assess along with the trends and thoughts which emerged in that period) and one can clearly see the same confusion that one can see elsewhere too, happening very much in Tamil Nadu.

Criticism and Critical Thinking are the most underrated activities of the human societies. Criticism need not be confined to, but includes critical evaluation of the activity already happened, something that is happening at present, evaluation of a published book or movie or art. Critical thinking enables people to evaluate the social norms, customs, mores, practices, laws and traditions of the given society. In the absence of such reflective thinking even atheism will become a religion and governance will become the performance of acting.

Criticism is a process of reflection on the society as a whole, and all the parts which make up that whole. Critical thinking and evaluation of thoughts & practices, philosophies of the thinkers, reformers and leaders of that society, as well as various social institutions leads to a healthy society that will progress. No one can underestimate the critical thinking in masses, as it is the primary driver of social progress and social justice.

In the twentieth century, two personalities charged the Dravidian school of social progress and social justice, Periyar E.V. Ramaswamy and Arignar Dr. C.N. Annadurai. While Periyar focused primarily on anti-religious, anti-caste and self-respect movement, Anna threw his net wide and charged the political movement in the post-independent India. There were others, but these two were primarily responsible for major social and political changes that happened in Tamil Nadu during the twentieth century.

These two personalities are adored by millions of followers of Dravidian philosophy on the one hand and are vilified by few others who brush aside their contributions. Alas there is no critical evaluation of Periyar and Annadurai and their works. Some people just put photos, carry some quotes derived from someone else on their shoulders and charge anyone who says anything in contrary as committing blasphemy, whereas some people target these two personalities and their followers, and charge them as carriers of irrationality in the name of rationalism. This is the behaviour pattern of warring religious societies, what started in the name of rationalism has become more of a religious system, not applying the rational principles of self-reflection and critical analysis and the opposing side blindly throwing sacrileges

disregarding the rationalist movement and the subsequent governmental institutions' welfare schemes for public. Only very few analyse their contributions and works.

Arignar Anna's philosophy offers a vast landscape for debates, criticism & counter-criticism and the process of Socratic method and much more. It is sad that neither supporters nor opposers have read Anna's speeches and writings deeply and reflected on them. Anna's speeches and writings offer a rare critical view of the making of independent India (see <http://www.annavinpadaippugal.info/> the site of Anna Centenary Trust / Parimalam) and actually offer a panoramic view of Indian and World politics, social institutions, movements and also on the world of arts and cinema. There is a constant effort among some sections to undermine Anna, the writer. While what constitutes good literature has always been debatable and will continue to be so, Anna's short stories, more than his other writings bring out critical acumen especially in relation to social institutions. [see Bose, Subash Chandra, Comp., Selected Stories of C. Annadurai, Chennai: Sahitya Akademi, 2020].

Anna may not have had the field experience of Dr. B. R. Ambedkar, or the full exposure to European Thought like M. N. Roy, but he was original in his assessments. Through translations he might have read the modern classics of European languages and his knowledge of them is very much visible in his English writings and speeches. (http://www.annavinpadaippugal.info/annavin_english_katturaigal_part1.htm). Through three decades of writings and speeches that are available in the public domain, one can easily trace the development of Political Philosophy of Annadurai.

Anna's focus and the issues might have been local, but his philosophy

contained enough universal elements, so that they can be applied elsewhere too. Also, one can see the influences on his philosophy - even by the thinkers and leaders with whom he differed completely. In the last three decades of his life, one can see Anna's concerted and conscious attempts to deploy writing and literature as a political tool, almost on the lines of Gandhi with whom and the Congress party he disagreed a lot. He went one step further, and ensured that writing as a political weapon was followed in his party even after his passing away.

If one is unbiased and goes through the Anna literature, one cannot but wonder, how he borrowed the ideas from Plato, Rousseau, Locke, Mill through Marx and brilliantly altered them to suit the local cultural milieu, so that they don't remain some abstract philosophies, but rather tangible and workable theories.

Such reading of Anna literature is not a series of goosebump moments alone, there are places where one is bound to differ. One can find questionable assertions interspersed with brilliant notions and oratory. Without much knowledge of what historicism and presentism are, majority of the contemporary society, masses and scholars alike, are heavily engaging in the very same act. Popper's philosophy may have many lacunae, but historicism is where he got everything correct. While today's masses indulge, without any restraint whatsoever, in presentism of many ideas and events of the past which they dislike, there is no similar attempt to hold Anna for that. As it is, uncritical adherence to present-day attitudes, especially the tendency to interpret past events in terms of modern values and concepts, is not a healthy one. In democracy, alternative arguments are important, which Anna himself stresses.

What Anna provided was, an alternative paradigm on the powers that be vested with states and the centre, on the rules for panchayat, reorganization of regions and importantly held up the mirror to the politics of Nehruvian era. In fact, in one of the articles, Anna fearlessly tore into the Nehru's rule and contradictions galore in the government and the party. Incidentally that also props up the question of corruption in the country [http://www.annavinpadaippugal.info/katturaigal/picture_of_nehrus_india.htm].

There are very few discussions in the Tamil milieu on all these aspects of Anna's Thought and Literature, and all that one may encounter frequently is the Self-Rule and such allied subjects, mostly in the form of slogans. Supporters of the political party which Anna founded, if they want to respect and pay tribute to Anna's legacy, should do so by reading Anna literature and emulate & evaluate him critically. Such critical thought alone will bring the best out of the existing pattern of social thoughts and also show the path to new vistas and paradigm. This is the way to constantly improve.

Critically evaluating popular culture including cinema, political behaviour, ways of governance, available literary and cultural traditions, individual's place in the society and so on, is the only way to do that. Part of that effort should be to **constantly evaluate and improve on the Dravidian Model of Social Welfare**. Otherwise, the entire thing will stop with the preliminary steps as described above, and there is a danger that the very same society which initiated all these measures will slide as a whole.

Why should it happen among the masses? Nothing remains permanent. Everything changes including Moral codes, religions, cultural components, laws, ways of governance etc. What was acceptable to the

society few years ago may not be acceptable today, what was wrong yesterday might be correct today, what was the culture of the region few decades ago need not be the culture of the very same region today. The public should reflect on all the philosophies available to them, remove what is not applicable today and move on with what is applicable at present. Unless critical thinking becomes part of everyday life and part of social institutions, society will end up holding on to that which is in the past, that which is dead, or at best antique with no clear role in the life of the present. Society is an ephemeral river. Anna's literature is not a Critique of Pure Reason which people can take up at leisure and engage in mental gymnastics. Why alone Anna literature, even the sayings that are venerated today in different sections of the society like the Tirukkural of Tiruvalluvar or the Mahabharata of Vyasa, have to be critically evaluated and people take what is applicable to their lives and move on.

Part of development of Critical Thinking is Logic. The Tamil Nadu government can take initiatives to introduce Logic [Aristotelean & Nyaya], Rhetoric etc. from the Class of 8, so that when men & women come out of higher educational institutions, they will be trained in logic and reasoning, and the methods to identify fallacies & avoid them. Talking of fallacies, masses are completely unaware of the logical fallacies in the arguments in everyday life, ignorant of the fallacies to which the lawyers resort to, or the fallacies in the rhetoric of the politicians and government officials. Logic can help in markets, offices and almost every other aspect of life. Having initiated Social Welfare schemes for the masses, Tamil Nadu can take the lead in this aspect also, to inculcate Logic & Reasoning in Society.

Anyone who agrees with their dogmas are accepted as brothers and sisters, and those with some other dogmas are branded as traitors and trolled in public platforms. It doesn't matter which end of the spectrum they belong to. Jean Paul Sartre once remarked that "Principles are easily forgotten but Habits seldom die." The initial habits have all become bad habits in the absence of critical thinking in masses. One cannot stress enough, how much population without critical thinking, will become blind believers in attractive sensations, become addicted to titillations, and the society as a whole will degenerate subsequently. This situation starkly reminds me of Sita Ram Goel's impression of RSS people in the early 1980s. The period of 1970's & 1980's was the Golden Period of both the Left-Wing & Right-Wing writing in India. If the likes of Ramkrishna Bhattacharya, Gupta and Karat led the communist ideology, eminent scholars like Sita Ram Goel, Arun Shourie and Ram Swarup primarily led the Right-Wing ideological writings. The exchange of ideas led to newer ways to understand social institutions and processes.

"What was most revealing to me about the RSS people was that, by and large, they did not react to expression of any opinion on any subject except that about their organization (sangha) and their leaders (adhikaris). One could say anything one chose about Hinduism, or Hindu culture, or Hindu society, or Hindu history, without drawing any reaction from an average RSS man. He became warm or cold only when something favourable or unfavourable was said about his organization, or his leaders, or both. I wondered what sort of a Hindu organization it was. I

expected the RSS to be alive to Hindu causes rather than to the reputation of its organization or its leaders.”[Sita Ram Goel, How I Became A Hindu, New Delhi: Voice of India, 1993, Page 80]

Tamil Nadu is now portrayed as a rationalist society based on the principles of rationalism as propounded by Periyar. His rationalism revolved around Equality of the Peoples, rejection of Caste, rejection of God and Religion, denial of myths and superstitions, and acceptance of all that which is based on science. To begin with, much of the existing criticism of Periyar misses the core point, and do not assess whether his philosophy is universal and for all times.

For a balanced society to exist and progress, both theism and atheism are very much in play. Age-old arguments such as light and darkness etc. already exist in support of this understanding and need not be repeated here. All societies and civilizations have developed and will develop religions, invent gods, produce myths and will appeal to all - that which is not possible within the fold of matter, and in conscious field of human experience. This is universal and it doesn't matter whether one believes in a specific or all of institutionalized religions. A person may be an out and out atheist and yet that person can have religious experience too. The vagaries of the mind cannot prevent a person to undergo a truly religious experience, and conviction is something that leads to emotion, and further play by the ego, and hence it has very little to do with actual experiences. [For more see, James, William. The Varieties of Religious Experience: A Study in Human Nature, London & New York: Longmans, Green & Co. 1902]. The biggest pre-supposition is that religion is driven by mythology which is nothing but a bundle

of superstitions and fantastic stories. But, actually, myth is a synthesis of values which mean many things to many people, and is one of the many expressions of human aspirations to get out of limitations of material nature. Eric Gould summed it very beautifully when he wrote “It is allegory and tautology, reason and unreason, logic and fantasy, waking thought and dream, atavism and perennial archetype and metaphor, origin and end” [Gould, Eric. Mythical Intentions in Modern Literature, Princeton: Princeton University Press, 1981, p. 28]

Today, the word myth is used in a variety of ways, but people predominantly use it to mean old ways, old story etc. and in the sense propagated by the 20th century European materialism school, and believe that myths have no use and relevance in front of science. Marx is one person they all quote in this context. So, to counter, let me bring in a leading Marxist writer-thinker, K. Satchidanandan: “Marx was wrong in supposing in Grundrisse that myths would not survive science: they still charm us, involve us, move us, encourage us to intervene in history, positively and negatively, leading us backward or forward, speaking often as they do of Utopias in future or golden ages in the past.” [Satchidanandan, K. (ed.) Myths in contemporary Indian Literature, Sahitya Akademi, New Delhi, 2003, P. X]

Further, the word ‘myth’ is used in the contemporary Society interchangeably with the word puranam (புராணம்) to mean all things old. But, as the late renowned Tamil Scholar & Sociologist Tho. Pa says, Myth/ Lore (வழக்காறு) is not always old, they are created in every generation and every region, both with and without religion. There are many distinguished scientists who resorted to myths when they reached a dead end, to recover, what French philosopher Henri

Bergson called Élan vital. They all have had intuition moments described by the famous French mathematician Jules Henri Poincaré. Myths are always present, generated in the rural as well as urban settings. In today's world, most of the myths have nothing to do with religion. Even in the past, myths for example Ramayana and Mahabharata, served the purpose of providing some continuity to cultures. Progressive People should leverage on the power of the same myth & lore, to touch upon the common folk sentiment, and usher them into the progressive fold. Nehru, wondering about their continued influence says, "Dating back to a remote antiquity, they are still a living force in the life of the Indian People." [Nehru, Jawaharlal. Discovery of India, New Delhi: Oxford University Press, 1974, p. 99]. Secret behind their relevance even after thousands of years is that they were adapted by hundreds of communities, and retold by diverse people to suit the sensibilities of local cultural milieu. So, to use the principle of Redundancy used in Communication studies, these myths (going by the connotation of the contemporary society to prove the point, instead of resorting to itihasa) never lost the core - which can be applied to any civilization and at any point of time.

This is not new, and even the educated people have not heard of the rationalistic assessment of myths, as put out by Existentialist, Structuralist and Post-Structuralist thinkers such as Durkheim, Levi Strauss, Roland Barthes, Propp and Derrida. (the list is long and hence limiting myself to mentioning few names). Probably contemporary Tamil society has read them, but due to absence of critical thinking, no one has bothered to evaluate their own paradigms. (I will be failing if I do not mention the names

of three doyens who enabled people across the world to understand myths rationally – Mircea Eliade [Eliade, Mircea. The Sacred and the Profane: The Nature of Religion, San Diego: Harcourt, 1959, p. 84], Bronislaw Kasper Malinowski [Malinowski, Bronislaw Kasper. Myth in Primitive Psychology, London: Norton, 1926, p. 137] and C.G. Jung [Jung, C.G. & Jaffé Aniela, Memories, Dreams, Reflections, New York: Random House, 1965]).

Seriously, knowledge of many languages, subjects and cultures, provide advantage to people of critical thinking. Those who question the need for such knowledge acquisition are obviously oblivious to the fact that the breakthroughs / platform for paradigm shift happens outside the field of discourse as Thomas Kuhn demonstrated [Kuhn, Thomas S. The Structure of Scientific Revolutions, Chicago: University of Chicago Press, 1962].

Experience is universal among human beings and everybody undergoes religious and social experience of some sort at several points in their lives. When many men and women started having these experiences, misunderstanding and hatred started coming in. To prevent further chasms and differences, the communities collected and put them as codes for those societies. This process itself takes hundreds of years. When larger communities took over the smaller ones, codes of these smaller communities generally disappeared, and of course, in countries like Nigeria, good and practical codes from smaller religions got absorbed in the major religions. However, to prevent people from getting mixed up, religious codes were institutionalized, codes were made as canons, pontification took place, priestly class emerged, divine right theory was born,

and all these were forced on everyone in that society including Kings & Queens.

Another misconception regarding religion is about rituals. Make no mistake, religion is designed to be practical and performative. Abstract philosophies are for mental gymnasiums and after some time people will feel fatigued and it is the ritual which ensures the alignment of mind and body. What is true about the contemporary assessment of religion and myth is regarding accretions. Accretions are inevitable to all human processes including institutions, and religions are not exceptions. All the social institutions, whether family or marriage or government – they all might have had different origins and purpose, but today they all are inflated with accretions. There is nothing wrong in people hating accretions in religions, but merely hating will not do. They have to move past accretions, and take all that is good for them and relevant, and move on with life.

Then there are groups in the contemporary society who have massive problems with religion. There is nothing wrong in that. It is possible that millions may not be comfortable with specific religion, which they may feel constrict them from marching towards the goal driven by the aspirations to go beyond mundane and material. [For more on this universal aspiration please read, Aurobindo, *The Life Divine*, Puducherry: Sri Aurobindo Ashram, 2001]. It is also quite possible that individuals may not be satisfied with any of the existing institutionalized religions. Yet to serve their own aspirations, they can chalk up their own paths, create their own myths and religions. In this respect, twentieth century people are less courageous than modern and pre-modern scholars. For example, William Blake was extremely dissatisfied with the Church and lack of diversity in the

myths. So, he decided “I must create my own system or be enslaved by another’s” [Blake, William. *Poetical Sketches*, London: Tate, 2008, p.22]. Blake was not alone in this. Some great minds like William Butler Yeats, Rainer Maria, Rilke and Bengt Gunnar Ekelöf of Sweden created their own myths or systems.

As for Hinduism, it must be recorded here that even those who follow the rituals are not aware, that it is not a single religion. There are multiple religions within it. Great scholar, P. V. Kane tried to trace the religious practices once including worship of natural phenomena from Kanyakumari to Kashmir. He found out that many practices or rituals that are essentially rural, get transformed and absorbed into multiple streams and gain different nomenclatures [Even if unrelated, one should go through all the pages in Kane, P. V. *History of Dharma Shastra*, Pune: Bhandarkar, 2006. One of the most amazing works a person can encounter. Patrick Olivelle called it as *Magnum Opus of India*]. As for taking what is good and leaving out the unacceptable elements in the canons, secular philosophers of India like Jiddu Krishnamurti [in Jayakar, Pupul. *J. Krishnamurti: A Biography*, New Delhi: Penguin, 1986] and Daya Krishna have shown that though they do not agree with the *Bhagavad Gita*. Good points which will serve humankind can be taken and many of their admirers have done that.

Religions and Myths have multiple roles in the lives of individuals and societies. Even though I personally do not practice any religion though, religious texts from all over the world, analysis of various religions, and interpretations of religions as carriers of cultures, fascinate me. Here is an example,

few lines from a Tamil poem and I have not seen such richness in any other linguistic or literary tradition in India.

ஆராதஅருளமுதம்பொதிந்தகோயில்
அம்புயத்தோன்அடியாத்திமன்னற்களித்தகோயில்
தோலாததனிவீரன்தொழுதகோயில்
துணையானவீடணற்குத்துணையாங்கோயில்
சேராதபயனெல்லாஞ்சேர்க்குங்கோயில்
செழுமறையின்முதலெழுத்துசேர்ந்தகோயில்
திருவரங்கமெனத்திகழுங்கோயில்தானே

In almost every meeting at Delhi or Kolkata or Patna or Mumbai or Bengaluru, I always point out how Tamil society has preserved their language, literature and culture spanning two millennia. This is the time Tamil society showed to the world that they can bring in, absorb critical thoughts and compelling rationale in other languages and cultures. Only such intermingling and interaction can produce new ideas.

Lack of critical thinking has prevented society from developing second traditions. It is possible that Tamil Siddha literature could possibly have absorbed socio critical thoughts from Mithila region which produced the Charyapadas, and from whatever manuscripts that people were able to extract that were in proto-Maithili script, some of the songs have strong resemblance to Siddha songs, both in structure and content. But some people were not ready to accept this comparative philosophy and their arguments were similar to the people rooted in Sanskrit hegemony which advocated that it need not take other ideas and sounds. Without resorting to such historicism or presentism, individuals in Tamil society should critically evaluate their current social

structures, negate all that which might lead to stagnation, absorb all that which will lead to growth, and essentially question the existing philosophies. So, let us read and critically evaluate great personalities like Anna and Periyar in their socio contexts and philosophies, instead of doing them a mere lip service. Such critical reading alone will bring new ideas and fresh thinking.

Out of this extreme negation and critical thinking will emerge newer ways to develop social welfare models in the ever-changing society. Tamil Nadu has a head start, as far as social welfare schemes are concerned. They have to be continued and so should other measures, to ensure equality of all the citizens. Stopping there would only mean negation of their own goals. Developing Logical Thinking and Critical Attitude are the signs of Rationality. To conclude, let us reemphasize that: **Social progress will only spring out of a solid platform held together by two pillars – Critical Thinking and Social Justice.**

Bibliography:

In this paper, I have opted to provide references and explanations in the text itself for easy reading and not as foot notes or references / notes after the article.

About the Author:

Dr. S. Rajmohan is a philosopher, literary critic, agriculture enthusiast and translator based out of Chennai. His writings and translations have appeared in various journals and he has four translated books to his credit. Currently he is a consultant to Sahitya Akademi.

The Essence of Social Justice

- “If a larger country oppresses a smaller country, I’ll stand with the smaller country.
- If the smaller country has a majoritarian religion that oppresses minority religions, I’ll stand with minority religions.
- If the minority religion has caste and one caste oppresses another caste, I’ll stand with the caste being oppressed.
- In the oppressed caste, if an employer oppresses his employee, I’ll stand with the employee.
- If the employee goes home and oppresses his wife, I’ll stand with that woman.

Overall, oppression is my enemy!”

Periyar E.V.R

தூய உள்ளம் அன்புள்ளம் பெரிய உள்ளம்
தொல்லுலக மக்களெலாம் 'ஒன்றே' என்னும்
தாயுள்ளம் தனிலன்றோ இன்பம்! ஆங்கே
சண்டையில்லை தன்னலந்தான் தீர்ந்ததாலே!

புரட்சிக் கவிஞர் பார்த்தாசன்

Humanism and Thiruvalluvar¹

Dr. R. Prabhakaran, USA

Abstract:

Humanism is a system of thought attaching prime importance to humans rather than divine or supernatural matters. Humanist beliefs stress human beings' potential value and goodness, emphasize common human needs, and seek solely rational ways of solving human problems. The Buddha was perhaps the first humanist in the world. After the Buddha, Thiruvalluvar was the most outstanding humanist in the Indian philosophical scene.

Thiruvalluvar categorically declares that all human beings are equal by birth. He believes in rational inquiry and condemns all superstitious beliefs. He asserts that all problems encountered by individuals and a society can only be solved by human beings and not by divine interventions. He mentions that everyone should realize that others are also like them, show love and compassion toward them, and help them in every way possible. Thiruvalluvar strongly believes that moral codes vary with respect to place and time, and the wise people in a society determine them at a particular period. His

philosophy is totally secular. Thiruvalluvar's views on human equality, rationalism, human effort, love and compassion, and secularism are completely compatible with those of modern humanists.

Keywords:

Humanism, equality, rationalism, superstitious beliefs, love, compassion, secularism.

The Principles of Humanism:

According to the Humanist Manifesto III adopted in 2003, "Humanism is a progressive philosophy of life that, without supernaturalism, affirms our ability and responsibility to lead ethical lives of fulfillment that aspire to the greater good of humanity." Prof. Stephen Law, a British philosopher and senior lecturer at the University of London summarizes the basic beliefs of humanism as follows:

- Humanists believe that science and reason should apply to all areas of life. No beliefs should be considered off-limits and be protected from rational scrutiny.

---

1. Paper presented at the Periyar International – American Humanist Association Conference held during September 21-22, 2019 at Silver Spring, Maryland, USA

- Humanists are either atheists² or at least agnostics.³ They are also skeptical about the existence of angels, demons, and other such supernatural beings.
- Humanists do not believe in reincarnation. They also reject the existence of a soul.
- Humanists strongly believe in the importance of moral values. They believe that moral and ethical values are derived from human need and interest as tested by experience and they should not be based on religious values.
- Life's fulfillment emerges from individual participation in the service of humane ideals.
- Humanists believe that working to benefit society maximizes individual happiness.

According to a Humanist Magazine,⁴ "Humanism is a rational philosophy informed by science, inspired by art, and motivated by compassion. It derives its goals of life from human needs and interest rather than from theological or ideological abstractions and asserts that humanity must take responsibility for its destiny." Many prominent scientists, Nobel laureates, doctors, philosophers, authors, and scholars have been and are humanists. Most of them subscribe to rationalism, atheism, or agnosticism ideologies. They have a sincere concern for human welfare and believe in the human ability to solve human problems without any help from supernatural powers. Humanists' main focus is on plans such as the prevention of wars, formation of a world government, promotion of rationalism, establishing social justice, protecting the environment, and eliminating economic inequality. In addition to these ambitious and lofty goals, humanists are compassionate people. They are also

concerned with the people's suffering from oppression, discrimination, poverty, hunger, and diseases and strive to mitigate such sufferings.

The concept of humanism is not of recent origin. As early as the sixth century B.C., the Buddha (563 BC – 483 BC) preached love and compassion. The Buddha did not believe in God. He ignored the questions regarding souls as irrelevant. Buddhism is more than a religion. It is a tradition that focuses on personal spiritual development. It is a philosophy and a humanistic way of life aimed at striving to lead a moral life, being aware of one's thoughts and actions, and developing wisdom, compassion, and understanding. Buddhism and humanism have a lot in common.

Confucius (551 BC - 479 BC) was a contemporary of the Buddha. He is the father of Confucianism, a system of thought that influenced China and other parts of Asia for several centuries. Although Confucius took the existence of gods and heaven for granted, his ethical and political philosophy was independent of such beliefs. Confucius is credited with the Golden Rule, which states, "Do not do unto others what you do not want them to do unto you. This is the only law that is needed. It is the foundation of all the rest." This Golden Rule is adopted in some form or the other by almost all religions and by many humanists.

According to Stephen Law, "Another significant philosopher from a humanist perspective is Protagoras (490 BC – 420 BC), the Greek philosopher. Protagoras' reasoning about morality and virtue was pursued without any reliance on theistic or religious doctrine or belief." In fact, Protagoras was a self-declared agnostic. He said:

2. One who denies the existence of God

3. One who is not committed to believing in either the existence or the nonexistence of God

4. http://americanhumanist.org/Humanism/Definitions_of_Humanism

Concerning the gods, I have no means of knowing whether they exist or not or of what sort they may be, because of the obscurity of the subject, and the brevity of human life.

Although there was a significant development in philosophical thought during the sixth and fifth centuries BC, that period did not have a monopoly in that field. There have been many outstanding philosophers in many parts of the world after the fifth century BC. About two thousand years ago, in the state of Tamil Nadu (the land of Tamil-speaking people), India, there was an extraordinary man who was an outstanding philosopher who analyzed almost all aspects of human life and offered practical guidelines for a purposeful life on earth. His ideas are considered by scholars to be eternally valid and universally acceptable. His name is Thiruvalluvar.⁵ His legacy is his magnum opus called Thirukkural,⁶ and it is regarded as a veritable guide for the "Art of Living." He is very well known in the state of Tamil Nadu where people of all ages study his book. Professor Moriz Winternitz (1863-1937), an eminent Austrian orientalist, says, "Valluvar's Kural is one of the gems of the world literature. He (Valluvar) stands above all races, castes, and sects, and what he teaches is a general human morality and wisdom. No wonder, that the Kural has been read, studied and highly praised in the land of its origin for centuries, but also found many admirers in the west, ever since it has become known." Dr. Albert Schweitzer (1875 – 1965) the German Philosopher, physician and, Nobel laureate admired Valluvar's positive view of the world and life as opposed to the "world and life negation" preached

by the religions of India. Leo Tolstoy (1828 – 1910), the famous Russian novelist, was very impressed with Valluvar's ideas about non-violence. Also, Mahatma Gandhi (1869 – 1948) was so fascinated by the Kural that he wanted to learn Tamil so that he could study the original version of the Kural. The Russians are said to have preserved important books of lasting value in the Kremlin in an indestructible Tungsten chamber so that they may outlast even a nuclear attack and be useful to posterity. The Kural is one of the books preserved in that chamber. Many other scholars and philosophers from various parts of the world have recognized and admired Valluvar's profound and yet pragmatic view of human life and the practical guidelines he has offered for a righteous life with love and compassion. The Kural has been translated into more than forty languages of the world. There are more than fifty translations of the Kural in the English language alone.

Valluvar on Human Equality:

Humanists are firmly committed to the protection and promotion of human rights included in documents such as the United Nations Organization's Universal Declaration of Human Rights. These rights represent shared values rooted in our common humanity and the shared human needs, transcending particular cultural and religious traditions. This regard for human rights, equal dignity, and equality of all human beings is one of the basic principles of humanism.

Like the humanists, Valluvar believes in the equality of all human beings. During his time, the Vedic idea that people in the world belong to four distinct classes - the priestly

-
5. There is no clear evidence to indicate that Thiruvalluvar was his real name. The term Valluvar refers to one whose job it was to announce the royal proclamations to the public by beating a drum. It might also mean one who served as a minister to a king. Valluvar is the respectful version of the word Valluvan. The term "Thiru" is an honorific prefix to anything that is considered sacred or divine. So, it is quite possible that Thiruvalluvar might not have been his real name, but that is how he has been referred to by others. In this essay, for the sake of brevity, we will refer to Thiruvalluvar as Valluvar.
  6. In Tamil, the word "kural" means a two-line verse (couplet). Valluvar's book consists of 1330 kuralas. As in the case of his name, the term "Thiru" is an honorific prefix to the book of kuralas and hence his book is called Thirukkural. For short, his book is often referred to as "the Kural" (with an uppercase K) and the word "kural" (with a lowercase k) is used to refer to the individual couplet.

class, the warrior class, the business class, and the class of laborers - has already begun to have its roots in Indian society. There were others who were considered social outcasts and they did not belong to any of the four classes. The class of an individual is determined by the family in which he is born and there was no provision for migration from one class to another. In such a class-oriented society, it was indeed revolutionary on the part of Valluvar to proclaim that "All are equal by birth."

All human beings are equal by birth, but distinctions arise only because of the different qualities of their actions. (kural – 972)

The elitist document, "The Declaration of Independence," which was adopted by the Continental Congress of the USA in 1776, declares that "All men are created equal". It is obvious that women were not considered equal to men and people of color were not considered equal to white men. Women and people of color had to fight for their equality and they obtained equal rights only in the 20th century. Even in the 21st century, we find that in many countries women do not enjoy equality with men. Therefore, Valluvar's declaration regarding equality by birth is undoubtedly revolutionary and is consistent with the principles of humanism.

Valluvar on Rationalism:

Merriam-Webster's dictionary defines rationalism as a theory that reason is in itself a source of knowledge superior to and independent of sense perceptions. Rationalism is the basic principle of humanism. Humanism's refusal to accept religious beliefs, supernatural phenomena, the existence of a soul, reincarnations, the immortality of the soul, etc. are all based on the fact that they cannot be verified by scientific methodologies. To a humanist, anything that cannot withstand the test of reason should be ignored as superstition.

From the humanist point of view, many of the religious tenets do not stand the test of reason. Also, a humanist finds that there are many inherent contradictions among the various religious beliefs. Therefore, it is not surprising that a humanist would remain skeptical of religions.

With respect to rationalism, Valluvar's ideas are in agreement with those of humanists. Valluvar says that one should verify the true nature of things and should not be misguided by their appearances.

Whatever be the apparent nature of things, it is wise to investigate their true nature. (kural – 355)

It is this type of free inquiry that forms the foundation of science. If Isaac Newton had ignored to investigate why an apple fell down to the ground instead of going up in the air, we would not have the laws of Newton. If Thomas Alva Edison did not pursue his investigations relentlessly, he would not have invented the incandescent electric bulb and would not have developed many devices in fields such as mass communication, sound recording, motion pictures, etc. Valluvar's suggestion that one should investigate the true nature of things is quite compatible with rational thinking and scientific methodologies.

Also, according to Valluvar, one should not accept others' statements as true without questioning them. He says that it is the mark of true wisdom to rationally analyze everything instead of taking them for granted.

True wisdom is to discern the truth in whatever is said by whomsoever. (kural – 423)

Questioning and verifying the statements made by others is a mark of critical thinking and critical thinking leads to increased knowledge. For example, if Charles Darwin had not thought critically and simply accepted religious teachings on creationism, he would not have come up with his theory on evolution. If Nicholas Copernicus had not

doubted Ptolemy's theory of geocentricity he would not have come up with his theory of heliocentricity which is regarded as the launching point of modern astronomy and the scientific revolution.

A typical religious person would not be open to questioning his own religious dogmas. The Buddha, the original humanist is supposed to have said, "Believe nothing, no matter where you read it, or who said it, no matter even if I have said it, unless it agrees with your own reason and your own common sense." Valluvar does not endorse any religion as the ultimate truth. He is open to the inquiry of all statements made by anyone. He echoes the Buddha when he says that individuals should investigate and believe whatever they feel comfortable and should not blindly follow any faith. The kurals mentioned above (kurals 355 and 423) are consistent with the humanists' philosophy that "No beliefs should be considered off-limits and all beliefs should be subjected to rational scrutiny."

Valluvar on Human Effort:

Throughout human history, man has invented remarkable devices to improve his quality of life. Researchers have been successful in developing medicines for many diseases to save human life. Thanks to the Wright brothers, we are now able to fly. Scientists and engineers have successfully sent human beings to the moon and brought them back. The invention of computers has revolutionized the world. There has been no evidence that these and other similar accomplishments materialized through the miracles of gods or their agents. These accomplishments have been made possible purely by human efforts. Lofty ideals, proper goals and objectives, careful and detailed planning, unfailing determination, and persistent hard work in executing the plans in spite of unexpected setbacks have been responsible for these and other

phenomenal achievements of individuals and organizations. Valluvar is a strong proponent of human effort rather than prayer. He suggests high ambition, appropriate goals and objectives, and unceasing hard work will lead to success in human endeavors. The following kurals illustrate Valluvar's emphasis on human efforts to succeed in life.

Importance of lofty ideals

The stalk of water-lily grows as the water level rises; so also, the greatness achieved by a man is determined by his lofty ideals.

(kural – 595)

Importance of having clear goals

Those who fear disgrace will not venture anything without having a clear goal in mind.

(Kural - 464)

Importance of Planning

Consider the pros and cons and the net gain before venturing into any action.

(kural - 461)

Nothing is difficult to attain for those who consult with knowledgeable people before venturing into action.

(kural – 462)

Actions should follow analytic decision resulting from deep deliberations; it is a disgrace to commence actions before such deliberations.

(Kural – 467)

One will be ruined if one does what should not be done; one will be ruined if one fails to do what should be done.

(kural – 466)

Consider thoroughly the resources, means, tasks, timing and place of action before embarking on action.

(kural – 675)

Importance of Persistent Hard Work

If those who have planned an undertaking, possess persistence, they will achieve what they desired as they have desired.

(kural – 666)

It is easy to achieve your goal, provided you keep it in mind persistently.

(kural – 540)

One should not give up by saying "It is impossible." Persistent efforts will lead to success.

(kural – 611)

Even if God cannot help you to attain your goal, you will be rewarded in proportion to your efforts and hard work. (Kural- 619)

Those who work with ceaseless industry will overcome unplanned adverse events. (kural – 620)

In the process of working towards a goal, there could be unexpected delays, disappointments, and other random interruptions to progress. Valluvar does not advise his readers to resort to prayer to overcome these difficulties. First, he suggests that one should be prepared to meet adversities in the course of a project and should not be under the false assumption that everything will go according to plan. In other words, one should expect all kinds of adversities and develop contingency plans to mitigate the risks that might arise from them. Also, according to Valluvar, the best way to overcome adversities is to laugh at them. Again, prayer has no place in Valluvar's scheme for achieving success.

He who does not crave for pleasure and realizes that adversity in life is natural is not affected by adversity. (kural – 628)

Laugh at adversity; there is nothing better than laughter to overcome adversity. (kural – 621)

As it can be seen from the above-mentioned kural, Valluvar places importance on goals, plans, and hard work rather than prayer. For achieving success, Valluvar's thinking is completely consistent with that of the humanists.

Valluvar on Love and Compassion:

Humanism is a philosophy of life that cares for the welfare of all human beings. According to humanists, there is no supernatural being that helps to relieve the sufferings of human beings. They believe that human problems must be addressed and solved by human beings. Empathy and compassion are essential to solve people's sufferings. Empathy is the attempt of one who is self-

aware to understand and even experience another person's situation and emotional state as their own. Compassion is taking a step further, where a person feels empathy and then tries to take actions to alleviate the suffering of the other person. In the case of compassion, the emphasis is on action. So, humanists' concern for others' sufferings is based on their empathy and compassion for others. Not only that humanists emphasize compassion, but they also believe that working to benefit the society maximizes individual happiness.

Just like the humanists, Valluvar does not expect that God will solve the problems such as poverty, hunger, and other miseries that besiege human beings. He emphasizes the need for love, empathy, and compassion to solve human problems. For example, he questions the value of a person's intelligence, if he does not feel others' suffering as his own. Also, he is of the opinion that the world functions only because there are people with compassion. Furthermore, he criticizes a person without compassion as a burden to the earth.

If one cannot treat others' sufferings as his own, what benefit has one gained from his intelligence? (kural – 315)

Sharing your food and other resources to protect all lives is the best of all precepts in the books of the world. (kural – 322)

Gracious Compassion is the uniquely great quality, because of which the world functions. (kural – 571)

The world exists and functions because there are people with compassion. If compassion is absent in a person, he becomes a burden to the earth. (kural – 572)

As mentioned earlier, Valluvar strongly believes in the equality of all human beings. According to him, only those who realize that all are equal are really alive. Those who

fail to realize the equality of all people are not really alive. Since all are supposed to be equal, people should have empathy and compassion for fellow human beings. Valluvar is of the opinion that a compassionate person should realize that the purpose of gathering wealth is to share it with the deserving people who are in need. Sharing of wealth could be either in the form of charity or philanthropy. Valluvar distinguishes between charity and philanthropy. According to Valluvar, charity tends to be a short-term, emotional, immediate response, focused primarily on rescue and relief, whereas philanthropy is much more long-term, more strategic, and focused on rebuilding.

He who realizes that he is just like all other human beings is the one who is really alive; all others are deemed dead. (kural - 214)

All the wealth gained through hard work is for doing service to the deserving people. (kural - 212)

Valluvar and Secularism:

Secularism, as defined in the Merriam-Webster dictionary, is the "indifference to, or rejection or exclusion of, religion and religious considerations." As a philosophy, secularism seeks to interpret life on principles taken solely from the material world, without recourse to religion. In accordance with its negation of religion, secularism as a philosophy requires that governments should remain neutral on the matter of religion and should neither enforce nor prohibit the free exercise of religion, leaving the religious choice to the liberty of the people. In other words, a secular state does not align itself with any particular religious or anti-religious point of view. So, in a secular society, religious people can feel just as much at home as a humanist can. In view of this, secularism and humanism can co-exist. As Dr. Steven Pinker points out, "Though humanism does not invoke gods, spirits, or souls to ground meaning and morality, it is by no means incompatible with

religious institutions." The world is not full of humanists. There are people with varying religious beliefs. So, from a practical point of view, humanists prefer to adopt secularism as the philosophy when it comes to public policies and the administration of a state.

A careful study of the Kural leaves room for the interpretation that Valluvar believed in a creator and that he also believed in the existence of a soul and its permanence. These were his personal beliefs. As discussed earlier, he leaves it to the individuals to rationally analyze and come to their own conclusions and not to accept any statement made by anyone. When it comes to matters like morality and administration of a country, he is a secularist.

Valluvar is convinced that feeding the hungry and helping the poor are human solutions to address the poverty of fellow human beings. One cannot be more emphatic than Valluvar in promoting charity and philanthropy as a means to help the poor people. Valluvar advocates charity and philanthropy towards poor people out of genuine love and compassion for them and not by expecting any rewards in this life or in a future life.

If benevolence would result in one's ruin, then it is worth securing that ruin by selling oneself, if necessary. (kural – 220)

There is nothing better than philanthropy either in this world or in heaven (kural – 213)

According to Valluvar morality should be based on society and not be mandated by any particular religion. Observance of good conduct is an end itself and not a means to attain any reward either in this world or the next. He values morality more than life itself.

Since right conduct leads to eminence, it should be preserved more carefully than life itself. (kural – 131)

Right conduct should be carefully preserved and guarded. Though one knows and excels in many virtues, right conduct alone will come to one's aid.
(kural – 132)

Valluvar's ideas regarding the administration of a country are strictly based on secular principles. There are two hundred and fifty kural in his book about the governance of a country by a king and one hundred kural about how a minister should carry out his duties. Nowhere in these kural, we find any mention of religious preferences or bias of the king or the minister in discharging their duties. So, Valluvar and the humanists share the same points of view with regards to secularism.

Valluvar on Morality:

Merriam-Webster's dictionary defines morality as the set of principles concerning the distinction between right and wrong or good and bad behavior. Religions claim that principles that constitute morality come from God. According to religions, it is God who determines what is right and wrong and what is good and bad. The moral codes as determined by God are communicated to the people through the agents of God. The Ten Commandments as revealed to Moses and the Sermon on the Mount as delivered by Jesus Christ are examples of religious moral codes. Almost all religions promulgate their own moral codes as revealed by their gods or their god's agents.

There are inherent contradictions among the religious moral mandates. What one religion approves as moral behavior is condemned by another religion as unacceptable behavior. For example, one religion prohibits the consumption of alcoholic beverages. Whereas, another religion considers that as an acceptable behavior and even incorporates it in some of the religious ceremonies. One religion prohibits the killing of animals whereas

another religion considers that animals can be killed and eaten by human beings. One religion permits a man to marry up to four women, whereas other religions do not accept that as a morally acceptable behavior. There are other examples of contradictions among religious beliefs in the case of moral codes. So, morality based on religions is relative and the guidelines are not absolute. If an individual does not like the moral codes of his religion, he can convert to another religion and continue his immoral behavior.

In addition to the contradictions and inconsistencies in the moral codes as decreed by the religions, there is also another problem. They are aimed at regulating human behavior by the promise of rewards and punishments. Those who violate the moral codes are told that they would be punished and those who follow the codes of behavior are promised good life on earth and in heaven after their death.

It should be noted that there are about a billion people who do not belong to any organized religion or do not believe in any religion or supernatural beings. What about the moral codes of behavior for them? In view of the fact that religious moral codes are relative and do not apply to all of humanity, they are not the ideal or the right set of codes that all people can follow. Perhaps, that is why the renowned scientist, Albert Einstein said, "There is nothing divine about morality, it is a purely human affair." In agreement with Albert Einstein, the humanists are of the opinion that the moral codes are not to be based on religions, but instead, they should be based on scientific method, compassion, and egalitarianism that guides our sense of fairness. As philosopher Paul Kurtz said, "The goal of humanistic morality is the enhancement of the good life, happiness, and well-being for the widest number of individuals."

Valluvar's stance on morality is very similar to that of the humanists. Valluvar's morality is based on equality, non-violence, and compassion. As mentioned earlier, he believes in a classless society where all are equal by birth. There is no room for discrimination of any kind in Valluvar's philosophy. According to him, since all are equal, everyone should help the poor without expecting anything in return. He believes that the purpose of gathering wealth is to help the deserving others. His advocacy for charity and philanthropy is based on love and compassion towards fellow human beings and not based on any anticipated benefit either in this birth or in the future. In fact, he says, even if one does not get to go to heaven, it is better to practice charity.

To give to the needy alone is charity. All the rest is an investment in anticipation of a return.
(Kural – 221)

Even if it is good (for the ascetic) to receive charity from others for livelihood, it is still bad. Even if heaven is denied to the giver, giving (charity) is still good.
(kural – 222)

Since words and actions that hurt others originate in the mind, Valluvar insists on cultivating a mind without any blemishes. He says that one should never even think of an evil thought at any time towards anyone. Also, in accordance with the "Golden Rule" of Confucius, he says that one should avoid doing things to others that one finds harmful to oneself. In fact, he goes one step further and states that we should do good deeds to those who do evil to us so that they will be vexed. Valluvar's stance on non-violence can be seen in the following kural:

The best punishment for those who do evil to you is to shame them by returning good for evil and after doing good in return, just forget the evil that was done to you as well as the good deed you did.
(kural – 314)

What benefit does someone derive from his intelligence (knowledge, wisdom), if he does not treat others' suffering as his own? (kural – 315)

What one has realized as causing pain to oneself, one should not inflict on others.
(kural – 316)

It is the supreme virtue not to have a harmful thought about anybody in any degree at any moment.
(kural – 317)

Why does a man inflict upon other living beings those things he found harmful to himself?
(kural – 318)

Good conduct varies with respect to the location and the time period in which one lives. What is considered good conduct in the western countries may not be considered good in the eastern countries and vice versa. Also, the societies change over a period of time. For example, in the past, same sex marriage and divorce were not considered acceptable and nowadays they are considered acceptable behavior in many countries. Since what is good conduct varies with respect to time and location, Valluvar says good conduct is the one that is determined by the wise people of the society where one lives and not by the religion to which one belongs. Therefore, as Greg M. Epstein concludes in his book, "Good Without God: what billion non-religious people do believe", there can be good without God and Valluvar is in agreement with that.

Those who fail to conduct themselves in harmony with the world are ignorant despite their vast learning.
(kural – 140)

Conclusion:

Valluvar recognizes human equality. He emphasizes rationalism as the approach to understanding the true nature of things and the truth in all statements made by anyone. He is emphatic about human efforts rather than prayer for success in life. He stresses love and compassion towards one and all and helping others without expecting anything in

return. He is secular in his approach to the governance of a country. For him, morality should be independent of religion, and it should be determined by wise people. Based on these facts, it is evident that Valluvar was a humanist, and his book is indeed a manual on humanism.

Bibliography:

1. Aiyar, V.V. S. *Thirukkural*. Sri Ramakrishna Thapovanam, Tiruparaithurai, Tiruchirapalli District, India, 2001.
2. Diaz, S.M. *Thirukkural*. Volumes 1 & 2. Ramanandha Adigalar Foundation, Chennai, 2000.
3. Drew, W.H., Lazarus, John, Rev. *Thirukkural – English Translation*. Asian Educational services, Madras (Chennai): 1996.
4. Einstein, Albert. *Essays in Humanism*. Philosophical Library, New York, 2011
5. Epstein, Greg M. *Good without God: what billion non-religious people do believe*. William Morrow, An imprint of Harper Collins Publishers, 2009
6. Law, Stephen. *Humanism – A very Short Introduction*. Oxford University Press, 2011
7. Meenakshisundaran, T. P. *Philosophy of Thiruvalluvar*. Madurai Kamaraj University, Madurai, 1999.
8. Nambi, Agamudai, K.C. *Thirukkural (With English verses)*. K.C. Agamudai Nambi, Madurai, 2004.
9. Prabhakaran, Dr. R. *The Ageless Wisdom (As embodied in Thirukkural)*, Emerald Publishers, Chennai, 2019
10. Pinker, Steven. *Enlightenment Now: The Case for Reason, Science, Humanism, and Progress*. Viking, An imprint of Penguin Random House LLC, New York, NY, 2018
11. Speckhardt, Roy. *Toward a humanist Morality*. Retrieved from

<http://kidswithoutgod.com/teens/learn/humanist-morality>

About the Author:

Dr. Prabhakaran was born in Mannargudi, Tamil Nadu. He holds B.Sc. and M.Sc. degrees in Mathematics from the University of Madras, Chennai. After working as a lecturer in engineering colleges in Tamil Nadu for six years, he migrated to the USA and obtained his M.S. and Ph.D. in Computer Science and MBA in Information Management from U.S. universities. He has held senior positions in private companies, and he has also managed and directed Supercomputing facilities for NASA (National Aeronautics and Space Administration) and U.S. Army.

Dr. Prabhakaran is passionate about the Tamil language, Tamil literature, Tamil culture, and the Tamils' welfare. He has served as President of the Washington Tamil Association, Secretary of the Tamil Nadu Foundation, and Vice President of the Federation of Tamil Sangams of North America.

In 2003, Dr. Prabhakaran founded the Tamil Literary Study Group in Washington, D.C. Under the auspices of this group, he conducted classes on Tamil literature. He has coordinated and successfully conducted major international conferences in the USA on Thirukkural, Puranaanuuru, and Kurunthokai.

Dr. Prabhakaran has authored several blogs on Thirukkural, Puranaanuuru, Kurunthokai, and other Tamil literary classics. He has authored books on Puranaanuuru and Kurunthokai. He has also published his Thirukkural related essays in English as a book under the title, “The Ageless Wisdom (As embodied in Thirukkural).” His book on Thirukkural, “Puthiya paarvaiyil Thirukkural (புதிய பார்வையில் திருக்குறள்),” was released recently.

He has delivered several lectures on Thirukkural and Puranaanuuru in various cities in the USA and India. His lectures are available on YouTube.

Dr. Prabhakaran considers promoting Thirukkural and Sangam Literature in western countries as his mission in life. He lives with his wife Geetha in Maryland, USA. ■

Who are the Dravidians?

It is a fact that the term Dravidians and Nagas are merely two different names for the same people. The Nagas were a very ancient people. It must also be remembered that the Nagas were in no way an aboriginal or uncivilized people. Not only did the Naga people occupy a high cultural level but history shows that they ruled a good part of India.

The word Dravida is the name of language of the people and does not denote the race of the people. Nagas was a racial or cultural name and Dravida was their linguistic name.

Thus, the Dasas are the same as the Nagas and the Nagas are the same as the Dravidians. In other words what we can say about the races of India is that there have been at the most only two races in the field, the Aryans and the Nagas.

---

*(Dr. Babasaheb Ambedkar Writings and Speeches: Vol.7 -
The Untouchables? Part III, Chapter VII)*

*Prof. Dr. **B.R. AMBEDKAR**, M.A., M.Sc., Ph.D., D.Sc.*

*Hon'ble Minister (1st Minister) of Law and Justice,
Union of India (1947-51).*

Minister of Labour in Viceroy's Executive Council (1942-46).

*Chairman of the Constitution Drafting Committee -
Constituent Assembly of India (1946-50).*

Member of Parliament - Rajya Sabha for Bombay State (1952-56).

தரத்தம்மால் முடிந்தமட்டும் தரவேண்டும் பின்னால்
சரசரெனக் கருத்தூறும் மனப்பழக்கத் தாலே!
இருக்கும் நிலை மாற்றொரு புரட்சிமனப் பான்மை
ஏற்படுத்தல், பிறர்க்குழைக்கும் எழுத்தாளர் கடனாம்!

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்

பவுத்தம்: எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை

எழுத்தாளர் மு.சங்கையா

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

புத்தரின் புதிய நெறி, பார்ப்பனியக் கொடுமைகளிலிருந்து விடிவு தருவதாகவே பிறந்து, அன்று புத்தொளி வீசிப் பறந்தது. வெறும் தத்துவத் தொகுப்பாக மட்டுமல்லாது மானுடத் தொகுப்பாகவும் விளங்கியது. பிறப்பால் விதிக்கப்படும் உயர்வுதாழ்வுகளைப் பவுத்தம் என்றுமே ஏற்கவில்லை. மவுரியப் பேரரசர் அசோகரின் ஆட்சியில், அரசியலிலும் சமூகத்திலும் செல்வாக்கு பெற்றது பவுத்தம். இதனால் பார்ப்பனியம் செல்வாக்கை இழந்தாலும், முற்றிலுமாக அழியவில்லை.

பவுத்தத்தின் வீழ்ச்சி, புத்தரின் மறைவிலிருந்தே சிறுகச் சிறுகத் தொடங்கி விட்டது. பல உட்பிரிவுகளாகப் பிரிந்து, மனிதரான புத்தரைக் கடவுள் நிலைக்கு உயர்த்திய போது, வீழ்ச்சி இன்னும் வலுப்பெற்றது. மானுடம் என்பதை விலக்கி, வெறும் தத்துவச் சிறைக்குள் தள்ளப்பட்டு, மக்களின் பாளி மொழியிலிருந்து விலகிச் சமஸ்கிருத மொழிக்கு மாறிய போது, பவுத்தத்தின் வீழ்ச்சி கண்ணெதிரே தெரியத் துவங்கிற்று. பார்ப்பனிய ஆதரவாளர்களான குப்தர்களும், பவுத்தத்தை உருவவழிபாடாகக் கருதிய இசுலாமிய அரசர்களும், அதன்

வீழ்ச்சியை விரைவுபடுத்தினர். அண்டை நாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்தாலும், மூட நம்பிக்கைகளிலும் ஜாதிக் கிளைகளிலும் சிக்கி, பல நூறு பிரிவுகளாகப் பிரிந்து, புத்தர் வகுத்த நெறிகளுக்கு நேரெதிர் திசையில் பயணிக்கத் துவங்கி விட்டது பவுத்தம். அது இனியும் புத்தாக்கம் பெறுமா? என்றும் ஆய்கிறது இக் கட்டுரை.

பவுத்த முன்மையும் பவுத்தப் பிறப்பும்:

பார்ப்பனியத்தின் வேதமந்திரங்களாலும், சடங்குகளாலும், வேள்விகளாலும், சதுர்வரண விதி, கர்ம விதி முறைகளாலும், மதம் சார்ந்த கட்டுக்கதைகளாலும் அழுத்தப்பட்டு, மீண்டெழு முடியாத துயரத்தில் மூழ்கிக் கொண்டிருந்த சாமானிய மக்கள், தங்களை விடுதலை செய்ய ஒரு தேவதூதர் வரமாட்டாரா, வால்நட்சத்திரம் வழிகாட்டதா, விடிவெள்ளி பூக்காதா என்றெல்லாம் ஏங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில், “ஒன்றும் தெரியாமல் வளர்ந்து வாழ்ந்து சாகப்போகும் குதிரைக்கு, மோட்சம் தருகின்ற பிராமணர்களே, எல்லாம் அறிந்த பிராமணனாகிய நீங்கள் மோட்சம் பெற வேண்டாமா? அந்த அக்னிகுண்டத்தில் யாகம் நடத்தும் உங்களையும் தூக்கிப் போட்டால் உங்களுக்கும் மோட்சம் கிட்டும் அல்லவா..?”¹ என்று பார்ப்பனர்களை

நோக்கிய கேள்விகளோடும், பிராமண ஆதிக்கத்தையும், அதிகாரத்தையும், வர்ணக் கொடுமைகளையும் சடங்கு முறைகளையும், வேள்வித் தீயில் வெந்து சாகும் விலங்குகளையும் காக்க, புத்த பிரான் ஒரு புதிய நெறியோடும் அறத்தோடும் அவர்கள் முன் வந்தார்.

“உலகம் மாறாத் தன்மை உடையது. ஆன்மா நிலைத்த தன்மை உடையது” என்ற பார்ப்பனியத்தின் அறிவியலற்ற வாதத்தை அடித்து நொறுக்கும் வகையில், இயங்கியல் தத்துவத்தைப் பவுத்தம் முன் வைத்தது. இந்த உலகம் இயங்கிக் கொண்டும், ஒவ்வொரு நொடியும் மாறிக் கொண்டும் இருக்கிறது. இன்று போல் நாளை இருப்பதில்லை. இருப்பவை அனைத்தும் மாறுதலுக்கு உட்பட்டவைகளே. பிறப்பும், இறப்பும் தொடர் நிகழ்வுகள். வாழ்க்கை என்பது நீரோட்டம் போன்றது. வருவதும், போவதும் மெய்ம்மையின் அடிப்படை என்றது. சுருக்கமாகக் கூறவேண்டும் என்றால் “மாறும் என்ற விதியைத் தவிர மற்ற எல்லாம் மாறும்” மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது என்ற மார்க்கிய விதி, 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே உணர்ந்து சொன்ன புத்தரின் தத்துவச் சிந்தனையோடு, மிக நெருக்கமான தொடர்புடையதாக இருந்தது.

சூத்திரனுக்குச் சொர்க்கவாசலின் கதவு ஒரு போதும் திறக்காது என்று முழங்கிக் கொண்டிருந்த பார்ப்பனிய வைதிகப் பிற்போக்குத் தத்துவச் சிந்தனைகளைப் புத்தர் காலத்துக்கு (கி.மு.563-கி.மு.483) முன்பாகவும், அவரது சம காலத்தவரும் கேள்விக்கு உட்படுத்தியே வந்துள்ளனர். மகாவீரரின் காலத்தில் 363 வேத சமய எதிர்ப்பு அமைப்புகளும், புத்தர் காலத்தில் 62 அமைப்புகளும் இருந்ததாகச் சமய இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. பழமையான இந்திய தத்துவத் சிந்தனைகளான வைசேஷிகம், நியாயம், சாங்கியம்,

யோகம் ஆகியவை பொருள்முதல்வாத நோக்கில் சிந்தித்தன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பவுத்த அடிமையாகப் பிறந்து மெய்யியலாளராகப் பரிணமித்த, அறிவுலகில் மிகவும் செல்வாக்குடன் இருந்த, புத்தரின் சம காலத்தவரான, உச்சேதவாத தத்துவப் பிரிவின் தலைமைப் போதகர் அஜித கேச கம்பளர், “இறப்புக்குப் பின் எதுவுமில்லை. அறக்கொடை, யாகம், ஹோமம் என்றெல்லாம் எதுவுமில்லை. உடல் வேறு; ஆன்மா வேறு அல்ல. மறுபிறப்போ மறுஉலகமோ கிடையாது. உடலின் முடிவே ஆன்மாவின் முடிவு.” என்கிற கோட்பாட்டை முன்வைத்ததைப் போலவே, அவரது சீடர்களில் ஒருவரான சார்வாக பயாசி, “மறுமை உலகு சிறந்தது என்றால், மதவாதிகள் ஏன் தற்கொலை செய்து கொள்ளாமல் இருக்கிறார்கள்?” என்று கேள்வி எழுப்பினார். அதே காலக் கட்டத்தில், நியதிவாத தத்துவப் பிரிவுத் தலைவரான, ஆடையின்றித் திரிந்து கொண்டிருந்தவரான, மற்கலி கோசாலர் “காலமே மாற்றம் அனைத்தையும் கொண்டு வரும். மனிதன் செய்யக் கூடியது எதுவுமில்லை. காலம் கனியும் பொழுது அனைத்து உயிர்களும் மோட்சத்தை அடையும். எவராலும் துன்பத்தை நீக்கவும் முடியாது. கூட்டவும் குறைக்கவும் இயலாது” என்றார். அதாவது விதியே வலியது என்கிற தத்துவத்தை முன் வைத்தார்.² கோசாலாவின் தத்துவத்தை ஆபத்தானதாகக் கருதிய புத்தரும், மகாவீரரும், அஜிதரின் பகுத்தறிவுக் கோட்பாடுகளினால் பயன் பெற்றதாகக் கூறிக் கொண்டனர். அம்பேத்கர், “அனைத்து தத்துவ வித்தகர்களிலும் கபிலருடைய கோட்பாடுகளே தர்க்கத்தையும் உண்மையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை” எனப் புத்தர் கருதியதாக குறிப்பிடுகிறார்.³ அனைத்தையும் பொருள் முதல்வாத அடிப்படையில் விளக்க முயன்ற, இயற்கையை மீறிய சக்திகள் இருக்கின்றன என்பதைச் சார்வாகர்கள்

மறுத்து வந்தனர். மதத்தின் வடிவங்கள் அனைத்தையும் இடித்துரைத்த சார்வாகர்கள், கபிலரின் சாங்கியம், வர்த்தமானரின் சமணம் உள்ளிட்ட தத்துவங்கள், புத்தருக்கு முன்னரே அல்லது சமகாலத்தில் தோன்றியது என்றாலும், அவை பார்ப்பனியத்தை வெல்ல முடியாமல் போனதற்குக் காரணம் அவற்றுக்கு மாற்றுச் சமூகம் என்கிற கனவைப் பற்றிய முழுமையான பார்வை இல்லாதது தான். அவை துண்டு துண்டாக இருந்தன. அதனாலேயே பார்ப்பனியத்தை எதிர்த்து நிற்க இயலாமல் கால ஓட்டத்தில் கரைந்து போயின.

காரல் மார்க்ஸ், ஹெங்கலின் இயக்கவியலையும், பயர்பக்கின் பொருள் முதல்வாதத்தையும், இணைத்து இயக்கவியல் பொருள்முதல்வாதம் எனும் கருத்தியலை உருவாக்கியதைப் போன்று புத்தர், தனது முன்னோர்களிடமிருந்து சில இழைகளை மட்டும் எடுத்து அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம் என அனைத்து தளங்களிலும் ஒரு புதிய தத்துவத்தை நெய்தார். அது வர்ணத்தையும், வைதிகத்தையும் எதிர்த்து நின்றது. பார்ப்பனர்களின் புனித நூல்களையும் பிரம்மத்தையும் மறுத்தது. சாவை வாழ்க்கையின் முடிவு என்றது. எல்லாவற்றையும் பகுத்தறியச் சொன்னது. யார் எதைச் சொன்னாலும் அது உண்மை தானா, ஏற்புடையதுதானா என்று ஆராயச் சொன்னது. எந்த மனிதனும், ஒரு தேவனையோ, தேவர்களையோ சாராமல், சுய முயற்சியால் இந்த வாழ்க்கையிலேயே சுவர்க்கத்தை அடையலாம் என்றது. தன்னுயிர் போல் அனைத்து உயிர்களையும் போற்றுவது, தன்னலம் போலவே பிறர் நலம் பேணுவது, அன்பு, கருணை, பொறுமை, பிறர் நலம் காண்பதில் மகிழ்ச்சி, ஆகிய தர்மங்களைப் போதித்தது. பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளை மக்கள் மனத்தில் விதைக்கும் ஓர் உழவனாகவே பவுத்தம் காட்சி தந்தது. ஆனாலும் எல்லா கேள்விகளுக்கும்

என்னிடம் விடை இல்லை என்று புத்தர் கூறிக் கொண்டார்.

பவுத்தக் கொள்கைகள்:

பவுத்தத்தில் கடவுள் இல்லை. சொர்க்கம் இல்லை. நரகம் இல்லை. மறுபிறப்பு இல்லை. மறுஉலகமும் இல்லை. ஆன்மா இல்லை. சடங்கு இல்லை. உயிர்பலி இல்லை. ஜாதி இல்லை. வர்ணம் இல்லை. ஆண் பெண் பேதமில்லை. அதனாலேயே அது ஒரு மதமாக இல்லை. மதம் என்று சொல்லத்தக்க எதுவும் புத்தரின் பவுத்தத்திடம் தேடித் தேடிப் பார்த்தாலும் தென்படவே இல்லை. பவுத்தத்தில் சமத்துவம் இருந்தது. அன்பு இருந்தது. அறம் இருந்தது. கருணை இருந்தது. கண்ணியம் இருந்தது. எளிமை இருந்தது. நான்கு ஜாதியினரும் தூய்மையானவர்களே என்று மீண்டும் மீண்டும் கூறியது. பவுத்தம் துன்பத்தைப் பற்றியும், துன்பத்திற்கான காரணம், துன்பத்திலிருந்து விடுதலை, விடுபடுத்தலுக்கான வழியையும் பேசியது. மக்கள் பின்பற்றத்தக்க எண்வகை நன்மார்க்கமும் (நற்பார்வை, நல்வினைவு, நன்மொழி, நன்னடத்தை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நல்லெண்ணம், நற்பேரானந்தம் கருத்தாகும்). புத்தரின் மறைவுக்குப் பின் கூடிய புத்த பிக்குகள் திரட்டித் தொகுத்த புத்தரின் போதனைகள் அடங்கிய திரிபிடகமும், (மூன்று கூடைகள்), மனித வாழ்வை மேம்படுத்துவதற்கான கோட்பாடுகளும் தத்துவங்களும் அடங்கிய பெட்டகமாகும். அவை பவுத்தத்தின் மணிமுடியில் பதித்த மணிகளாகும்.

பவுத்த அமைப்பிற்குள், பிராமணன்/சூத்திரன், ஆண்டான்/அடிமை, உயர்வு/தாழ்வு என்ற பாகுபாடுகள் இருந்ததில்லை. பவுத்தம் சமத்துவத்தை நடைமுறைப்படுத்தியது. ஜாதித் தடைகளை அகற்றியது. ஒரு முறை பிராமணன் எப்போதும் பிராமணனே; ஒரு முறை சூத்திரன் எப்போதும் சூத்திரனே, என்ற பிராமணச் சதுர்வர்ண விதிகள் புத்தரின்

போதனைகளுக்கு எதிரானதாக இருந்தன. பிறப்பால் யாரையும் பவுத்தம் எடை போடவில்லை. பிறப்பாலும், வம்சத்தாலும் கிடைக்கும் கவுரவத்தைப் பவுத்தம் புறந்தள்ளியது. கடலில் கலக்கும் நதிகள் தம் பெயர்களைத் துறப்பது போல், தங்களது பிறப்பின் தன்மையைத் துறந்துவிட்டு, பவுத்த சங்கத்திற்குள் அவர்கள் சேரட்டும் என்றார் புத்தர். “பிறப்பினால் ஒருவன் உயர்வடைந்து விட முடியாது. பிறப்பினால் ஒருவன் புனிதம் அடைந்து விட முடியாது. பிறப்பினால் ஒருவன் பிராமணன் ஆகிவிட முடியாது. பிறப்பினால் ஒருவன் பெரியோன் ஆகிவிடவும் முடியாது. ஒழுக்கம் ஒன்றே ஒருவனை உயர்வடையச் செய்கிறது. மாறா ஒழுக்கத்தினாலேயே ஒருவன் உயர்ந்தோன் ஆகிறான்” என்ற புத்தரின் புரட்சிகரச் சிந்தனைகள், பகுத்தறிவுக் கருத்துகள் அலை அலையாகப் பரவி அனைவரையும் தன்பால் ஈர்த்தது.

பார்ப்பனியக் கொள்கைகளுக்கும் நெறிமுறைகளுக்கும் மாறாக, சுதந்திரம், சகோதரத்துவம் என வரலாற்றில் முதன் முதலாக முழக்கமிட்டு வந்த பவுத்தம், அரசியலிலும், மதத்திலும் படிந்து கிடந்த வேத மரபுக் கறைகளை துடைத்தெறிந்தது. பவுத்தம் வளர வளர, பழைய நம்பிக்கைகளும் மதரீதியான கற்பனைகளும் மறையத் தொடங்கின. “உண்மை, நன்மை, அழகு ஆகிவற்றின் உயிர்நாடியை புத்தர் தொட்டுக் காட்டியதாக” ராதாகிருஷ்ணன் குறிப்பிடுகிறார்.⁵

பவுத்தத்தில் எல்லா ஜாதிகள்:

ஒடுக்கப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் சமூக வாழ்வில் பெரிய அளவில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்ததால் சாமான்ய மக்கள், கூண்டிலிருந்து விடுதலை பெற்ற பறவைகள் போல, பவுத்தம் நோக்கிக் கூட்டம் கூட்டமாகப் பறந்து வந்தனர். வேத ஆரியர்களின் வேத

விதிகளை உடைத்து சூத்திரர்கள், பெண்கள், உயர்ந்தோர்/ தாழ்ந்தோர், ஆண்டான்/ அடிமை என எல்லோரையும் எந்தப் பாகுபாடும் இல்லாமல் பவுத்தம் ஆரத் தழுவியது. புலையர் சமூகத்தில் பிறந்த சுவபாகனையும், தோட்டி சனிதனையும், நாவிதன் உபாலியையும் தன் சங்கத்தில் இணைத்து, புத்தர் பார்ப்பனியத்துக்கு எதிர் வினையாற்றினார். தாழ்ந்த ஜாதியில் பிறந்த பிராக்ரதி, துப்புரவுப் பணியாளர் சுனிதா, சுடுகாட்டுக் காவலரின் மகள் சோபகா, அடிமையாயிருந்த சுமங்கலா, கணிகையர்களான அம்ரபாலி, விமலா, தொழுநோயாளி சுப்ரபுத்தா, கொள்ளைக்காரன் அங்குலிமாலா, எனக் கடைக்கோடியில் இருந்தவர்களில் பலரையும் பவுத்தம் வரவேற்றது. பின்னாளில் அவர்கள் பெருந்துறவிகளாகத் திகழ்ந்தனர். பிறப்பால் நாவிதனான உபாலி, தலைமைப் பிக்குவாக உயரும் அளவுக்கு சமத்துவம் நிலவியது”. சங்கத்தில் சேர்ந்த பிறகு பல பெண்கள் உணர்ந்த விடுதலை அனுபவத்தை இன்று கற்பனை செய்தும் பார்க்க முடியாது”⁶. சமூகத்தின் கடைக்கோடி மனிதர்கள் மட்டுமின்றி, சாரிபுத்தர், மொக்கலனா, கச்சனா போன்ற பிராமணர்கள், ஆனந்தர், ராகுல், அனுராதா போன்ற பெரிய வியாபாரிகள், யாசா போன்ற நகரசபை உறுப்பினர்கள், இளவரசர்கள், பிரபுக்கள், மேல்தட்டு வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் ஆகியோரும் பவுத்தம் தழுவினார்கள். ஏழைகளை விடப் பணக்காரர்களும், பிரபுக்களும் எண்ணிக்கையில் அதிகம் இருந்தனர். புத்தரது ஆதரவாளர்களில் மகத மன்னன் பிம்பிசாரன், கோசல மன்னன் பசேனாதியும் அடங்குவர்”⁷.

பவுத்தத்தைத் தழுவியவர்கள் தங்களை மகராகவோ தீண்டத்தகாதவராகவோ, ஏன் இந்துவாகவோ கூட இல்லை. நான் ஒரு மனிதனாக மாறிவிட்டேன். நான்

கீழ்ஜாதியில் பிறந்தவனோ தாழ்ந்தவனோ அல்ல. பவுத்தத்தைத் தழுவியவுடன் என் தீண்டாமை அழிந்துவிட்டது. என்கால்களைத் தளையிட்டிருந்த தீண்டாமையின் சங்கிலி இப்போது உடைபட்டு விட்டது. இப்போது எல்லோரையும் போல் நான் ஒரு மனிதன். என்று பூரிப்படைந்தனர். பவுத்த மடங்களில் சேர்ந்த போது அடைந்த எல்லையற்ற பரவசத்தைப் பார்ப்பனர்களும், சத்திரியர்களும் கூட அடைந்திருக்க முடியாது என்று பரவசப்பட்டனர்.⁸

பிராமணச் சதுர் வருண தத்துவத்துக்கு எதிராக பவுத்தமும், சமணமும் நடத்திய 400 ஆண்டுகாலப் போராட்டங்கள், இந்தியச் சமுதாயத்திலும் சமயத்திலும், அரசியலிலும் அழிக்க முடியாத முத்திரைகளைப் பதித்தன. புத்த மதம் இந்திய மக்களின் பெரும்பாலோர் மதமாக மாறியது. அது பார்ப்பனியத்தை எல்லாப் பக்கங்களிலும் தாக்கியதால், பார்ப்பனியம் மக்களிடத்தில் செல்வாக்கு இழந்து வந்தது. பவுத்தம் ஒரு மிகப் பெரிய மாற்றத்தை இந்தியச் சமூக வாழ்விலும், பண்பாட்டிலும், அரசியலிலும் கொண்டு வந்தது. சூத்திரர்கள், வைசியர்கள் அரசாண்டார்கள். பசு வதைக்கு எதிராகவும் வர்ணாசிரமத்துக்கு எதிராகவும் நடந்த பவுத்தத்தின் பரப்புரைகள், மக்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. கல்வி பரவலானது. பொருளாதார நிலையிலும் நடந்த மிகப் பெரிய மாற்றங்கள், விவசாயிகள் மத்தியில் மிகுந்த மதிப்பும் மரியாதையும் பெற்றன. அரச சபையிலும், அதிகாரத்திலும், பவுத்தம் வளர வளரப் பார்ப்பனியத்தின் செல்வாக்கு சரிந்தது. ஜாதிய அமைப்பு வலுவிழந்து கொண்டு வந்தது.

கி.மு.268இல் மவுரிய வம்சத்தின் பேரரசனாக அசோகர் ஆட்சிக்கு வந்த பின் அதுவரையிலும் சிறப்பு உரிமைகளையும், சலுகைகளையும் அனுபவித்து வந்த பார்ப்பனர்கள், அவற்றை இழக்க நேர்ந்தது.

பவுத்தம் அரசு மதமாகியது. அதன் பின் இந்திய வரலாறு வேறு திசையில் பயணம் செய்யத் தொடங்கியது. அசோகரின் 41 ஆண்டு கால ஆட்சியில் பவுத்த தர்மத்தை உலகு முழுவதும் தழைக்கச் செய்ய பல நாடுகளுக்கும் தூதர்களை அனுப்பினான். இலங்கைக்கு மகன் மகேந்திரனையும், மகள் சங்கமித்திரையையும் அனுப்பினான். தமிழ்நாட்டிலும், இலங்கையிலும் பவுத்தம் வேருன்றியது. கி.பி.14 ஆம் நூற்றாண்டு வரை தமிழ்நாட்டில் சோழ நாட்டின் பல பகுதிகளில் பவுத்தம் நிலைபெற்று இருந்ததாக மயிலை சீனி வேங்கடசாமி “பவுத்தமும் தமிழும்” நூலில் அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார்.

மவுரியப் பேரரசில் ரத்தம் சிந்தும் யாகங்கள் தடை செய்யப்பட்டன. அசோகர் ஆட்சியிலும் அதற்கு பின்னரும் ஏறக்குறைய 400 ஆண்டுகள் பார்ப்பனர்கள் சமூகத்தில் மதிப்பிழந்து, அதிகாரமிழந்து நின்றார்கள். தங்களது வேத கால மேன்மை படுபாதாளத்தில் கிடப்பதைக் கண்டு கலங்கி நின்றார்கள். ஏமாற்றி, மக்களைச் சுரண்டி வாழ்ந்த வாழ்க்கை முடிவுக்கு வந்ததை உணர்ந்தார்கள். “அவர்கள், உழவர்களாக, கைவினைஞர்களாக, மந்தை வளர்ப்போராக, கதாகாலட்சேபம் செய்து காலம் கழிப்போராக, வண்டியோட்டுபவர்களாக, ஊர்காவலாளியாக, பால் விற்போராக, முயல் வேட்டை ஆடுபவராக, மீன், ஆமைகளைப் பிடித்து உண்போராக, மண் வெட்டும் வேலை செய்பவராகப் பரட்டைத் தலையோடும், அழுக்கேறிய நிலையிலும் வாழத் தொடங்கினார்கள்” என்று தாச-பிராமண ஜாதகம் கூறுகிறது.⁹ பார்ப்பனர்களின் சமஸ்கிருதம் புழக்கத்தில் இருந்து மறைந்தது. பிக்குகள் மக்கள் மொழியான பாலியில் உரையாற்றினார்கள்.

இவ்வாறு பார்ப்பனியம் உருக்குலைந்து போனாலும், உயிர் வாழ்ந்து கொண்டுதான்

இருந்தது. அவர்கள் அவ்வளவு எளிதில் வீழ்ந்து விடத் தயாராக இல்லை. பவுத்தத்தை வீழ்த்தி, இழந்த சொர்க்கத்தை மீட்க உறுமீனாக்காகக் காத்திருந்தனர். காலம் அவர்களுக்குக் கை கொடுத்தது.

பவுத்தத்தின் வீழ்ச்சி:

80 ஆண்டுகள் வாழ்ந்த புத்தர், கி.மு 483 ஆம் ஆண்டில் குசி நகரத்தில் மறைந்த பின், அவரது உடல் எரிக்கப்பட்டு, மிஞ்சிய எலும்பும் சாம்பலும் எட்டுப் பகுதிகளாகப் பகுக்கப்பட்டு, எட்டு ஊர்களில் புதைக்கப்பட்டு, அவற்றின் மேல் சைத்திலாயங்கள் எழுப்பப்பட்டன. புத்தர் மறைந்த சில நாள்களிலேயே இராஜகிருகம் நகருக்கு அருகில், பிக்குகளின் முதல் மாநாடு நடந்தது. அதில் புத்தரின் போதனைகள், பிக்குகள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்க முறை போன்றவை தொகுக்கப்பட்டுத் திரிபிடகமாக வெளி வந்தது. இரண்டாவது மாநாடு வைசாலியிலும், மூன்றாம் மாநாடு பேரரசர் அசோகர் காலத்திலும், நான்காம் மாநாடு மாமன்னன் கனிஷ்கர் காலத்திலும் நடைபெற்றன. ஒவ்வொரு மாநாட்டிலும் ஏற்பட்ட கருத்து மோதல்களால் பவுத்தம் பிளவுபட்டது. இதில்குறிப்பாகவைசாலியில் நடந்த மாநாடு, பவுத்தத்திற்குள் பல பிரிவுகள் தோன்றக் காரணமாயிற்று.

புத்தர் மறைந்த 100 ஆண்டுகள் கழித்து, பவுத்த சங்கத்தில் புதிதாகத் தோன்றிய பழக்க வழக்கங்களைக் கண்டிக்கும் பொருட்டும், மரபுசார்ந்த பவுத்த நெறிகளைக் காக்கும் பொருட்டும், 700 பிக்குகள் வைசாலியில் கூடி எட்டு மாதங்கள் ஆராய்ந்தனர். வைசாலியில் கூடிய அந்த இரண்டாவது பவுத்தப் பேரவையில் புத்தப் பிக்குகளில் ஒரு பிரிவினர், துறவிகளுக்கான விதி முறைகளைச் சொல்லும் விநய பிடகத்தில் பத்து திருத்தங்களைக் கோரினர். ஆனால் அவர்கள் முன்வைத்த சீர்திருத்தங்கள் அனைத்தும் புத்தருக்கும், பவுத்தத்துக்கும்

எதிரானவை என்பதால், சபை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தது. அதனால் 10000 பிக்குகள் தனிப் பிரிவாகப் பிரிந்து போயினர் என்று தீபவம்சம் நூல் கூறுகிறது. பவுத்தம் என்கிற பகுத்தறிவுக் கோட்டையில் விழுந்த முதல் விரிசல் இதுவே.

என்றாலும் அதற்கான கருவைப் பவுத்த சங்கம் தொடக்கத்திலிருந்தே சுமந்து வந்திருக்கிறது என்பதை அதன் தொடர் நடவடிக்கைகள் உணர்த்தின. அதனால்தான் புத்தர் மறைந்த செய்தி கேட்டவுடன் சிலரால் மகிழ் முடிந்தது. "புத்தர் இறந்து விட்டதாலேயே யாரும் கவலைப்படாதீர்கள். அவரிடம் இருந்து நாம் விடுதலை அடைந்து விட்டோம். இது சரியான வழி, இது தவறான வழி என்று நமக்குத் தொல்லை கொடுத்தவர் அவர். இப்பொழுது நாம் எதை விரும்புகிறோமோ அதைத் தடையில்லாமல் செய்யலாம். அவர் இறந்தது நன்மையே. அதற்காக ஏன் அழ வேண்டும். ஏன் புலம்ப வேண்டும். அவர் இறந்தது மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தி அல்லவா" என்று சுபக்தர் என்ற துறவி கூச்சலிட்டு மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்ததாகத் தோழர் எழில் இளங்கோவன் தனது "பவுத்தம்-ஆரிய திராவிடப் போரின் தொடக்கம்" (பக்-8) என்னும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். பவுத்தத்தின் வீழ்ச்சிக்கான முதல் வித்து இங்கே தான் விதைக்கப்பட்டது.

பின்னர் பவுத்தம் 18 பிரிவுகளாகப் பிரிந்தது. இவை அனைத்தும் மூல பவுத்தத்திலிருந்து விலகி, ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி கொள்கைகளையும், நடைமுறைகளையும் கொண்டிருந்தன. இந்த பவுத்த உட்பிரிவுகள் தமக்குள்ளேயே தர்க்கம் செய்து போரிட்டுக் கொண்டன. அவை பவுத்தத்தின் அடித்தளத்தையே ஆட்டம் காணச் செய்தன. இந்த 18 பிரிவுகளின் தத்துவக் கருத்துகளை உள்வாங்கிக் கொண்ட நாளாந்தா பல்கலைக்கழகத்தில், மகா புரோகிதராக இருந்த, மாபெரும்

அறிவினராக அறியப்பட்ட, ஸ்ரீபர்வதம் என்று அழைக்கப்பட்ட, நாகார்ஜுன குண்டாவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட நாகார்ஜுனா என்ற ஆந்திரப் பார்ப்பனர், கி.மு இரண்டாம் நூற்றாண்டில் மகாயானம் என்ற பெயரில் ஒரு பவுத்தப் பிரிவை உருவாக்கினார். பவுத்தம் “ஹீனயானம்,” “மகாயானம்” என இரண்டாகப் பிளந்தது. ஹீனயானத்தில் (தேரவாதம்) சவுத்திராந்திகர், வைபாஷிகர் என இரு பிரிவுகள் தோன்றியதைப் போலவே, மகாயானத்திலும் மாத்தியமிகர், யோகாசாரர் என இரு பிரிவுகள் உருவாகின. ஹீனயானம், அதாவது மூல பவுத்தம், மகாயானம் என்னும் புதிய பவுத்தமானது. ஹீனயானம் புத்தரை மனிதராகப் பார்த்தது. மகாயானம் புத்தரைக் கடவுளாக்கியது.

புத்தரின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே, பார்ப்பனர்கள் புத்த மதங்களில் சேர்ந்து வந்தனர். அதன் தொடர்ச்சியாக இந்து மதத்தின் வர்ணமும் ஜாதியும் பவுத்தத்திலும் ஊடுருவியது. மகாயானப் பிரிவைப் பார்ப்பனியக் கோட்பாடுகளுக்கு இணக்கமான மத நிறுவனமாக, நாகார்ஜுனா மாற்றினார். புத்தரின் கொள்கைக்கு எதிரான ஆரியவாதத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். நம்மைச் சுற்றி இருப்பவை அனைத்தும் வெறுமை, நாம் காண்பது அனைத்தும் மாயத்தோற்றங்கள் எனக் கூறிய நாகார்ஜுனா, ஒரு வகையான சூனிய வாதத்துக்குள், உபநிடதங்களின் சிந்தனைகளான கருத்து முதல்வாதக் கருத்துக்குள் மூழ்கினார். ஆரியர்களின் மகாயானப் பள்ளி, தன் மொழியை பானியிலிருந்து சமஸ்கிருதத்துக்கு மாற்றிக் கொண்டது. அசோகர் காலத்திலேயே பவுத்தநெறி நடைமுறைகளில் புகுந்து விட்ட வழிபாட்டுச் சடங்குகள், நாகார்ஜுனா காலத்தில் பெரிதும் அருவருக்கத்தக்க அளவில் வளர்க்கப்பட்டன. மாயாஜாலக் கதைகள் உருவாக்கப்பட்டன. தாந்திரிகவாதம் உயர்த்திப் பிடிக்கப்பட்டது. பவுத்த பிக்குகள் ஆடம்பரமான

உடைகளோடும் ஆபரணங்களோடும் பவனி வரத் தொடங்கினர். பிச்சை பெற்ற உணவில், நாள்களைக் கடத்தி வந்த பவுத்த பிக்குகள், இப்போது அறுசுவை உணவை உண்டு மகிழ்ந்தனர். தங்கம், வெள்ளி போன்ற விலை உயர்ந்த பொருள்கள் நன்கொடையாக வந்து குவிய, துறவிகள் புதிய வாழ்க்கைக்குள் சென்றனர். பவுத்த பிக்குகள் தங்கள் கடமையை மறந்து, பவுத்த விகாரைகளில் இன்பத்தை துயக்கத் தொடங்கியதால், மக்களிடம் அவர்களுக்கு இருந்த செல்வாக்கு குறைந்தது.

புத்தர் கடவுள் ஆனார். புத்தரை வழிபடுவதன்மூலம் மோட்சம் அடையலாம். புத்தரும் காளிதேவியும் ஒன்று தான், பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகியோரும் பூஜைக்குரிய தெய்வங்கள் தாம், என்றெல்லாம் பரப்புரை செய்யப்பட்டன. இந்து மதம் விஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்களில், புத்தரை ஒன்பதாவது அவதாரமாக்கியது. புத்தரின் வரலாறு திரிக்கப்பட்டது. புத்தருக்கு முன்னர் 24 புத்தர்கள் பிறந்ததாகவும், புத்தருக்குப் பின்னர் பல புத்தர்கள் பிறந்ததாகவும் இலங்கையின் மகாவம்சம் வரலாறு கதை சொன்னது. பவுத்தர்களுக்குள் ஜாதி வேறுபாடுகளை உருவாக்கியது. உருவ வழிபாடு தொடங்கியது. பார்ப்பனியத்தை உள்வாங்கிக் கொண்டதன் அடையாளமாக அது பரவிய பல நாடுகளிலும், ஜாதியத்தின் விதைகளை ஊன்றிச் சென்றது. அதாவது மகாயான பவுத்தம் “மூட நம்பிக்கைகள் கொண்ட கழிவுப் பொருள்களுக்கு ஒரு வாகனமாக மாறி விட்டது”.¹⁰

பவுத்தம் முற்றிலும் அழித்தொழிக்கப்பட்ட வேண்டும். மீண்டும் வேதம் அரியணையில் ஏற வேண்டும் என்கிற சதியின் விளைவால், மவுரிய மரபின் கடைசி மன்னனான பிரகதரத்தை அவனது போர்ப்படைத் தளபதியாக இருந்த வைதிக வெறி கொண்ட புஷ்யமித்திரன் கி.மு.185இல்

ஒரு ராணுவ அணிவகுப்பின் போது, அரசனின் தலையைக் கொய்து கொண்டு விட்டு ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். பவுத்தத்துக்கு எதிர்வினையாக வேத யாகங்களுக்கு உயிர் கொடுத்தான். ராஜகுய யாகத்தையும் நடத்தினான். பவுத்த இலக்கியங்கள் சாம்பலாக்கப்பட்டன. புத்தரின் போதனைகளைச் சுமந்து கொண்டிருந்த 84,000 பவுத்த ஸ்தூபிகளும், பாடலிபுத்திரத்திலும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் இருந்த பவுத்த மடங்களும், எரித்துச் சாம்பலாக்கப்பட்டன. பவுத்த பிக்குகளும், பெண் துறவிகளும், பவுத்தம் தழுவிய மக்களும் ஈவிரக்கமின்றிப் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். ஒவ்வொரு புத்த துறவியின் தலைக்கும் 100 பொற்காசுகள் விலை வைக்கப்பட்டன. அவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் தான் மறு ஸ்மிருதி எனும் பார்ப்பனியச் சட்டத் தத்துவ நூல் தொகுக்கப்பட்டதாக அம்பேத்கர் கூறுகிறார். பவுத்தம் வீழ்வதற்கும், வலுவிழந்து கிடந்த பார்ப்பனியம் மீண்டும் எழுவதற்கும் புஷ்யமித்திரனே காரணமாக இருந்தான் என்பதற்காகவே வைதிக இந்துத்துவவாதிகளால் கொண்டாடப்படுகிறான். வைதிக வெறியும், பவுத்த வெறுப்பும், பார்ப்பனியத்தை மறு நிர்மாணம் செய்வதையும் நோக்கமாகக் கொண்ட சுங்கர்களின் ஆட்சியில், பவுத்தர்களின் நிலை எவ்வாறு இருந்தது என்று வர்ணிப்பதை விடக் கற்பனை செய்து கொள்வது எளிது. இப்போதும் கூட பல பவுத்தர்கள், புஷ்யமித்திரன் பெயரை மிகவும் வெறுப்போடு சாபமிடும் முறையில் தான் உச்சரிக்கிறார்கள்” என்கிறார் வரலாற்றாசிரியர் எச்.பி.சாஸ்திரி. அப்படி என்றால் அந்தக் கொடுமை எத்தன்மையுடையாக இருந்திருக்கும் என்பதை, கற்பனை செய்து பாருங்கள்.

கி.பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்கிய குப்தர்களின் ஆட்சி (கி.பி 300-கி.பி.600)

பார்ப்பனர்களுக்குப் பொற்காலமாக இருந்தது. பார்ப்பனர்களின் பல வெற்றிக்கும், புத்துயிர்ப்புக்கும் அவர்களது ஆட்சி துணையாக இருந்தது. மவுரியர்களின் காலத்தில் இழந்து போன தங்களது செல்வாக்கைக் குப்தர்கள் காலத்தில் அரசியலிலும் சமூகத்திலும் பண்பாட்டிலும் மீட்டெடுக்கத் தொடங்கினர். பசுவைப் புனிதப்படுத்தும் “கோ பூஜை” இந்தக் காலத்தில் தான் தொடங்கியது. பவுத்தப் புரட்சியால் ஒழிந்து போன தாயத்துகளும், மந்திர முடிச்சுகளும் மீண்டும் மரியாதையைப் பெற்றன. மூடநம்பிக்கைகளான பேயோட்டுதல், ஆவிவிரட்டுதல், மந்திரவேலை, சோதிடம் மற்றும் தெய்வங்கள், புனித இடங்கள் என சகலத்தையும் மீட்டுருவாக்கம் செய்து கொண்டனர். வரலாறுகள் திருத்தப்பட்டன. தமிழின் செவ்வியல் இசையான தமிழிசையையும், தொன்மையான கூத்துக் கலையையும் கைப்பற்றி, அதைத் தங்களுக்கானதாக உரிமை கொண்டாடியதைப் போன்றே, பவுத்த சித்தாந்ததின் வேர் வேதத்தில் உள்ளது என்று சொந்தம் கொண்டாடி வரலாற்றைத் திருத்தி எழுதினார்கள். பவுத்தத்தை அதன் மிக நீர்த்துப் போன வடிவத்தில் பின்பற்றி, புத்தரை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டனர். பவுத்தத்தின் புகழ் பரப்பிய ஸ்தூபிகளையும், புத்தர் சிலைகளையும் இடித்து விட்டுக் கோயில்களைக் கட்டினர். பல சமண, புத்த ஆலயங்கள் இந்துக் கோயில்களாக உருமாற்றம் செய்யப்பட்டன. ஆனாலும் கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை பவுத்தம் தான் இந்திய நாகரிகத்தை நிர்ணயிப்பதாக இருந்தது என்கிறது வரலாறு.

12 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த புகழ்பெற்ற வரலாற்றாசிரியரான கல்கணன் தரும் செய்த்கள்:

காஷ்மீர் மன்னன் ஜாலுக்கன், பவுத்த மடாலயங்களிலிருந்து எழுப்பப்படும்

சங்கொலி தனது தூக்கத்தைக் கெடுப்பதாகக் கூறி இடித்துத் தள்ளினான். மற்றொரு காஷ்மீர் மன்னனான அபிமன்யு ஆண்டுதோறும் ஆயிரக்கணக்கான பவுத்தர்களை இனப்படுகொலை செய்தான். அதே காஷ்மீரில் பவுத்த மதத்தினர் ஒரு பெண்ணைக் கடத்தியதால் நரேன் என்ற கின்னரன் ஆயிரக்கணக்கான பவுத்த மடாலயங்களைத் தீக்கிரையாக்கினான். பேராசிரியர் பி.லட்சுமி நரசு கூறுகிறார்... கனிஷ்கர் மறைந்த 100 ஆண்டுகளுக்குப் பின் சிராவஸ்தி மன்னன் விக்கிரமதித்தன், பவுத்தர்களை கொடுமைப்படுத்தினான். சிவ பக்தனான மீராகுலன் பவுத்த மதத்தினரை வெட்டி வீழ்த்தினான். வங்காள மன்னன் சசாங்கன் பவுத்தர்களை தனது ஜென்ம எதிரிகளாகக் கருதினான். போதி மரத்தை வேரோடு சாய்ப்பதற்குப் பலமுறை முயன்றான். மன்னன் சுதன்வனன் தனுஷ்கோடி பாலத்திலிருந்து இமாலயம் வரை பவுத்த குழந்தைகள், முதியவர்கள் என்று பாராது அனைவரையும் கொன்றுவிடுமாறு ஆணை பிறப்பித்தான்.¹¹

பவுத்தப் புரட்சி, பார்ப்பனர்களின் வேத விதிகளைச் சுக்கு நூறாக்கியதால், எல்லாவற்றையும் இழந்த நிலையில் இருந்த பார்ப்பனர்கள் மீண்டெழுந்து, தங்களது அதிகாரம், ஆளுமை, செல்வாக்கு அனைத்தையும் ஒன்றாகத் திரட்டி, வேத மந்திரங்களின் காலடியில் கிடந்த மன்னர்களின் அருகில் இருந்தபடி, பவுத்தத்தை இந்தியாவில் வேரோடு வெட்டி வீழ்த்தினார்கள் என்கிற வரலாறு ஒருபுறம் இருக்க,

இந்துக்கள், பவுத்தர்கள் மீது நடத்திய கொடூரமான படுகொலைகளை விட, முஸ்லிம் படையெடுப்பாளர்கள் நடத்திய கொடூரமான கொலைகள் அதிகம் என்றும், நாளந்தா, விக்ரமசீல ஜெகத்தலா,

ஓதந்தபுரி முதலிய பவுத்தப் பல்கலைக் கழகங்களையும், பவுத்த மடங்களையும் இசுலாமியர்கள் அழித்தொழித்தார்கள் என்றும், அதற்குக் காரணம், புத் என்கிற அரபுச் சொல்லுக்கு உருவச் சிலை என்ற பொருளும் உள்ளதால், பவுத்தம் ஓர் உருவ வழிபாட்டுச் சமயம் என்கிற கருத்து இஸ்லாமியப் படையெடுப்பாளர்கள் நெஞ்சில் குடிகொண்டிருந்ததால், பவுத்தம் அழித்தொழிக்கப்பட்ட வேண்டியதே என்று கருதி, பவுத்தம் பரவிய இடங்களிலெல்லாம் அதை அழித்தொழிப்பதில் இஸ்லாமியர் முன்னின்றனர் என்று அம்பேத்கர், வரலாற்றின் மற்றொரு பக்கத்தைத் திறந்து காட்டுகிறார். பவுத்த சமயக் குருமார்களின் அமைப்பு இஸ்லாமியர்களின் வாளுக்கு இரையானது என்றும், இஸ்லாமியர்களின் வாளுக்கு அஞ்சிய ஆயிரக்கணக்கான பவுத்தர்கள், பவுத்தத் துறவிகள் நேபாளம், (நேபாளத்தில் இரண்டாவது பெரிய மதம் பவுத்தம்) திபேத்து, போன்ற இடங்களுக்குத் தப்பி ஓடிவிட, எஞ்சியவர்கள் இஸ்லாம் சமயத்தைத் தழுவியதாகவும், பவுத்தத்தை ஒழித்ததிலும், இந்தியாவை விட்டு வெளியேற்றியதிலும், இஸ்லாமியப் படையெடுப்பாளர்களுக்குப் பெரும் பங்குண்டு; அதில் எந்த அய்யப்பாடும் இருக்க முடியாது என்று அம்பேத்கர் அழுத்தமாக தனது “பவுத்த சமயத்தின் நலிவும் வீழ்ச்சியும்” என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

உலகில் மதத்தை மய்யமாக்கி நடந்த யுத்தங்கள் ஏராளம், பிற மதத்தினரை ஈவு இரக்கமின்றிக் கொன்றொழித்த புனிதப் போரின் வரலாறுகளும் கணக்கின்றி கிடக்கின்றன. (கிபி.6 ஆம் நூற்றாண்டில் மதுரையில் 8000 சமணர்களைக் கழுவேற்றிய வரலாறு அனைவரும் அறிந்ததே). ஆனால் பவுத்தத்தை, பவுத்தர்களை இந்தியாவை விட்டுத் துரத்தச் சதிகளும், தொடர்ந்து பல நூற்றாண்டுகளாக

நடத்தப்பட்ட கருணையற்ற கொலைகளும் கொடுமைகளும், உலகில் வேறு எந்த மதமும் சந்தித்தது இல்லை.

பவுத்தப் பீரீவுகள்-ஜாதியம்:

மகாயான பவுத்தம் இந்தியாவிலும் அண்டை நாடுகளிலும் பரவியது. மகாயான பவுத்தத்தின் நீட்சியாக பிற்காலத்தில் தோன்றிய வஜ்ராயன பவுத்தம், திபெத்தில் ஜாதிகளோடு பயணம் செய்கிறது. ஜப்பானில் பின்பற்றப்படும் பிரிவு ஷிங்கோன் பவுத்தம். சீனாவில் ஒரு காலத்தில் பரவலாகத் தசை பூமிக பிரிவு இருந்தது. சீனாவில் தாங் அரச மரபு காலத்தில் தோன்றிய சென் பவுத்தம், பின்னர் தெற்கு வியட்நாம், வடகிழக்கு கொரியா கிழக்கு ஜப்பான் வரை பரவியது. தாய்லாந்து நாட்டின் அனைத்து பவுத்தப் பிரிவுகளும் ஒரு சில சமூகப் பிரிவு மக்களைக் கீழானவர்களாகவே கருதுகிற போக்கு நிலவுகிறது. நெவார் பவுத்தம் பிரிவு வஜ்ராயனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

1956இல் அம்பேத்கர் பவுத்த நெறியைத் தழுவின போது, ஹீனயானம், மகாயானம், வஜ்ரயானம் போன்ற பிரிவுகளின் கொள்கைகளையும், போதனைகளையும் நிராகரித்து விட்டு, இந்து மதத்தையும், ஜாதியையும் நிராகரிக்கிற நியோ பவுத்த இயக்கம் / நவயான பவுத்தம் என்கிற புதிய பவுத்தப் பிரிவைத் தேர்ந்தெடுத்தார். ஒரே நாளில் ஆறு லட்சம் பேர் இந்து மதம் விட்டு வெளியேறி, நவயான பவுத்தத்தில் அயக்கியமானார்கள். இந்தியாவில் சுமார் 8.4 மில்லியன் பவுத்தர்கள் உள்ளனர். இவர்களில் 87 விழுக்காடு நவயான பவுத்தத்தில் உள்ளனர். அவர்களில் பெரும்பகுதி பட்டியலின மக்களாக இருப்பதாலேயே நவயான பவுத்தத்துக்குத் தலித் முத்திரை குத்தப்படுகிறது.

கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை இலங்கைத் தீவில் இருந்த பழைய தேரவாத பவுத்தம், கி.மு. முதல் நூற்றாண்டில் ஆதி

பவுத்தக் கொள்கைக்கு மாறாகப் புதிய பவுத்தத்தை மெல்ல மெல்ல உள்வாங்கிக் கொண்டதால், காலப்போக்கில் ஜாதியும் உள்ளே நுழைந்தது. காரவா, பெரவா, பதகாமா, கொவிகம, போதகரா, மொதலிய, சின்னராயா, மரக்கலகே, ரடேலா, ராஜவகும்புரா, ரொடியா, சாலகம போன்ற 18 ஜாதிகளும், பல உட்பிரிவுகளும் பவுத்தக் கொள்கைக்கு எதிராக, ஏற்றத் தாழ்வுகளோடு இன்னமும் ஜாதிய அடையாளத்தோடு இருக்கின்றன. பவுத்தர்கள் இந்துக்களைப் போலவே ஒரு ஜாதியச் சமூகமாகவே வாழ்கிறார்கள். இலங்கையில் பிரதமராகவும், அதிபர்களாகவும் இருந்தவர்களில் 99 விழுக்காடு கொவிகம என்ற ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களே.

இலங்கையின் பவுத்த சங்க அமைப்பு முறையை நிக்காய என்று அழைக்கின்றனர். அதுமூன்று பிரிவுகளாக ஜாதிரீதியில் பிரிந்துக் கிடக்கின்றது. அந்தப் பிரிவுக்குள்ளும் ஜாதி உட்பிரிவுகள் இருக்கின்றன. அதை யாழ்ப்பாண இந்து ஜாதிய கட்டமைப்பு முறையோடு ஒப்பிட்டால், வெள்ளாளர், கரையார், தலித் எப்படி இந்தியாவில் அனைத்து ஜாதியினரும் அர்ச்சகராக இன்று வரை போராட வேண்டியுள்ளதோ, அது போன்ற நிலை இலங்கை பவுத்தத்திலும் உள்ளது. அங்கே உள்ள உயர் ஜாதியினரான கொவிகம ஜாதி தவிர, பிற ஜாதியினருக்குத் தீட்சை மறுக்கப்படுகிறது. கொவிகம ஜாதி தவிர்த்தவர்கள், பவுத்தத் துறவிகளாக ஆவதற்கு அரசு ஆதரவாகவும் அனுசரணையாகவும் இல்லை. 1803 ஆம் ஆண்டு பவுத்தத் துறவிகளாகக் கொவிகம ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களே இருக்க வேண்டும் என்று சட்டம் இயற்றப்பட்டது. பிற ஜாதியினருக்குப் பவுத்த துறவிகளுக்கான தீட்சைதர மறுப்பதால், பிற ஜாதியினர் பர்மா, தாய்லாந்து சென்று தீட்சை பெற்று, அந்தச் சமூகத்துக்கான மடங்களில் துறவிகளாக

அமர்கின்றனர். இன்றைக்கும் இலங்கை நாளிதழ்களில் பவுத்தப் பிக்குவாக ஆவதற்கு கொவிகம ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் தேவை என விளம்பரங்கள் வருகின்றன.¹² (தமிழர் களம் 12.04.2019.) இங்கே ஜாதிக்கு ஒரு கோயில் கட்டிக் கொள்வதைப் போல, இலங்கையில் ஜாதிக் கொரு பவுத்த விகாரை கட்டிக் கொள்கின்றனர். 1810 வரை, பாணர் துறையிலுள்ள பவுத்த விகாரையில் கொவிகம ஜாதியினர் ஒரு புறமும், ஏனையோருக்கு மறுபுறமும் இடம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அதை எதிர்த்துக் கராவ ஜாதியைச் சேர்ந்த 18 பேர் வெளியேறி, சொந்த விகாரை அமைத்துக் கொண்டதாக தமிழர் களம் (12.04.2019) குறிப்பிடுகிறது. இலங்கையில் மட்டுமல்ல, இந்து மதம் தடம் பதித்த இடங்களிலெல்லாம், இந்து மதத்தின் ஆன்மாவான ஜாதியின் நிழல் அதிகமாகவே பதிந்துள்ளது.

இவ்வாறாகப் பவுத்தம் கடந்த 2500 ஆண்டுகளாக உள் முரண்கள், பல பிரிவுகள், சுங்க வம்ச அரசர்கள், குப்தர்கள், வேத நெறிமுறைகள், நாகார்ஜுனர்கள், பார்ப்பனிய அடிவருடி அரசர்கள், இஸ்லாமியப் படை எடுப்பாளர்கள் எனப் பலரும் எய்த ஏவுகணைகளில் சிக்கி, தத்துவ வறட்சியில் சிதறி நலிவுற்று இருந்தாலும், அது இன்னமும் பல நாடுகளில் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அது கவுதம புத்தரின் சமத்துவம், பகுத்தறிவு, வேதமறுப்பு சிந்தனைகளைத் தாங்கிப் பிடித்த பவுத்தமாக இல்லை.

இந்தியாவில் பவுத்தம் மீண்டும் புத்தாக்கம் பெறுமா? தழைத்து வளருமா? என்பது கேள்விக்குறியே. காரணம் பவுத்தப் பிரிவுகளான ஹீனயானம், மஹாயானம், வஜ்ரயானம், நவயானம் எனப் பிரிவுகள் எதுவாக இருந்தாலும், அவை அனைத்தும் வைதிக இந்து மதத்தின் திருதராஷ்டிர ஆலிங்கனத்தில் சிக்கிக் கொண்டுள்ளன.

இன்றைக்கும் இந்தியாவில் ஜாதிக் கொடுமைகளிலிருந்து தப்பிக்க, பவுத்த நெறிகளைத் தழுவிக்கொண்டவர்களில் பலரும் தாழ்த்தப்பட்ட, பழங்குடியின மக்களாகவே இருக்கின்றனர். ஆனாலும் அவர்களும் ஜாதி அழுக்குகளைச் சுமந்தபடியே வாழ்கின்றனர். பவுத்தத்துக்கு மாறியதால் ஜாதிய சமூகப் படிநிலைகளில், நடைமுறை வாழ்க்கையில் பெரிய மாற்றம் எதையும் காணவில்லையாததால், அம்பேத்கருக்குப் பின் பவுத்தம் தழுவுதல் என்பது பெரிய அளவில் கவனம் ஈர்க்கும் வகையில் நடைபெறவில்லை.

வைதிக மதத்தின் சாதியத்தால் இழிவுகளையும் அவமானங்களையும், பிற்படுத்தப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட சமூக மக்கள் தினம் தினம் சந்தித்தாலும், வேறு பாதை அறியாததால் அதனோடு வாழப் பழகி விட்டனர். சமத்துவம், பகுத்தறிவுகளை நெறிகளாகக் கொண்டுள்ள பவுத்த நெறிகளே உண்மையான விடுதலையைத் தரும் என்கிற கருத்து ஒரு பிரச்சார வடிவமாகக் கூட அவர்களை எட்டவில்லை என்பது வேதனைக்குரியது. பவுத்தத்துக்கு மாறியவர்கள் கூட, பவுத்த நெறிகளுக்கு மாறாக வைதிக மதத்தின் வழிபாட்டுச் சடங்குகளிலும், சாத்திரங்களிலும் இருந்தும் விடுபட முடியாமல் தள்ளாடுவதாகவே செய்திகள் கூறுகின்றன. அம்பேத்கரை ஆசானாகவும், தலைவராகவும், வழிகாட்டியாகவும் கொண்டாடும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களில் பலரும் அம்பேத்கரின் படத்துக்கு அருகில், அவரது கோட்பாட்டுக்கு எதிரான இந்து மதக் கடவுள் படங்களை வைத்து வணங்கும் போக்குகள், நெற்பயிர்களோடு களைகளையும் வளர்ப்பது போன்றதே. இந்தியப் பவுத்தர்கள் இவையெல்லாம் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியாக வேண்டியிருக்கிறது. அதுவும் இந்தியாவின் அரசியல், சமூகம், பண்பாட்டுத் தளங்களில் நிலவுகின்ற

சிறப்பான தன்மைகளை, இந்திய பவுத்தர்கள் முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்களுடன் இணைந்து, கூர்மையாக ஆய்வுக்கு உட்படுத்தினாலொழிய, பவுத்தம் வேர்விட வேறு குறுக்கு வழிகள் எதுவும் இல்லை.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. இந்து மதம் எங்கே போகிறது-அக்னி ஹோத்திரம்ராமானுஜதாத்தாச்சாரியார்-பக்-27
2. இந்திய வரலாற்றில் பகவத் கீதை-பிரேம்நாத் பசாஸ் .பக்150-151
3. புத்தரும் அவரது தம்மமும்-டாக்டர் பாபாசாகேப் அம்பேத்கர்.பக் 93 .
4. பவுத்த அறவியல்-இரா.வீச்சாளன்.பக் 15
5. உலகாயதம்-சட்டோபாத்யாயா-பக் 611.
6. வரலாற்றில் பிராமண நீக்கம்-ப்ரஜ்ரஞ்சன்மணி.பக் 140
7. உலகாயதம் - பண்டைக்கால இந்தியப் பொருள்முதல் வாதம் பற்றிய ஆய்வு-தேவி பிரசாத் சட்டோபாத்யாயா-பக் 604.
8. வரலாற்றில் பிராமண மதம்-அருணன். பக்1 44
9. இந்திய வரலாற்றில் பகவத் கீதை-பிரேம்நாத் பசாஸ் பக் 186
10. ஆரிய திராவிடப் போரின் தொடக்கம்-எழில் .இளங்கோ .பக் 6 8
11. இந்திய வரலாற்றில் பகவத் கீதை-பிரேம்நாத் பசாஸ் -பக் 208.
12. தமிழர்கள் 12-04-2019.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

மு. சங்கையா, இந்திய அரசின் தொலைத்தொடர்பு நிறுவனத்தில் (BSNL) அதிகாரியாகப் பணியாற்றி ஓய்வு

பெற்றவர். தேசிய தொலைத்தொடர்பு ஊழியர்கள் சம்மேளனத்திலும் (NFTE -BSNL), அனைத்திந்திய தொலைத்தொடர்பு அதிகாரிகள் சங்கத்திலும் பல்வேறு பொறுப்புகளை வகித்தவர். மனித உரிமை ஆர்வலர்.

இவரது முதல் படைப்பான “லண்டன் - ஒரு பழைய சாம்ராஜ்யத்தின் அழகிய தலைநகரம்” என்ற நூலுக்கு, தமிழ்நாடு அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித் துறை, 2013ஆம் ஆண்டின் சிறந்த பயண இலக்கிய நூலுக்கான விருதினை வழங்கியது. உலகமயம் இந்தியாவில் ஏற்படுத்தப் போகும் தாக்கம் பற்றிய “பன்னாட்டுச் சந்தையில் பாரத மாதா”, இந்திய வலதுசாரிகளைப் பற்றிய “காவி என்பது நிறமல்ல” போன்ற இவரது நூல்கள் பெரிதும் பேசப்பட்டவையாகும். இவரது சொந்த ஊர், தூத்துக்குடி மாவட்டம், கோவில்பட்டி வட்டத்தில், துறையூர் என்ற சிற்றூர் (கிராமம்). வசிப்பது தமிழ் வளர்த்த மாமதுரையில்.

“For all these reasons, I am confident than an opening to the secrets of the Indus script has been achieved:

We know that the underlying language was Proto-Dravidian and we know how the script functions.

I hope that at this stage, scholars who speak Tamil and other Dravidian languages as their mother tongue will actively participate in this exercise and develop it further”.

---

*(A Dravidian Solution to the Indus Script problem
World Classical Tamil Conference – June 25-2010,
Coimbatore, Tamil Nadu, Union of India).*

*Prof. Dr. **ASKO PARPOLA**
University of Helsinki, Finland.*

சீர்த்தியால், அறத்தால், செழுமையால் வையப்
போர்த் திறத்தால் இயற்கை புனைந்த
ஒருயிர் நான்! என் உயிர் இனம் திராவிடம்!

பண்டைத் தமிழும் தமிழில் மலர்ந்த
பண்ணிகர் தெலுங்கு துளுமலை யாளம்
கண்டை நிகர்கன் னடமெனும் மொழிகள்
கமழக் கலைகள் சிறந்த நாடு.

புரட்சிக் கவிஞர் பாரத்தாசன்

வஞ்சிக்கப்பட்ட வரலாறு

பேராசிரியர் ப.காளிமுத்து எம்.ஏ., பிஎச்.டி.,

கட்டுரைச்சுருக்கம்

திராவிட இனமும், தமிழ் மொழியும், பல்வேறு அரசியல் மற்றும் சமூகப் பிறழ்வுகளால், காலந்தோறும் வஞ்சிக்கப்பட்டு வந்த வரலாற்றை, விரிவாக ஆய்கிறது இக் கட்டுரை

ஒரு காலத்தில் வரலாறு என்பது மன்னர்களைப் பற்றியும் அவர்கள் நடத்திய போர்களைப் பற்றியும் வெற்றி பெற்ற நாடுகளில் அவர்கள் செய்த வேலைகளைப் பற்றியும் பேசுவதாக இருந்தது. காலப் போக்கில் வரலாறு மக்களைப் பற்றிப் பேசுவதாக மாற்றம் பெற்றது. என்றாலும் வரலாற்றில் பல 'குள்ளநரி வேலைகள்' நடந்துள்ளமையை நடுநிலை ஆய்வாளர்கள் இப்போது எடுத்துக்காட்டி வருகின்றனர்.

வரலாற்றை மறைப்பது, மாற்றுவது, திரிப்பது, பொய்யை மெய்யாக்குவது என்னும் 'திருப்பணிகள்' இந்திய வரலாற்றில் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. காரணம், வரலாற்றை எழுதியவர்கள் பெரும்பாலோர் பார்ப்பனர்களும் பார்ப்பனச் சார்புடையோருமாகவே இருந்துள்ளனர்.

இதற்குச் சான்றாகக் கீழ்வரும் செய்திகளைக் குறிப்பிடலாம்.

குப்தர் காலம் பொற்காலமா?

'குப்தர் காலம் பொற்காலம்' என்று நீண்ட நெடுங்காலமாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. ஆனால், குப்தர் காலத்தில்தான் பெண்களுக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் கல்வி மறுக்கப்பட்டது. சமஸ்கிருதத்திற்கு உயர்ந்த இடம் கொடுக்கப்பட்டு, பார்ப்பனர்கள் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டார்கள்.¹ வரம்பு மீறிய செயல்களும் கலகங்களும், குழப்பங்களும், கொள்ளைகளும், பாலியல் வல்லுறவுகளும் குப்தர்களின் ஆட்சியில் கோலோச்சின.² மக்கள் சொல்லவொண்ணாதுன்பங்களுக்கு ஆளாயினர். மவுரிய அரசனான 'பிரகதர்தா' என்பவனை அவனுடைய படைத் தலைவனாக இருந்த 'புஷ்யமித்ர சுங்கன்' என்னும் வேதியன், படையணிவகுப்பை மன்னன் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் அவன் பின்னாலிருந்து அரசனை வெட்டிக் கொன்றுவிட்டு ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான்.³ வேதியர் வீரம் பின்னாலிருந்து, மறைந்திருந்து தாக்குவது தானே!

களப்பிர் காலம் இருண்ட காலமா?

தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் களப்பிரர் காலத்தை 'இருண்ட காலம்' (Dark Age) என்று வரலாற்றில் பதிவு செய்துள்ளனர். ஏனென்றால், அதுவரையில் தமிழ் வேந்தர்களால் பார்ப்பனர்க்கு வழங்கப்பட்டுவந்த 'பிரம்மதேயம்' முதலான அனைத்துச் சலுகைகளையும் களப்பிரர்கள் ஒழித்துக் கட்டி விட்டார்கள் என்கிறார் கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி.⁴

'சங்க காலத்திற்குப் பிறகு ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய களப்பிரர் பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். பார்ப்பனரின் வேத சமயம் புறக்கணிக்கப்பட்டது. பவுத்தமும் சமணமும் களப்பிரர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டன. பார்ப்பனர்க்கும் அவர்களின் ஆதிக்கத்தில் இருந்த கோயில்களுக்கும் அரசு வழங்கிவந்த அனைத்து உதவிகளும் நிறுத்தப்பட்டன. வேத - புராணக் கருத்துகளைக் களப்பிரர்கள் வெறுத்து ஒதுக்கினார்கள். பார்ப்பனரின் ஆடம்பர வாழ்க்கை ஆட்டம் கண்டது. இயற்கையோடொன்றிய தமிழ் மக்களின் எளிமையான வாழ்க்கை மீண்டும் சுடர்விடத் தொடங்கியது. தமிழ் மொழிக்கு உரிய இடம் கொடுக்கப்பட்டது. தமிழ் இலக்கியங்களின் வளர்ச்சிக்காகவும் அறிவுசான்ற நூல்களை மக்களிடையே பரப்புவதற்காகவும் வச்சிரநந்தி என்னும் சமண முனிவர் கி.பி.470ஆம் ஆண்டு மதுரையில் 'திராவிடச் சங்கம்' என்னும் அமைப்பைத் தோற்றுவித்தார். ஆங்காங்கே தமிழ்க் கல்விக் கூடங்கள் தொடங்கப்பட்டன. பார்ப்பன எதிர்ப்பு மனப்பான்மை பரவியிருந்தமையால் அவர்களின் ஆதிக்கம் களப்பிரர் காலத்தில் ஓரளவு தடைப்படுத்தப்பட்டிருந்தது' என்கிறார் பேராசிரியர் தேவநேசன்.

"The Concessions and support rendered to the Hindu temples and Brahmins were stopped. So the fortunes of the Brahmins began to decline. They ignored Vedic and puranic principles. They prohibited their luxurious life. The simple and natural life of the Tamils once again reappeared in the society... Kalabras gave due importance to the develop of Tamil language. In 470 A.D. Vajira (ment nandhi) founded 'Dravida Sangam' at madurai. It Contributed much for the development of Tamil literature. It led to the decline of sanskrit language. Tamil educational institutions were started.... Anti-Brahminical attitude gathered momentum. Thus during the reign of Kalabras. The Brahmin domination in Tamilnadu was to some extent Prevented."⁵

- Prof Devanesan,
History of Tamilnadu

டாக்டர் கே.கே.பிள்ளையின் கருத்து:

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் மேனாள் வரலாற்றுத் துறைப் பேராசிரியர் டாக்டர் கே.கே.பிள்ளையின் கருத்து வருமாறு:

"களப்பிரர் காலத்தில் ஆக்கத் துறைகள் பலவற்றில் வளர்ச்சி காணப்பட்டது. பவுத்தமும் சமணமும் வைதிகச் சடங்குகளையும் வேள்விகளையும் ஆரிய சமயத் தத்துவங்களையும் மறுத்தவர்கள். கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை, பொய்யாமை, பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு காணாமை போன்ற உயர்ந்த அறங்களை ஒம்பி வளர்த்தவர்கள். ஆயிரம் வேள்விகள் வேட்பதிலும் ஓர் உயிரைக் கொல்லாமையே மேலான அறமாம் என்று புத்தர் போதித்த அறத்தை வலியுறுத்தி வந்தனர் பவுத்தர்கள். மக்களுக்குள் ஒழுக்கத்தையும் அமைதியையும்

பிற உயிர்கள்மாட்டு அன்பையும் வளர்ப்பதில் சமண பவுத்தத் துறவிகள் முனைந்து வந்தனர். இக்காரணங்களால் வேள்விகளையும் குலவேறுபாடுகளையும் படிகளாகக் கொண்டு உயர்ந்து வந்த வைதிக சமயம் தன் செல்வாக்கை இழந்து வந்தது. மதுரையில் வச்சிரநந்தி நிறுவிய 'திராவிடச் சங்கம்' (கி.பி.470) நீலகேசி, குண்டலகேசி, யசோதர காவியம் சீவக சிந்தாமணி ஆகிய காவியங்கள் தமிழில் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக இருந்தது. பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் பல இச்சங்க காலத்தில் இயற்றப் பெற்றவையாம். மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் இக்காலத்தில் எழுந்தவை..... தமிழர்கள் - புறச் சமயத்தார்கள் மேற்கொண்ட தமிழ் வளர்ச்சிப் பணிகளைப் பாராட்டி ஏற்றுக் கொண்டனர்.⁶

பாண்டியன் முதுகுடுமிப் பெருவழுதி பார்ப்பனர்க்குத் தானமாகக் கொடுத்த வளம் கொழித்த ஊரான வேள்விக்குடியை களப்பிரர்கள் மீட்டெடுத்துக் கொண்டார்கள் என்று வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் தெரிவிக்கும் செய்தியை ஏற்றுக்கொள்ளும் அறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அதற்கு வேறு காரணங்களைத் தேடுகிறார், களப்பிரர்கள் பார்ப்பனரை வெறுக்கவில்லை என்கிறார் அவர்.⁷

சோழர் காலம் எப்படி?

மேல் எடுத்துக் காட்டியுள்ளதைப் போலவே பிற்காலச் சோழர் காலத்தையும் 'பொற்காலம்' என்று கூறுவதும் வரலாற்றை மறைக்கும் செயலாகவே தோன்றுகிறது.

சோழர் காலத்தில் வடவரின் இலக்கியங்களும் சமயக் கருத்துகளும் பண்பாடுகளும் தமிழ்நாட்டில் பெருக்கெடுத்துப் பாயவே, அவற்றை

வளர்ப்பதற்கும் மேற்கொண்டு பல புதுமைகளைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்கும் மன்னர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் அயல் நாட்டுப் பார்ப்பனரை இறக்குமதி செய்து கோயில்களிலும் கல்வி நிறுவனங்களிலும் அவர்களைப் பணியமர்த்தினர். வேதநெறி தழைத்தோங்குவதற்காக மன்னரும் மக்களும் புதிதாகக் குடிபுகுந்த பார்ப்பனர்க்குப் பொன்னையும் பொருளையும் குடியுரிமைகளையும் வாரி வழங்கினர். பார்ப்பனருக்குத் தனி நிலங்களும் முழுக் கிராமங்களும் தானமாக வழங்கப்பட்டன. அக்கிராமங்கள் அக்கிரகாரம், அகரம், சதுர்வேதி மங்கலம், பிரமதேயம் எனப் பல பெயரில் வழங்கின. இக் குடியிருப்புகளில் அரசனுடைய ஆணைகள் செயல்படா... மேலும் தமிழ் மன்னரும் தமிழ் மக்களும் வரையாது வழங்கிய வாழ்க்கை நலன்களைப் பெற்ற பார்ப்பனர்கள் தனித்து வாழ்ந்து மக்களிடையே குல வேறுபாடுகளைப் பெருக்கித் தமிழரைச் 'குத்திரர்' என்ற இழிகுலத்தினராக்கிக் கோயில்களிலும், மடங்களிலும் ஏனைய பொது அறச்சாலைகளிலும் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டார்கள். கோயில் கருவறையில் வடமொழியின் ஆரவார ஓசை ஓங்கவும் தமிழ் ஒலி மறையவும் வழக்காறுகள் வகுக்கப்பட்டன..... ஆரியப் பழக்க வழக்கத்தைப் பாராட்டிக் கூறும் சாஸ்திரங்களும் புராணங்களும் எழுந்தன. அவற்றைப் பார்ப்பனர் பயில்வதற்கென அரசர்கள் பல கல்வி நிறுவனங்களை அமைத்துக்கொடுத்தனர். தமிழ் மக்களுக்கான கல்விக் கூடங்களைக் காணமுடியவில்லை. சோழர்களின் கல்வெட்டுகளில் ஏராளமான எழுத்துப் பிழைகளைக் காணமுடிகிறது.⁸

பார்ப்பனரையும் வேளாளரையும் எதிர்த்துக் கலகங்கள் விளைந்துள்ளன. இவ்விரு வகுப்பாரையும் எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்பவர்களுக்கு இருபதினாயிரம் காசுகள் தண்டம் விதிக்கப்படும் என்றும், தண்டம்

செலுத்தத் தவறினால் குற்றவாளிகளின் நிலங்கள் பறிமுதல் செய்யப்படும் என்றும் மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் ஆணை ஒன்று கூறுகிறது.⁹

தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் பணிக்காக இராசராசன் நானூறு தேவரடியார்களை அமர்த்தியிருந்தான். இவர்களை வேறு கோயில்களுக்கு விற்பனை செய்யும் பழக்கமும் இருந்தது. தேவரடியார்களின் உடம்பில் குலக் குறியிடுவது வழக்கமாக இருந்தது.¹⁰

சோழர் காலச் சமுதாய நிலை பற்றி ஆராய்ந்த ஆங்கிலேய ஆய்வாளர் 'சர். சார்லஸ் எலியட்' என்பவர் பார்ப்பனர்கள் சோழ மன்னர்களுக்கு அறிவுரைக்கும் ஆசான்களாக இருந்தனர் என்றும், அவர்கள் அரசுக்குள் ஒரு சிறிய அரசாகத் திகழ்ந்தார்கள் என்றும் சொல்லுவது பொருத்தமன்று; அவர்கள் அரசு நாட்டின் அரசுக்கு மேற்பட்டதாக இருந்தது என்று சொல்வதே சாலப் பொருந்தும்' என்கிறார்.¹¹

சோழர் காலத்தில் சமூகத்தின் உயர்ந்த இடத்தில் பார்ப்பனர்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தனர் என்றாலும் அவர்களது ஆதிக்க மனப்பான்மை எள்ளளவும் குறையவில்லை. பட்டத்து இளவரசனாகிய ஆதித்த கரிகாலனை வஞ்சகப் பார்ப்பனர் கொலை செய்த நிகழ்ச்சியை (கி.பி.969) சிதம்பரம் காட்டுமன்னார் கோவிலுக்கணித்தாகவுள்ள உடையார் குடிக் கல்வெட்டால் அறிய முடிகின்றது. கொலை செய்தவர்கள் யார் என்பதையும் அக்கல்வெட்டு தெளிவாக உணர்த்துகின்றது.¹²

இவற்றையெல்லாம் மறைத்துவிட்டு, சோழர் காலம் பொற்காலம் என்று கூறுவது எவ்வாறு ஏற்புடைத்தாகும்? இப்படிப்பட்ட மறைப்பு வேலைகளும் திரிபு வேலைகளும் வரலாற்று வழிநெடுகிலும் இன்றுவரையில் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றன.

தூண தூமாக்கீனியம் தொல்காப்பியரும்:

பண்டைத் தமிழ்நாட்டின் மிகச் சிறந்த ஆளுமைகளாக விளங்கியவர்கள் தொல்காப்பியரும் திருவள்ளுவரும் ஆவர். இவர்கள் இருவரையும் எவ்வளவு இழிவுபடுத்த முடியுமோ அவ்வளவு இழிவுபடுத்தி வைத்துள்ளனர். தமிழர்களுக்குக் கிடைத்துள்ள நூல்களில் தொல்காப்பியமே காலத்தால் முற்பட்டதாகும். அது தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் வாழ்வியல் வரலாற்றை விளக்கும் காலக் கண்ணாடியாக விளங்குகிறது. இதனை இயற்றியவர் தொல்காப்பியர்.

தொல்காப்பியத்தை எழுதியவர் தொல்காப்பியர் என்பதை அந்நூலுக்குப் பனம்பாரனார் எழுதிய முன்னுரையின் வாயிலாக அறிகின்றோம். 'தமிழகத்தில் காப்பியாறு காப்பியக்குடி, காப்பியாமூர் என ஆறு குடி ஊர்ப் பெயர்கள் வழங்கியுள்ளன. காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் (பதிற்றுப்பத்து 4ஆம் பத்து) காப்பியர் சேந்தனார் (நற்றிணை - 246) காப்பியத் தொல்குடி (சிலப் - வரந்தரு காதை) காப்பியக்குடி (சீர்காழிக்குத் தென் கிழக்கில் உள்ள ஓர் ஊர்) எனவரும் பெயராக காப்பியன் எனும் பெயர் மிகுந்த வழக்காறுடைய ஒரு பெயராக முற்காலத்தே வழங்கி வந்துள்ளமையை அறியலாம். எனவே, தொல்காப்பியர் என்பதைப் போலத் தொல்காப்பியர்' என்பதும் இயற்பெயராக இட்டு வழங்கப் பெற்ற ஒன்றாகும்.¹³ எனவே, தொல்காப்பியர் என்பது அவரது இயற்பெயர் என்பதும் அவர் எழுதிய நூல் தொல்காப்பியம் என்பதும் எளிதில் புலனாகும். இதனைத் தொல்காப்பியத்தின் பாயிரம் (முன்னுரை) உறுதிப்படுத்துகின்றது

தொல்காப்பியரின் தோழரான பனம்பாரனார் எழுதிய பாயிரம், தொல்காப்பியரைப் பற்றிய சில செய்திகளை நமக்குத் தருகின்றது. அது வருமாறு:

“வட வேங்கடம் தென்குமரி
ஆயிடைத்

தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து

வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிருமுதலின்

எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடிச்

செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய

நிலத்தோடு

முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்

புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவல்

நிலந்தரு திருவின் பாண்டியன்

அவையத்து

அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய

அதங்கோட்டு ஆசாற்கு அரில்தபத்

தெரிந்து

மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டி

மல்குநீர் வரைப்பின் அய்ந்திரம் நிறைந்த

தொல்காப்பியன் எனத் தன் பெயர்

தோற்றிய

பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே”

அதாவது வடக்கில் வேங்கட மலையும்
தெற்கில் தென்குமரியும் ஆகிய இவ்விரண்டு
எல்லைகளுக்குப்பட்ட, தமிழ்மொழி
வழங்கும் நிலப்பகுதியே தொல்காப்பியம்
செய்வதற்குத் தொல்காப்பியர்
எடுத்துக்கொண்ட நாடாகும்.

மேற்கூறிய தமிழ்பேசும் நாட்டவரின்
உலகியல் வழக்கையும் இலக்கிய
வழக்கையும் நன்கு ஆராய்ந்து
தொல்காப்பியர் தம் நூலை இயற்றியுள்ளார்.

தமிழ் எழுத்துகள் எவ்வாறு
தோன்றுகின்றன. அவ்வெழுத்துகளால்
உருவாகும் சொற்கள், அவை உணர்த்தும்
பொருள், மக்களின் வாழ்வியல் முறைகள்
ஆகியவற்றை நன்கு ஆராய்ந்து (நாடி)
தொல்காப்பியர் நூல் செய்துள்ளார்.

செந்தமிழின் இயற்கைத் தன்மை
பொருந்திய நிலத்து மக்களின்
வாழ்வையும் பண்பாட்டையும்
நாகரிகத்தையும் விட்டுவிடாமல் பேணிக்

காத்து, பிற்காலத்தவர்க்குத் தந்துள்ளார்
தொல்காப்பியர்.

தமக்கு முற்பட்ட நூலாசிரியர்களின்
கருத்துகளை முறைப்படி ஆராய்ந்து
அவர்தம் அறிவுச் செல்வத்துடன் மக்களின்
வாழ்வியல் மரபுகளையும் தொகுத்துத்
தந்தவர் தொல்காப்பியர்

தொல்காப்பியர் தமது நூலை நன்கு
ஆராய்ந்து குற்றமற்ற வகையில் சிறப்புடன்
செய்து கொடுத்துள்ளார்.

நிலந்தரு திருவிற்பாண்டியன்
அவையத்தில் தொல்காப்பியர் தமது நூலை
அதங்கோட்டாசான் எனும் அறங்கூறும்
சான்றோர் முன்னிலையில் அரங்கேற்றினார்.

அய்ந்திரம் எனும் கோட்பாட்டைக்
கற்றுத் துறை போகியவர் தொல்காப்பியர்.
'பல்புகழ் மேவிய தொல்காப்பியன்' எனத்
தன்பெயர் நிறுவிய பெருமைக்குரியவர்
தொல்காப்பியர்.

இவற்றைத் தவிர தொல்காப்பியரைப்
பற்றிய தரவுகள் எவையும் நமக்குக்
கிடைக்கவில்லை.

உரையாசிரியர்கள்:

தொல்காப்பியர் அய்ந்தாயிரம்
ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவர் என்பது
மறைமலையடிகளார் கருத்தாகும்.¹⁴
தொல்காப்பியருக்குப் பின்னர் அய்ந்தாயிரம்
ஆண்டுகள் கழித்து வந்த இளம்பூரணர்
தொல்காப்பியத்திற்கு முதன்முதலாக
உரை எழுதினார். இளம்பூரணருக்குப்
பின் சேனாவரையர், தெய்வச்சிலையார்,
கல்லாடர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர்,
முதலானோர் உரை வரைந்துள்ளனர்.
இவர்களில் நச்சினார்க்கினியரைத் தவிர
ஏனைய உரையாசிரியர் அனைவரும்
பனம்பாரனார் பாயிரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள
செய்திகளை மட்டுமே கூறிச் சென்றுள்ளனர்.

நச்சினார்க்கினியர் பரத்துவாசி
கோத்திரத்தில் மதுரையில் பிறந்த பார்ப்பனர்.
கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர்.¹⁵
நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியரைப்
பற்றிய புதுக்கதை ஒன்றினைப்
புனைந்துரைத்துள்ளார். அக்கதை வருமாறு!

'வடதிசை தாழ்ந்து போயிற்று; தென்திசை
மிக உயர்ந்து நின்று, இதனைச் சமப்படுத்த
- தேவர்கள் அகத்தியக் குறுமுனியை
அனுப்பினர். அகத்தியர் புலத்தியனார்
தங்கையாகிய உலோபாமுத்திரையை அவர்
கொடுப்ப மணந்து கொண்டு உலோபாவை
அங்கேயே விட்டுவிட்டு யமதக்கினியன்
மகனாகிய திரணதூமாக்கினியை
அழைத்துக் கொண்டு தென் திசைக்கு வந்து
பொதிய மலையில் தங்கினார். அகத்தியர்
இராவணனை இசையால் வென்றார்.
இராக்கதரை அங்கு வராமல் தடுத்தார்.
பின்னர் திரணதூமாக்கினியாராகிய
தொல்காப்பியரை அழைத்து 'நீ போய் என்
மனைவியைக் கொணர்க' என்றார். அதற்குத்
திரணதூமாக்கினி 'எம் பெருமாட்டியை
யான் எங்ஙனம் அழைத்து வருவேன்'
என வினவ அதற்கு அகத்தியர் 'முன்னும்
பின்னும் நாற்கோல் அளவு நீளம் விலகி
நின்று அழைத்து வருக' என்றார். அங்ஙனம்
அழைத்து வந்த போது, வைகையில்
வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடியது. வெள்ளம்
உலோபாமுத்திரையை இழுத்துச் செல்ல
உடனே திரணதூமாக்கினி மூங்கில் ஒன்றை
முறித்து விரைந்து நீட்டினார். உலோபா
மூங்கில் குச்சியைப் பிடித்துக்கொண்டு
கரையேறினார். நாற்கோல் அளவு குறைந்து
ஒரு கோல் அளவு நெருங்கிச் சென்று
உலோபா முத்திரையைத் திரணதூமாக்கினி
காப்பாற்றிக்கரைசேர்த்தார். ஒரு கோல் அளவு
நெருங்கிப் போனமையால் அகத்தியருக்குச்
சினம் வந்துவிட்டது. உடனே இருவரையும்
பார்த்து 'சுவர்க்கம் புகாமல் ஒழிவீர்' எனச்
சபித்தார். உடனே திரணதூமாக்கினி, 'யாங்கள்
ஒரு குற்றமும் செய்யாதிருக்க எங்களைச்

சபித்தமையால் எம் பெருமானும் சுவர்க்கம்
புகாமல் ஒழிக' எனச் சபித்தார். இதனால்
ஆத்திரமடைந்த அகத்தியர் அரங்கேற்றத்தின்
போது தொல்காப்பியத்தை எவரும்
செவிமடுத்துக் கேட்க வேண்டாம் என்று
அதங்கோட்டாசானிடம் வற்புறுத்தினார்.¹⁶
இவ்வாறு நச்சியின் கதை செல்கிறது.

இந்தத் திரணதூமாக்கினிதான்
தொல்காப்பியர் என்று நச்சினார்க்கினியர்
தம் தொல்காப்பியப் பாயிர உரையில்
தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கதை
நச்சினார்க்கினியர் உரையைத் தவிர, வேறு
எவர் உரையிலும் காணப்படவில்லை.
இக்கதையின் வாயிலாக, யமதக்கினி
முனிவரின் மகனாகிய தொல்காப்பியர் வட
நாட்டிலிருந்து வந்த ஆரியப் பார்ப்பனர்;
அவர் அகத்தியரின் மாணவர்; ஆரியப்
பார்ப்பனர் தமிழர்களுக்குக் கொடுத்த
கொடை தொல்காப்பியம்; அறிவிற்
சிறந்தோர் ஆரியரே; திரணதூமாக்கினி
வருவதற்கு முன்னர் தமிழ்நாட்டில்
தொல்காப்பியத்தைப் போன்ற நூல்கள்
இல்லை என்னும் கருத்துகளை
நச்சினார்க்கினியர் நிலை நிறுத்துகிறார்.

அரசன் சண்முகனார்

'தொல்காப்பியத் தொண்டன்' என்று
தம்மைக் கூறிக் கொண்ட சோழவந்தானார்
அரசன் சண்முகனார் தம்முடைய
'தொல்காப்பியச் சண்முகவிருத்தியின்
முதலாவது பகுதியாகிய பாயிரவிருத்தி'
உரையில் (1905) நச்சினார்க்கினியரின்
பொய்யுரையை மெய்யுரை எனக் கருதி
மயங்கினர்.

"ஆசிரியர் அகத்தியனார் மாணாக்கர்
பன்னிருவருள்ளும் சிறந்தாரும் சமதக்கினி
முனிவர்க்கு மகனாரும் திரணதூமாக்கினி
என்னும் இயற்பெயருடையாரும்....
அய்ந்திர நிறைந்தாருமாகிய ஆசிரியர்
தொல்காப்பியனார் என்றும்,
அகத்தியனார் வழித் தோன்றிய ஆசிரியர்

எல்லாருள்ளும் தொல்காப்பியனாரே தலைவர் என்பதும்.... என்றும் அரசஞ் சண்முகனார் குறிப்பிடுவதனால் அவர் நச்சினார்க்கினியரின் கதையை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்கிறார் என்பது தெளிவாகிறது.

திரணதுமாக்கினி எனும் இயற்பெயருடைய வட நாட்டுப் பார்ப்பனர் எழுதியது எப்படித் தொல்காப்பியமாகும் அது 'திரணதுமாக்கினியம்' என்றல்லவா பெயர் பெற்றிருக்க வேண்டும்? மேலும் அகத்தியனாரின் மாணவர் தொல்காப்பியர் என்பதற்கான சான்று எதுவுமே இல்லை. தொல்காப்பியர் எந்த இடத்திலும் அகத்தியர் பெயரைக் குறிப்பிடவே இல்லை. தமிழ்நாட்டில் அறிவிற் சிறந்து விளங்கிய சிந்தனையாளர்களையும் சான்றோர்களையும் பார்ப்பனர் தம்மவர்களாக்கிக் கொள்வார்கள் என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியரின் இப்புனைகதை ஒரு சிறந்த சான்றாகும். "மேலும் அப்பெருந் தமிழ் முனிவரை வடவராக்க முயன்று கட்டிய கதைகள் வாய்மையுடையனவாகா. மேலும் சமதக்கினியார் மகனார் என்றும் பரசுராமனின் உடன் பிறந்தார் என்றும் கூறுவர். பரசுராமர் காலத்துக்கும் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கும் இடைப்பட்ட காலம் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாகும் அதனாலும் அக்கதை பொருந்தாப் புனைவென்பது தேற்றம்" என்னும் தொல்காப்பிய அறிஞரின் கூற்றும் ஈண்டு நோக்கத் தக்கதாகும்.¹⁸

இடைச் செருகல் வேலைகள்

தொல்காப்பியரை வடக்கிலிருந்து வந்தவர் என்றும் ஆரியப் பார்ப்பனர் என்றும் நிலை நிறுத்தும் முயற்சிகள் ஒரு புறத்தில் நடந்துவந்த நேரத்தில் மறு புறத்தில் தொல்காப்பியத்திற்குள்ளேயே கைவைத்து விட்டார்கள். தொல்காப்பியர் கருத்துக்கு மாறுபட்ட செய்திகளை இடைச் செருகல்

செய்து அவரது கருத்தை மாசுபடுத்தும் முயற்சி நடைபெற்று வந்துள்ளது.

தொல்காப்பியர்தம் கருத்துகளை நிரல்பட மொழியும் பெற்றியர், தொல்காப்பியத்துள் எந்த இடத்திலும் முன்னுக்குப் பின் முரண்படும் கருத்துகளைக் காண இயலாது. அப்படி ஏதாவது வருமாயின், அது இடைச் செருகல் என்பதை எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம்.

எழுத்தெனப் படுப
அகரமுதல நகர இறுவாய்
முப்ப ஃதென்ப
சார்ந்து வரல் மரபின் மூன்றலங்கடையே'
அவைதாம்
குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம்
என்ற
முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன'
அவற்றுள்
அ இ உ எ ஓ என்னும்
அப்பால் அய்ந்தும்
ஓரளபிசைக்கும் குற்றெழுத்தென்ப
ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ
ஓ ஔ என்னும் அப்பால் ஏழும்
ஈரளபிசைக்கும் நெட்டெழுத்தென்ப'¹⁹

என்று எழுத்துகளை நிரல்பட வைக்கிறார் தொல்காப்பியர். அகத்திணை இயலில் முதல் கரு உரிப்பொருள்களைப் பற்றிப் பேசுமிடத்திலும் இந்த வரிசை முறையைக் காணலாம். முதற்கண் முதற்பொருளைக் கூறுவார். 'முதல் எனப்படுவது நிலம் பொழுதிரண்டின் இயல்பென மொழிப' என்று கூறிவிட்டு அடுத்து நிலத்தைப் பற்றியும் அதற்கடுத்துக் காலத்தைப் (பொழுது) பற்றியும் நிரல்படக் கூறிச் செல்லும் நெறியே தொல்காப்பிய நெறியாகும்."²⁰ ஆனால், மரபியலில் கருப்பொருள்களான மரம், செடி, கொடி, விலங்கு, பறவை ஆகியவற்றின் இளமைப் பெயர்களையும் ஆண்பாற்பெயர்களையும்

பெண்பாற்பெயர்களையும் தொல்காப்பியர் வரிசையாகப் பட்டியலிடுகிறார். இவற்றை நிரல்பட அடுக்கிவந்த நிலையில் திடீரென்று,

"நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங் காலை அந்தணர்க் குரிய"²¹

என்று தடம் மாறுவதைக் காண்கிறோம். அதாவது பூணூலும் கமண்டலமும் தண்டும் மணையும் அந்தணர்க்குரியவையாகும். படையும் கொடியும் வெண்கொற்றக் குடையும் முரசும் குதிரையும் பட்டத்து யானையும் தேரும் அடையாள மாலையாகிய தாரும் மணிமுடியும் அரசர்க்கு உரியவையாகும். அந்தணர் அரசர்க்குரிய அனைத்தையும் பெறுதற்கு உரியவர், வைசிகனுக்கு வாணிக வாழ்க்கை உரியது. வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதொழில் தவிர வேறு உரிமை இல்லை. வில்லும் வேலும் தேரும் தாரும் வானம் குதிரையும் இழிந்தோர்க்கு இல்லை²² என்று பதினைந்து நூற்பாக்களில் மரபியலுக்கு மாறான கருத்துகள் இடைச் செருகலாக நுழைக்கப்பட்டுள்ளன.

மக்களை நிலவகையாற்
பகுத்துரைப்பதன்றி நிறவகையாகிய
வருணத்தாற் பகுத்துரைக்கும்
நெறியினைத் தொல்காப்பியனார்,
மக்களுக்குரிய ஒழுகலாறுகளை
விரித்துரைக்கும் முன்னைய
இயல்களில் யாண்டும் குறிப்பிடவே
இல்லை. இளமை, ஆண்மை,
பெண்மை முதலியன காரணமாகத் தம்
காலத்திற் பயின்று வழங்கிய மரபுப்
பெயர்களைத் தொகுத்துணர்த்தும்
முறையிலேயே ஆசிரியர் இம்
மரபியலை அமைத்துள்ளார். இம்
மரபியலில் 1-முதல் 70-வரையுள்ள
சூத்திரங்களும் 86-முதல் 90-வரையுள்ள
சூத்திரங்களும் இம் மரபினையே
தொடர்ந்து விரித்துரைக்கின்றன.
இயல்பாக அமைந்த இத்தொடர்பு

இடையறவுபட்டுச் சிதையும்
நிலையில் நான்கு ஜாதிகளைப் பற்றிய
15 சூத்திரங்கள் (71-85) மரபியலின்
இடையே புகுத்தப்பட்டுள்ளன.
மக்களை வேளாண் மாந்தர் என்றோ
வைசியர் என்றோ வருணம்
பற்றித் தொல்காப்பியர் யாண்டும்
குறிப்பிடவே இல்லை. மரபியலில்
இடம் பெற்றுள்ள 'வைசியன்'
என்ற சொல் சங்கச் செய்யுட்களில்
யாண்டும் வழங்கப்படாத பிற்காலச்
சொல்லாகும். வருணம் நான்கு என்ற
தொகை தொல்காப்பியத்தில் யாண்டும்
சுட்டப்படவில்லை. 'வேளாண்
மாந்தர்' என்றொரு குலப்பிரிவு
தொல்காப்பியரால் முன்னைய
இயல்களில் குறிக்கப்பெறவில்லை.
ஆகவே 71 முதல் 85 வரையுள்ள
இச்சூத்திரங்கள் நால்வகை வருணப்
பாகுபாடு தமிழ்நாட்டில் வேருன்றத்
தொடங்கிய பிற்காலத்தில் இம்
மரபியலில் இடைச் செருகலாக
நுழைக்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.
தமிழ் மக்களது உரிமை உணர்வினைச்
சிதைக்கும் நோக்கத்துடன் இத்தகைய
அடிமைக் கருத்துகள் தமிழ் நூல்களில்
ஆங்காங்கே இடம் பெறலாயின"²³
என்று,

பேராசிரியர் வெள்ளை வாரணனார்
மரபியலில் இடைச்செருகல் வந்த
வரலாற்றை விளக்குகிறார்.

மரபியலின் இடையில் மட்டுமல்லாது
அதன் இறுதிப் பகுதியில் வரும் 'நூல் மரபு'
என்பதும் பிற்காலத்தவர் எவரோ எழுதி
மரபியலின் இறுதியில் சேர்த்து விட்டதாகும்.
குலமரபு பற்றி வருவனவும் நூல்மரபு பற்றி
வருவனவும் இடைச் செருகல்களே என்பது
தொல்காப்பியத்தை அய்யமற ஆழமாகப்
பயின்ற அறிஞர் முடிபாகும்' என்கிறார்
பேராசிரியர் தமிழண்ணல்.²⁴

கனலுக்கும் கரையானுக்கும் இரையானவை, ஆடிப்பெருக்கில் ஆற்றில் விடப்பட்டவை - என்று அழிக்கப்பட்ட தமிழ்ச் செல்வங்கள் எத்தனை எத்தனையோ! எஞ்சியிருந்தவற்றில் இடைச் செருகல் செய்தும் திரித்தும் மறைத்தும் அழித்தும் வந்தேறிகள் செய்த வஞ்சக வேலைகளை எழுதினால் அது ஒரு வரலாற்றுத் தொடராக விரியும்.

”நம்பமுந்தமிழ்இலக்கியங்கள்ஏராளமான இடைச் செருகலை ஏற்றுக் கொண்டு உயிர் வாழ்கின்றன. எந்தெந்த நூல்களில் இடைச் செருகல் செய்ய முடியவில்லையோ அந்த அந்த நூல்களையெல்லாம் மேலோரும் நூலோரும் ஆனவர்கள் மிகவும் கரவான செயல்முறைகளைப் பின்பற்றி அழித்து ஒழித்துள்ளனர். எந்தெந்த நூல்களில் இடைச் செருகல் செய்ய முடிந்ததோ அந்த அந்த நூல்களை அந்த இடைச்செருகல்களுக்காகவே அனுமதித்துள்ளனர், பரிமேலழகர் அங்கங்கே விதைத்த நச்சுக் கருத்துகளைக் காப்பதற்காகத்தான் திருக்குறளைக் கூட இவர்கள் அழிக்காமல் விட்டனர்”²⁵ என்னும் கோவை இரணியனின் கருத்து கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும்.

தொல்காப்பியத்தை அறிவியல் அடிப்படையில் அமைத்திருக்கிறார் தொல்காப்பியர். உண்மைத் தரவுகளைத் தேடி ஊரெல்லாம் சுற்றியிருக்கிறார். தமிழ்நாட்டின் மூலை முடுக்கெல்லாம் சென்று தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையை உற்று நோக்கி, உண்மையறிந்து, சரியான தரவுகளைச் சேகரித்து, தமிழ்மொழியின் கட்டமைப்பையும் தமிழ் மக்களின் அகப்புற வாழ்வையும் ஆவணப் படுத்தியிருக்கிறார் என்பதைப் பனம்பாரனார் பாயிரம் உறுதிப்படுத்துகிறது. உண்மைத் தரவுகள் அடங்கிய ஒரு மாபெரும் கருத்தைத் தொல்காப்பியர் தமிழ் மக்களுக்கு

விட்டுச் சென்றிருக்கிறார்.²⁶ இத்தகைய வளமான வரலாற்றுச் சிறப்புடைய தமிழ்ச் சான்றோராகிய தொல்காப்பியரை வடவர் என்றும், ஆரியர் என்றும், திரணதூமாக்கினி என்றும் வஞ்சக மொழிகளால் மறைக்கத் துடிக்கும் வந்தேறிகளின் சூழ்ச்சியை ஆராய்ச்சி உலகம் ஒருபோதும் ஒப்பாது. இன்றளவும் தொல்காப்பியம், தன் வீச்சால் தமிழுக்கு ஒளிபாய்ச்சி வருகின்றது.

அகத்தியர் கதை

அகத்தியரைப் பற்றிப் பல கதைகள் வழங்கிவருகின்றன. 'ஒரு சமயம் இமயமலையில் சிவபெருமான் திருமணம் நடைபெற்றது. விழாவைக் காணத் தேவர்களும் மக்களும் வந்து குவிந்தனர். அதனால் நிலத்தின் வட பகுதி பாரம் தாங்காமல் தாழ்ந்தது. தென்பகுதி உயர்ந்தது. அதைக் கண்ட சிவன் சிந்தித்தவண்ணம் அருகிலிருந்த குடம் ஒன்றைத் திறந்தார். அதிலிருந்து ஒரு மனிதன் வெளிப்பட்டு வணங்கி நின்றான். அவனுக்குத் தமிழ் முதலிய மொழிகளைக் கற்றுக் கொடுத்துத் தென்பகுதிக்குச் சென்று பூமியின் நிலையைச் சமப்படுத்தும்படி அனுப்பிவைத்தார். அம் மனிதன் அகத்தியன் எனப்படுகிறான்.²⁷ உடனே அகத்தியர் கங்கையாருழைச் சென்று காவிரியாரை வாங்கிக் கொண்டு பின்னர் யமதக்கினியாருழைச் சென்று.... என்று நச்சினார்க்கினியார் கூறும் கதை ஒன்று!

வடக்கிலிருந்து வந்த அகத்தியர் குடகு மலைக்கண் அமைதியாக அமர்ந்திருந்த காலத்தில் காகம் ஒன்று வந்து அவர் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்துவிட்டது. கமண்டலத்திலிருந்த நீர் பெருக்கெடுத்து ஓடியது, அதுவே காவிரி எனப்பட்டது என்று ஒரு கதை!

1915ஆம் ஆண்டில் 'சுதேச கீதங்கள்' என்னும் தலைப்பில் பாரதி பாடிய பாடல் அகத்தியர் யார் என்பதை ஒளிவு மறைவின்றிக் கூறுகிறது.

"ஆதி சிவன் பெற்றுவிட்டான் - என்னை
ஆரிய மைந்தன் அகத்தியன் என்றோர்
வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்து - நிறை
மேவும் இலக்கணம் செய்து கொடுத்தான்...
ஆன்ற மொழிகளினுள்ளே - உயர்
ஆரியத்திற்கு நிகரென வாழ்ந்தேன்"

இப்பாடலில் சிவபெருமான் தமிழைப் பெற்று அதை அகத்தியன் என்னும் ஆரியப் பார்ப்பனரிடம் (வேதியன்) கொடுக்க, அவர் மகிழ்ச்சியடைந்து தமிழுக்கு இலக்கணம் செய்து கொடுத்தார். அதனால் ஆரிய மொழியாகிய சமற்கிருதத்திற்கு நிகரெனத் தமிழ் வாழ்ந்ததாகப் பாரதி குறிப்பிடுகிறார். பிறிதோரிடத்தில், "தமிழ் மொழிக்கு முதன்முதலாக இலக்கணம் அகத்தியராலும் அவருடைய 'சிஷ்யராகிய' திரணதூமாக்கினி என்ற ஆரிய முனிவராலுமே சமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டது என்பது மெய்யே என்றும், அது முதல் தமிழ் இலக்கணம் பெரும்பாலும் சமஸ்கிருத இலக்கணத்தை அனுசரித்தே சமைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதும் மெய்யே"²⁸ என்று பாரதி எழுதுகிறார்.

ஒருமொழியை எந்தவொரு தனிமனிதனும் படைத்து வளர்த்தெடுக்க முடியாது. மொழியின் படிநிலை வளர்ச்சிக்கு முரணான இக் கருத்தை ஆரியம் தொடர்ந்து பேசி வருகிறது. ஒருமொழியின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் மக்கட் சமூகத்தின் கைகளில்தான் இருக்கிறது. கடவுளரால் ஒரு மொழி படைக்கப்பட்டது என்பதை அறிவுலகம் ஏற்பதில்லை. தமிழை ஆதிசிவன் பெற்றுவிட்டான், அகத்தியன் அதற்கு இலக்கணம் வரைந்தான் என்னும் ஆரியக் கருத்துகளை மொழியியல் முற்றாகப் புறந்தள்ளுகிறது. தமிழ் இலக்கணம், சமற்கிருத இலக்கணத்தை அனுசரித்தே அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்னும் பாரதியின் கருத்து, தமிழ் இலக்கணத்தின் இயற்கைத் தன்மையை அறியாது கூறியதாகும். மேலும் தொல்காப்பியர் அகத்தியத்தை

முதனூலாகக் கொண்டார் என்பது தமிழ் அறிவுலகத்தை இழிவுபடுத்தும் செயலாகும். தொல்காப்பியர் தமக்கு முன்பிருந்த புலமைச் சான்றோர்களை 'யாப்பறி புலவர்' 'என்மனார் புலவர்' 'உயர்மொழிப் புலவர்' 'தோலென மொழிப தொன் மொழிப்புலவர்' 'என்ப' 'மொழிப' என்று 250க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால், அகத்தியர் பெயர் எவ்விடத்திலும் இல்லை.

மூன்று சங்கங்கள்:

முச்சங்கம் பற்றி விரிவாகப் பேசும் நூல் 'இறையனார் அகப்பொருள் உரை' என்னும் நூல்தான். முதற்சங்கம் தென்மதுரையில் 4440 ஆண்டுகள் இருந்தது என்றும், அதில் அகத்தியரும் சிவன், முருகன் முதலான கடவுளரும் 540 புலவர்களும் வீற்றிருந்து தமிழாய்ந்தனர் என்றும் இறையனார் அகப்பொருள் உரை கூறுகிறது. இவர்களுக்கு அகத்தியரின் அகத்தியமே இலக்கண நூலாக விளங்கியது.

இடைச் சங்கம் கபாடபுரத்தில் செயல்பட்டது. இச்சங்கத்தில் கடவுளரைக் காணவில்லை, அகத்தியரோடு தொல்காப்பியர் முதலாக 59 பேர் இருந்தனர், 3700 புலவர்கள் தமிழாய்ந்தனர். இவர்களுக்கு அகத்தியமும் தொல்காப்பியமும் இலக்கணநூல்களாக விளங்கின, கபாடபுரம் கடல் கோளுக்கு இரையானது.

கடைச் சங்கம் மதுரையில் அமைந்திருந்தது. (கடைச் சங்கத்திலும் கடவுளரைக் காணமுடியவில்லை.) 449 புலவர் தமிழாய்வு செய்தனர். அகத்தியமும் தொல்காப்பியமும் இவர்களுக்கு இலக்கண நூல்களாக இருந்தன.²⁹ இவ்வாறு இறையனார் அகப்பொருள் உரை கூறுகிறது. இவற்றில் பலசெய்திகள் நம்பத்தகுந்தனவாக இல்லை.

கடைச்சங்கம்வரைதொல்காப்பியத்தோடு அகத்தியம் தொடர்ந்து வந்தது. அதன்பிறகு திடுமென அகத்தியத்தைக்

காணமுடியவில்லை. தொல்காப்பியம் மட்டும் இடைச் செருகல்களோடு இன்றும் உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அகத்தியம் அழிந்து போயிற்று என்கிறார்கள். தமிழ் நூல்களையெல்லாம் தேடித்தேடி அழித்தவர்கள், 'அகத்தியன் என்றோர் ஆரிய மைந்தன்' எழுதிய நூலை அழிய விட்டிருப்பார்கள் என்பதை ஏற்க முடியவில்லை.

ஆரிய மைந்தராகிய அகத்தியர் பொதிய மலைக்கண் அமர்ந்து பன்னிரு மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்றுக் கொடுத்தார் என்பர்.

"இனி ஆசிரியர் அகத்தியனார்க்கு மாணவர் பன்னிருவர். சமதக்கினி யிருடியின் புதல்வருள் ஒருவனும் பரசுராமன் சோதரனுமாகிய திரணதுமாக்கினியென்னும் இயற்பெயருடைய தொல்காப்பியனும் அதங்கோட்டாசானும் செம்பூட்சேயும் பனம்பாரனும் அவிநயனும் காக்கை பாடினியும்..... எனப் பன்னிருவர்..." அவர்களுள் தலைசிறந்தவர் திரணதுமாக்கினியாகிய 'தொல்காப்பியர்' என்கிறார் அரசஞ் சண்முகனார்.³⁰

தொல்காப்பியருடன் பயின்ற பனம்பாரனார், தாம் எழுதிய பாயிரத்தில் தொல்காப்பியரைப் 'பல்புகழ் நிறுத்த படிமையோன்' என்று புகழ்ந்து பேசுகிறார். ஆனால், பாயிரத்தில் தங்கள் ஆசிரியர் என்று கூறப்படும் அகத்தியரைப் பற்றியோ தொல்காப்பியரின் உடன்பிறப்பாகிய பரசுராமனைப் பற்றியோ ஒரு சொல்லேனும் கூறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எத்தனை எத்தனைப் பொய்யுரைகள்! இவை அனைத்தையும் உடைத்தெறிக்கிறார் புரட்சிக் கவிஞர்.

அகத்தியன் வீட்ட புதுக்கரடி:

அகத்தியரைப் பற்றிய கதைகள் இவ்வாறு பலவாக இருக்கும் நிலையில் புரட்சிக்

கவிஞர் அகத்தியரை ஆரியப் பண்பாட்டுப் படையெடுப்பின் ஒரு குறியீடாகவே கருதுகிறார். செல்வம் முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினைப் பயனால் சேர்வது; சிறுமை முற்பிறப்பிற் செய்த தீவினைப் பயனால் வருவது; ஆன்மா என்றும் அழியாதது; ஊழ்வினைதொடர்ந்துவரும்; மந்திரங்களால் வானவர் மகிழ்ச்சியடைவர். தீ ஒரு தெய்வம்; செம்புனல் ஒரு தெய்வம்; காற்றும் தெய்வம்; நிலம் ஒரு தெய்வம். தெய்வம் அழிப்பது; இந்திரன் தெய்வம்; மந்திர வேள்வியால் இந்திரன் மகிழ்வான்' என்று அகத்தியன் அளந்ததையெல்லாம் அரசன் 'ஆம் ஆம் ஆம்' என்று தலையாட்டினான்.

"அகத்தியன் அரசனே ஆகிவிட்டான் அரசனும் அகத்தியன் அடிமையானான் தமிழர் கலை பண்பு ஒழுக்கம் தகர்ந்தன பழந்தமிழ் நூல்கள் பற்றி எரிந்தன,"

என்று தமிழர் கலை, பண்பு ஒழுக்கம் தகர்க்கப்பட்ட வரலாற்றையும் பழந்தமிழ் நூல்கள் எரிக்கப்பட்டதைப் பற்றியும் புரட்சிக் கவிஞர் விளக்கிப் பாடுகிறார்.

'குள்ளனை நம்பாதே' என்னும் பழமொழி தமிழ்நாட்டில் என்று எப்படி வந்தது என்பதைப் புரட்சிக் கவிஞர்,

"அகத்தியக் குள்ளன் ஆரியர் கொள்கையைப்

புகுத்தினான் செந்தமிழ்ப் பொன்னாடதனில்

அதனால் குள்ளனை அணுவும் நம்பாதே என்ற பழமொழி அன்று பிறந்தது"³¹

என்று தெளிவுபடுத்துகிறார்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் எவ்வாறு அழிக்கப்பட்டன?

தமிழ்த் தொல்லிலக்கியங்கள் அழிக்கப்பட்ட முறைகளையும் எஞ்சிய இலக்கியங்களில் ஆரியக் கருத்துகள்

எவ்வாறு நுழைக்கப்பட்டன என்பதைப் பற்றியும் பெரியார் விளக்குகிறார்:

“நமது பண்டைய பெருமையான ஏடுகள் அழிக்கப்பட்டன, ஆற்றில் எறியப்பட்டன. மிஞ்சியிருப்பவைகளுக்குப் பார்ப்பானே அர்த்தமும் விளக்கமும் எழுதி வந்து விடுகிறான் அவன் நீதி சொன்னால், ”பகவான் சொன்னார்; அசரீரி சொல்லிற்று; பார்வதிக்குப் பரமசிவன் சொல்ல அதை நந்தி கேட்டிருந்து நாரதரிடம் கூற நாரதர் ரிஷியிடம் சொல்ல அதைத் தேசியப் பாஷையில் பிராமணோத்தமர்களுக்குக் காதில் கூற, அதற்கு நான் அர்த்தம் கூறுகிறேன், இதை நம்பு; இல்லாவிடில் நரகம் என்று எழுதி விடுகிறான்.”³²

என்றும், 1958ஆம் ஆண்டு வள்ளுவர் விழாவில் பேசும் போது, “இருந்த இலக்கியங்களையெல்லாம் ஆடிப் பெருக்கில் விட்டுவிட்டோம். ஒன்றிரண்டு மிஞ்சியிருந்தது என்றால் அதைப் பார்ப்பனர்களிடத்திலே கொடுத்து அர்த்தம் சொல்” என்று தந்தோம். அவர்கள் எவ்வளவு மாற்றி அர்த்தமும் விளக்கமும் சொல்லித் தங்கள் கருத்துகளைப் புகுத்த முடியுமோ அப்படிப் புகுத்திவிட்டார்கள். மற்றபடி நமக்குப் பயன்பட இன்று வேறு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை.”³³

என்றும் பெரியார் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் நடந்த வஞ்சக வேலைகளை எடுத்துக் காட்டுகிறார். ‘தமிழரின் ஆதிநூல் என்று சொல்லப்படும் தொல்காப்பியத்திலேயே ஆரியம் புகுந்துவிட்டது (‘விடுதலை’ - 19.04.1951) என்றும், அது புலவர் கையிலும் பட்டதாரி கையிலும் சிக்கியதே தவிர பாட்டாளிகள் கையில் சிக்கவில்லை’ அதனால் அதில் ஆரியம் புகுந்துவிட்டது என்றும் பெரியார் கருதுகிறார். (‘விடுதலை’ - 03.09.1956)

இத்தகைய முடிவிற்குப் பெரியார் வருவதற்கான காரணங்களை நாம் ஆராய வேண்டும்.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் செய்த குழப்பங்கள்:

தொல்காப்பியம், கற்பியலில் வரும் சில நூற்பாக்களுக்கு உரையாசிரியர்கள் கொடுத்துள்ள விளக்கங்கள் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துவனவாக உள்ளன.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர் அய்யர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”

(தொல், கற்பியல்-4)

என்னும் நூற்பாவில் வரும் ‘அய்யர்’ என்பதற்கு ‘முனைவர்’ என்று இளம்பூரணர் பொருள் கூறுகிறார். ஆனால் நச்சினார்க்கினியர் இருடிகள் (பார்ப்பனர்) என்றும், ‘என்ப’ என்பது வட நூலாசிரியரைக் குறித்தது என்றும் பொருள்கூறுகிறார். மேலும் கற்பு என்பதற்கு ‘கற்பென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவது வேள்விச் சடங்கோடுகூட, ஒத்த குலத்தோனும்மிக்க குலத்தோனுமாகிக் கொள்ளுதற்குரிய முறைமையினையுடைய தலைவன் ஒத்த குலத்தானும் இழிந்த குலத்தோளுமாகிய தலைவியைக் கொடுத்தற்குரிய முறைமையினையுடைய இரு முது குரவர் முதலாயினோர் கொடுப்பக் கொள்வது’³⁴ என்று ஆரிய உணர்வோடு உரை எழுதுவதைக் காண முடிகிறது.

தொல். கற்பியல் நூற்பா(4)வில் வரும் ‘அய்யர் என்ற சொல் பார்ப்பனர் என்னும் குலத்தினரைக் குறித்து அக்காலத்தில் வழங்கப்பெற்றவில்லை என்பது தெளிவு. ‘அய்யர்’ என்னும் சொல் தலைமைச் சிறப்புடைய பெரியோர்களைக் குறித்து வழங்கும் தனித்தமிழ்ச் சொல்லாகும்,.... அய்யர் என்னும் இச்சொல் இங்குத் தமிழின் முதல்வராகிய முன்னோரைக் குறித்து வழங்கப் பெற்றதாகும்.

‘என் ஐ முன் நில்லன்மின் தெவ்வீர்,

பலர்என்ஐ

முன்னின்று கல்நின்றவர்’

(குறள்-771)

என்றும், என் ஐ புற்கை யுண்டும் பெருந்தோளன்னே' (புறம்-84) என்றும் வரும் தொடர்களில் 'என் ஐ என்பது என்னுடைய தலைவன் என்ற பொருளில் வழங்குவதனை அறிஞர் பலரும் நன்குணர்வர், இத்தகைய 'ஐ' என்பதன் அடியாக 'அர்' விசுவதி பெற்ற பலர்பாற் பெயர் 'ஐயர்' என்னும் தமிழ்ச் சொல்லாகும், 'ஐ' வியப்பாகும்' என்பது தொல்காப்பியம், மக்களைத் தீநெறியினின்றும் விலக்கி நன்னெறியிற் செலுத்தவல்ல பேரறிவும் பேராற்றலும் நல்லொழுக்கமும் உடைமையால் யாவரும் வியந்து பாராட்டும் தலைமைச் சிறப்புடைய சான்றோர்களை 'ஐயர்' எனப் போற்றும் மரபுண்மை இதனால் புலனாகும்³⁵ என்று அறிஞர் வெள்ளை வாரணனார் இக்கருத்தை நிறுவுகிறார். மேலும் பார்ப்பனரைப் 'பார்ப்பனர்' என்றே தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியங்களும் சிலப்பதிகாரமும் குறிப்பிடுதல் காணலாம்.

இவ்வாறு 'ஐயர்' யாத்த கரணம்' என்று வரும் இடங்களில் எல்லாம் நச்சினார்க்கினியர் ஆரியக் கருத்துகளை அள்ளித் தெளித்துத் தம் வைதிக வெறியை வெளிப்படுத்துவதை வெள்ளைவாரணனார் அம்பலப்படுத்துகிறார்:- 'அவரது (நச்சியின்) உள்ளத்தில் ஊறிய வைதிகச் சடங்கினை வெளிப்படுத்தியதாகுமே யன்றி அவர்க்குப் பன்னூறாண்டு முற்பட்ட தொல்காப்பியனார் கருத்தை வெளிப்படுத்தியதாகாது.' என்கிறார் வெள்ளைவாரணனார்.³⁶

'கரணம்' என்பது என்ன?

'கரணம்' என்பது திருமண நிகழ்வு; களவு வாழ்க்கை முடிந்து கற்பு வாழ்க்கை தொடங்குவதற்கு முன் நடைபெறும் நிகழ்வு இது. ஓர் ஆணும் (தலைவனும்) பெண்ணும் (தலைவியும்) உலகத்தார் அறிய மனையறம் நிகழ்த்துவதற்கு உரிமை செய்தளிக்கும் செயல்முறைகளே பண்டைத்

தமிழர் மேற்கொண்டொழுகிய திருமணச் சடங்காகும். இதனைக் 'கரணம்' என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார், காதலர் இருவரும் 'ஈருடல் ஒருயிர்' எனப் பிரிவறியா நட்புடையர் என்பதனை வலியுறுத்தி உறுதிப்படுத்துவது இத்தகைய திருமணச் சடங்காகிய கரணமே ஆதலின் இந்நிகழ்ச்சி நடைபெறாது போமாயின் அவ்விருவரது வாழ்க்கையிலும் மரணத்தையொத்த பெருந்துன்பம் நேரும் என்பது உறுதி. அதனால் 'கரணம் தப்பினால் மரணம்' என்னும் பழமொழி இன்றுவரை நின்று நிலைத்து வழங்கப்பெற்று வருகின்றது. ஆயினும் 'கரணம்' என்பதன் பொருளை அறியாது இக்காலத் தமிழர் 'குன்று முட்டிய குருவியைப் போல இடர்ப்பட்டு வருகின்றனர், மன்றல், திருமணம், வாழ்க்கைத் துணையேற்பு, வாழ்க்கை ஒப்பந்தம், இணையேற்பு எனப் பல்வேறு பெயர்களால் 'கரணம்' இக்காலத்தே அழைக்கப்படுகின்றது.

பார்ப்பன உரையாசிரியராகிய நச்சினார்க்கினியர் குறிப்படுவதைப் போல வேள்விச் சடங்கு செய்து வேதியர் முன்னிலையில் தீவலம் வந்து செய்து கொள்ளும் திருமணச் சடங்குகள், தொல்காப்பியத்திலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் தமிழர்க்குரியனவாக யாண்டும் கூறப்படவில்லை. ஆரிய வேதங்களில் கூறப்படும் வேள்விச் சடங்கு வேறு; பண்டைத் தமிழர் மேற்கொண்டு நிகழ்த்திய திருமணச் சடங்காகிய கரணம் வேறு. இதனால் நச்சினார்க்கினியரின் 'வேத வெறியுணர்ச்சியை' நம்மால் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. தமிழரின் 'கரணத்தை' ஆரியரின் வேதங்களோடு இணைத்து உரை கூறுவது வரலாற்றை வஞ்சிப்பதாகும்.

மேலோர் மூவர் யாவர்?

வளம் நிறைந்த குளிர்ச்சி பொருந்திய பொழில்கள் சூழ்ந்த தமிழ்நாட்டை ஆண்டு

வந்த புகழ் வாய்ந்த மூவேந்தரை (சேர, சோழ பாண்டியரை) 'மூவர்' என்ற சொல்லால் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார், (வண்புகழ் மூவர்தண்பொழில் வரைப்பு" - தொல் - செய் - 75). பிறிதோரிடத்தில் போந்தை வேம்பே ஆர் என வருஉம் மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவும்" (தொல் - புறத் - 5) - என்று மூவேந்தரை 'மாபெருந் தானையர்' என்ற தொடரால் குறிப்பிடுகிறார்.

பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் வகுத்தளித்த திருமண நிகழ்முறையாகிய 'கரணம்' என்பது முதன்முதலில் நாடாளும் மேன்மையுடையோராகிய முடிவேந்தர் மூவர்க்கும் வகுக்கப்பெற்று, பின்னர் அவர்களின் கீழ் வாழ்ந்த குடிமக்களுக்கும் உரியதாய் அமைந்தது என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

'மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்

கீழோர்க்கு ஆகிய காலமும் உண்டே"

(கற்பியல் 3.)

என்பது தொல்காப்பியம், இதற்கு உரை வரைந்த இளம்பூரணர் "மேற்குலத்தாராகிய அந்தணர், அரசர், வணிகர் என்னும் மூன்று வருணத்தார்க்கும் புணர்த்த கரணம் கீழோராகிய வேளாண் மாந்தர்க்கும் ஆகிய காலமும் உண்டு' என்று எழுதுகிறார். நச்சினார்க்கினியர் "வேதநூல்தான் அந்தணர், அரசர், வணிகர் என்னும் மூவர்க்கும் உரியவாகக் கூறிய கரணம் (கீழோர்க்கு ஆகிய காலமும்) அந்தணர் முதலியோர்க்கும் மகட்கொடைக்குரிய வேளாண் மாந்தர்க்கும் தந்திர மந்திர வகையால் உரித்தாகிய காலமும் உள்" என்று கூறுகிறார். இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் வருணக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே உரையெழுதிச் சென்றுள்ளனர். நச்சினார்க்கினியர், திருமண நிகழ்வாகிய கரணத்தை வேதத்தோடு தொடர்பு படுத்துகிறார். இவர்கள்

இருவருமே தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின் வந்தவர்கள், தொல்காப்பியர் காலத்தில் இல்லாத வருணப் பாகுபாடு இவர்கள் காலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றுவிட்டது. ஆதலின் இவ்வுரையாசிரியர்களின் கருத்து நால்வருணப் பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் உருவானதாகும்; தொல்காப்பியர் கருத்துக்கு எதிரானதாகும். 'தமிழகத்தில் நால்வகை வருணப் பாகுபாடு இடம் பெறாத தொன்மைக் காலத்தில் வாழ்ந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தமிழ் மக்களை நிலவகையால் பகுத்துரைத்ததல்லது குலவகையால் பகுத்துரைத்தாரில்லை. தமிழ்நாட்டை ஆண்ட முடியுடை வேந்தர் மூவருமே என்பதனை 'வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு' என்னும் தொல்காப்பியத் தொடரால் நன்குணரலாம். 'கீழோர்' என்றது அம் மூவேந்தரது ஆட்சியின் கீழ், வாழ்ந்த குடிமக்கள் எல்லோரையும் குறித்ததாகும்.³⁷

தமிழர் திருமணமும் ஆரியர் திருமணமும்

ஓர் ஆணும் பெண்ணும் பிறர் தூண்டுதலின்றி இயற்கையாகத் தாமே எதிர்ப்பட்டு ஒருவரை ஒருவர் விரும்பிக் காதல் கொண்டு பிறர் அறியா வண்ணம் களவு வாழ்க்கையில் சிறிது காலம் கழித்துப் பின்னர் பெற்றோர் ஒப்புதலுடன் ஊரார் முன்னிலையில் அவர்கள் இருவரும் திருமணம் செய்து கொண்டு இல்லறம் நடத்துவர், இத் திருமணத்தில் பார்ப்பனர்க்கு இடமில்லை, பெண்களே முன்னின்று எளிமையான முறையில் திருமணத்தை நடத்தி வைப்பர். (அகம்-66,86) இதற்குப் பெயர்தான் கரணம் என்பது. பெற்றோர் உடன்படாத நிலையில் காதலர் இருவரும் உடன்போக்கில் சென்று வேறோர் இடத்தில் சிலர் முன்னிலையில் அல்லது தாங்களோ பூமாலை மாற்றிக் கரணத்தை நிறைவேற்றிக்

கொள்வர். இத்தகைய இயற்கையான, சிறப்பு வாய்ந்த திருமணமுறை கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை நீடித்தது. இதன் பின்னர் ஆரியர் வருகையும் ஆதிக்கமும் அதிகரித்தபோது, தமிழர் வீட்டுத் திருமணங்களிலும் பிற நிகழ்ச்சிகளிலும் பார்ப்பனர் உள்ளே புகுந்துவிட்டனர். இதற்குக் கோவலன் - கண்ணகி திருமணமே முதல் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

சாலி ஒருமீன் தகையானைக் கோவலன் மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டித் தீவலம் செய்வது காண்பார்....

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது.

சிறப்பு மிக்க தமிழர் திருமணத்தை (கரணத்தை) ஆரியரின் திருமணத்தோடு தொல்காப்பியர் ஒப்பிட்டுத் தமிழர் திருமணத்தின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

ஆரியர் திருமணம் எடருவகை:

ஆரியர்களின் திருமணம் எட்டு வகைப்படும். அவை பிரமம், பிரசாபத்தியம் ஆரிடம், தெய்வம், காந்தருவம், அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பனவாகும்.

இவற்றுள் பிரமமாவது, ஒத்த கோத்திரத்தானாய், நாற்பத்து எட்டாண்டு பிரமச்சரியங்காத்தவனுக்குப் பன்னீராண்டுப் பருவத்தினளாய்ப் பூப்பு எய்தியவளைப் பெயர்த்து இரண்டாம் பூப்பு எய்துமுன்னர் அணிகலன் அணிந்து தானமாகக் கொடுப்பது.

பிரசாபத்தியம் என்பது, மகள்கோடற்குரிய கோத்திரத்தார் கொடுத்த பரிசுத்து இரட்டித் தம் மகட்கு ஈந்து கொடுப்பது,

ஆரிடம் என்பது, தக்கான் ஒருவனுக்கு ஆவும் (பசுவும்) ஆனேறும் (காளையும்) பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பினவாகச் செய்து அவற்றிடை நிறுவி பொன் அணிந்து (பெண்ணை) நீர் வார்த்துக் கொடுப்பது,

தெய்வம் என்பது, பெருவேள்வி செய்வோர் பலருள் ஒத்த ஒருவனுக்கு, அவ் வேள்வித் தீ முன்னர் பெண்ணைத் தக்கிணையாகக் கொடுப்பது.

அசுரம் என்பது, கொல்லேறு கோடல் வில்லேற்றுதல் திரிபின்றி எய்தல் முதலியன செய்து பெண் கொள்ளுதலாகும்.

இராக்கதம் என்பது பெண்ணின் விருப்பமின்றி, அவள் பெற்றோர் உடன்படாத நிலையில் அவளை வலிந்து வன்முறையால் மணம் செய்து கொள்வது.

பைசாசம் என்பது, மூத்தோரை, கள்ளாண்டு களித்து மயங்கிக் கிடப்போரை, உறங்கிக் கொண்டிருப்போரை வன்புணர்ச்சி செய்தல்'. இழிந்தவளை மணம் செய்தல்; தான் விரும்பிய பெண்ணை அவளது காதலனது உடை, போலணிந்து மாறு வேடத்தில் சென்று வஞ்சித்து அவளைக் கூடுதல். (அகலிகை - இந்திரன் கதை இதற்குச் சான்று).

கந்தருவம் என்பது, கந்தருவ குமாரரும் கன்னியரும் தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு இணைந்தது போலத் தலைவனும் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டுப் புணர்வது.³⁸

ஆரியரின் இத்தகைய திருமண முறைகளைத் தமிழ் மக்களின் மணமுறையோடு இணைத்துக் கரணம் என்பது வேதங்களோடு ஒன்றியது என்றும், இதனைப் பார்ப்பனர் யாத்தனர் (உருவாக்கினர்) என்றும் கூறும் நச்சினார்க்கினியர் என்னும் பார்ப்பனர் தமிழுக்கும் தமிழர்க்கும் எவ்வளவு பெரிய கேட்டினைச் செய்துள்ளார் என்பதனை ஆய்வாளர்கள் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

மேலும் தமிழ் மொழியில் சமற்கிருதச் சொற்களையும் எழுத்துகளையும் அப்படியே எழுதக்கூடாது என்றும்

அவற்றைத் தமிழ் வரிவடிவத்திலேயே எழுதவேண்டும் என்றும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்³⁹ இது ஆரியக் கலப்பை எதிர்த்துத் தமிழின் தனித் தன்மை வாய்ந்த மரபுகளைக் காப்பதற்காகத் தொல்காப்பியர் தொடங்கிவைத்ததமிழ்க் காப்பு இயக்கத்தின் முதல் நடவடிக்கையாகும்.

இவ்வாறு தமிழ்மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகளை வடமொழி வேதங்களோடு இணைத்து கலப்படம் செய்து மாசுபடுத்திவந்த ஆரியப் பார்ப்பனியத்தைப் பெரியார் அம்பலப்படுத்தித் தொல்காப்பியத்திலும் ஆரியக்கோட்பாடுகள் புகுத்தப்பட்டுள்ளன⁴⁰ என்பதனை எடுத்து முழங்கிய பிறகுதான் நாவலர் சோமசுந்தரபாரதியார், இலக்குவனார், வெள்ளைவாரணனார், தமிழண்ணல் போன்ற தமிழறிஞர்கள் தொல்காப்பியத்தை நுணுகி ஆராயத் தொடங்கினார்கள்.

தமிழ்நாட்டின் அறிவுக் களஞ்சியங்களாக விளங்கிய சான்றோர்களைப் பார்ப்பனர் என்றோ (அல்லது) பார்ப்பனர்க்குப் பிறந்தவர் என்றோ (அல்லது) வடக்கிலிருந்து வந்த வேதியர் என்றோ பொய்யான கதைகளைப் புனைந்து ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக இழிவு படுத்திவந்துள்ளனர். தந்தை பெரியார் பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட காலத்தில் தொன்மைத் தமிழ் நூல்களையெல்லாம் நடுநிலைப் பார்வையோடு திறனாய்வு செய்தார். அதனால் தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவர் போன்ற தொன்னூலாசிரியர் மீது புனையப்பட்டிருந்த ஆரியப் புனைகதைகள் அம்பலமாயின, தந்தை பெரியார் தமிழ் இலக்கியங்களை முதன்முதலில் திறனாய்வு செய்த முதல் திறனாய்வாளர் என்ற பெருமைக்குரியவரானார்.

தமிழறிஞர்களுக்குப் புதிய வெளிச்சம் கிடைத்தது.

திராவிடத் தொல்குடி மக்களின் தாய்மொழியான தமிழ் "சிவனால் படைக்கப்பட்டது; குடத்தில் பிறந்த குறுமுனியான ஆரிய வேதியன் அகத்தியன் என்பான் அதற்கு இலக்கணம் எழுதிக் கொடுத்துத் தமிழை வளர்த்தான்; திரணதூமாக்கினி எனும் தொல்காப்பியர் வடக்கேயிருந்து அகத்தியனுடன் வந்த பார்ப்பனர்; அவர்வடமொழி இலக்கணத்தை ஓட்டியே தமிழுக்குத் தொல்காப்பியம் செய்து கொடுத்தார். அவர் அகத்தியரின் மாணவர்" என்னும் கருத்துகளை அறிவியலும் மொழியியலும் வரலாறும் இன்று முற்றிலுமாக முறியடித்துவிட்டன. தொல்காப்பியம் பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வாழ்வியல் நூல் என்பது நிறுவப்பட்ட உண்மையாகிவிட்டது, பெரியாரியம் இதற்குப் பெரிதும் பயன்பட்டது,

தொல்காப்பியத்திலும் ஆரியக் கருத்துகள் புகுத்தப்பட்டுள்ளன என்று தந்தை பெரியார் கூறிய பிறகுதான் தமிழறிஞர்கள் தொல்காப்பியத்தில் பார்ப்பனர் கை வைத்திருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையை உணர்ந்தார்கள் தொல்காப்பியத்தில் எங்கெல்லாம் பார்ப்பனர் இடைச் செருகல் செய்துள்ளனர் என்பதைக் கண்டறிந்து எடுத்துக் காட்டினார்கள். தமிழ்ச் சான்றோர்களின் கருத்துகளைத் திரித்தும், மறைத்தும் இடைச் செருகல் செய்தும் பல வஞ்சக வேலைகளை ஆரியம் செய்திருக்கிறது.. வந்தேறிகளை வரவேற்று வாழ வைத்த தமிழினத்தின் சான்றோர்களை வஞ்சக வழிகளால் ஆரியம் வீழ்த்த நினைத்தது, ஆனால் பெரியார்' என்னும் பேரொளி தமிழர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அரணாக நின்று அவர்களைக் காத்து வருகின்றது.

அடிக்குறப்புகள்

1. Luniya .... Life and culture in Ancient India; P.373
2. A.L.Basham .... The wonder that was India; P. 86; (1988)
3. R.C.Majumdar .... The Age of Imperial Unity; (The History and culture of the people); P.90; (1980)
4. K.A.NilaKantasastry... A History of South India; P.144 (1992)
5. Prof Devanesan.... A History of Tamilnadu; PP. 97-98
6. டாக்டர் கே.கே.பிள்ளை தமிழக வரலாறு (மக்களும் பண்பாடும்); பக். 173-174 (1972)
7. மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி களப்பிரர் ஆட்சியில் தமிழகம்; பக். 66-67 (2006)
8. டாக்டர் கே.கே.பிள்ளை மு.நா; பக்.298-301
9. மேலது... மேலது; ப. 314
10. மேலது .... மேலது; ப. 318, 322
11. டாக்டர் மு.ஆரோக்கியசாமி (சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்) தமிழ்நாட்டு வரலாறு ப.66 (1958)
12. தி.வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார் பிற்காலச் சோழர் வரலாறு, ப.76 (1974)
13. தமிழண்ணல் தொல்காப்பியர். ப.27; (2001) (சாகித்திய அகாடெமி வெளியீடு)
14. புலவர் ப.இராமநாதபிள்ளை தொல்காப்பியம்; எழுத்ததிகாரம்; இளம்பூரணம்; ப.9 (1947)
15. பேரா. கு. சுந்தரமூர்த்தி தொல்காப்பியம்; சொல்லதிகாரம்; நச்சி-உரை; ப.8 (1962)
16. நச்சினார்க்கினியர் தொல். எழுத்து; நச்சி உரை; பக்.10-11 (1972); பாயிர உரை
17. அரசஞ்சண்முகனார் 'தொல்காப்பியச் சண்முகவிருத்தியின் முதற்பகுதியாகிய பாயிரவிருத்தி (1905) பக்.2; 105
18. புலவர் ப.இராமநாதபிள்ளை தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம், இளம்பூரணம்; ப.9 (1974)
19. தொல்காப்பியர் தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்; (இளம்) நூன்மரபு; 1-4 (1974)
20. மேலது தொல்; பொருளதிகாரம்; அகத்திணை - இயல் 3-5; இளம்; (1954)
21. மேலது மரபியல் 71
22. மேலது மரபியல் 71-85
23. க.வெள்ளைவாரணன் தொல்.மரபியல் உரைவளம்; பக்.97-98 (1994)
24. முனைவர் தமிழண்ணல் தொல். பொருளதிகாரம்; தொகுதி 3; ப.137; (2003)
25. இரணியன் சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அறம்; ப.78 (டிசம்பர் 2017)
26. K. Kothandapanipillai Thirukkural Kamathuppal; pp.47-48 (1962) University of Madras Tholkappiar was no doubt, Scientific in his research, but he was more factual than axiomatic in his work. He had travelled through out the Tamil country observed, verified and collected facts not only those relating to linguistics but also those pertaining to the sex life (பொருள்). This is confirmed by the preface to Tholkappiam written by Panombaranar. By his patient research Tholkappiar had left us a vast store of reliable materials. (1962)
27. லோ. சுப்பிரமணியன் சிந்தனையாளர் தொல்காப்பியர்; பக். 10-11 (1966)
28. பாரதியார் பாரதியார் கட்டுரைகள் ப.46, (1981)

29. தி.தெ.சை.சி.நூ.க
இறையனார் அகப்பொருள் உரை
30. அரசஞ் சண்முகனார் மு.நூ. ப.103-104
(1905)
31. பாரதிதாசன் - பாரதிதாசன் கவிதைகள்
மூன்றாம் தொகுதி; பக்.109-113; (1964)
32. தந்தை பெரியார் “விடுதலை” 10.11.1948
33. கி.வீரமணி (தொ.ஆ) பெரியார்
களஞ்சியம்; தொகுதி 37; திருக்குறள் -
வள்ளுவர்;
ப.273; (2015)
34. நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியம்,
கற்பியல், உரைவளம், ப.3,
ம.கா.பல்கலை (1983)
35. க.வெள்ளைவாரணனார்
தொல்காப்பியம், கற்பியல், உரைவளம்
ப.14 (1983)
36. மேலது மேலது; பக். 33-34
37. மேலது மேலது ப.10
38. நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியம்,
களவியல் நூல் 1, உரை
39. தொல்காப்பியர் தொல்காப்பியம்;
எச்சவியல்; நூ.5
40. தந்தை பெரியார் 'விடுதலை' 28.03.1960

ஆசிரியர் குறிப்பு:

பேராசிரியர் காளிமுத்து, பழனிக்
கல்லூரியில் தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியராகப்
பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். மொழிப்போர்
வீரர். தமிழும் ஆங்கிலமும் துறை
போகியவர். சங்கத்தமிழின் எட்டுத்தொகை
நூல்களுள் ஒன்றான அகநானூற்றை ஆய்வு
செய்து முனைவர் பட்டம் பெற்றவர். பல
ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் ஆசிரியராகவும்
மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் விளங்குகிறார்.
நெருக்கடிநிலைக் காலத்தில் தம் பேராசிரியர்

பணியிலிருந்து நீக்கம் செய்யப்பட்டு
பழிவாங்கப்பட்டவர்.

அய்யா காளிமுத்து, திராவிடர்
வரலாற்று ஆய்வு மய்யத்தின் செயற்குழு
உறுப்பினர். 1970இல் பகுத்தறிவாளர் கழகம்
தொடங்கப்பட்ட போது அதன் செயற்குழு
உறுப்பினராகவும் பணியாற்றினார்.
'குறிப்புப்பொருள் கோட்பாடுகள்' என்பது
இவரது முதல் நூலாகும். மனு ஸ்மிருதி
சாத்திரத்தை ஆய்வு செய்து 'மனுநீதி - ஒரு
மறுபார்வை' என்ற நூலை எழுதியவர்.

'3000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட இந்தியா',
'உலகத் தத்துவச் சிந்தனையாளர்களும்
தந்தை பெரியாரும் - ஓர் ஒப்பியல் ஆய்வு',
'சிவாஜி முடிகுட்டலும் பார்ப்பனீயமும்'
போன்ற நூல்களையும், 'மாட்டுக்கறியும்
மதவெறியும்', 'காந்தியார் படுகொலை:
அதிர்ச்சியூட்டும் தகவல்' போன்ற நூல்களின்
முக்கியப் பகுதிகளையும் தமிழில்
மொழிபெயர்த்தவர்.

I belong to the Dravidian stock

“I claim Sir, to come from a country, a part in India now, but which I think, is of a different stock, not necessarily antagonistic. **I belong to the Dravidian stock.**

I am proud to call myself a Dravidian. That does not mean that I am against a Bengali or a Maharashtrian or a Gujarati. As Robert Burns has stated, “A man is a man for all that”.

I say that I belong to the Dravidian stock and that is only because I consider that the **Dravidians have got something concrete, something distinct, something different to offer** to the nation at large”.

---

*(maiden speech in the Indian Parliament – Council of States
(Rajya Sabha) – Apr 1962)*

Dr. C.N. ANNADURAI

*Hon'ble Chief Minister of Madras State & Tamil Nadu
(subsequently renamed), Union of India (1967-69).*

சென்ற இதழின் (சனவரி-மார்ச் 2022) ஆய்வரங்கம்

பெரியார்பன்னாட்டு அமைப்பு சார்பாக, திராவிடப் பொழில் இதழ் ஆய்வு, இணைய வழிக் கூட்டம் ஏப்ரல் 09, 2022 சனிக்கிழமை இரவு 7:30 மணிக்கு (அமெரிக்க கிழக்கு நேரம் காலை 10:00 மணி) நடைபெற்றது. இந்த இணைய வழிக் கூட்டத்திற்கு, பெரியார் பன்னாட்டு அமைப்பின் இயக்குநர், திராவிடப் பொழில் இதழின் ஆசிரியர் மருத்துவர் சோம.இளங்கோவன் அவர்கள் தொடக்க உரையாற்றினார். அவர் தனது உரையில் “திராவிடப்பொழில் இதழ், இதுவரை 5 இதழ்கள் வந்துள்ளன. இது 5ஆவது இதழ் பற்றிய கூட்டம்” எனக் கூறி ஒருங்கிணைப்பு உரையாற்றும் கவிஞர் நெல்லை அன்புடன் ஆனந்தி அவர்களை அறிமுகப்படுத்தினார். நாகம்மையார் இல்லத்துக் குழந்தைகளோடு தொடர்ந்து உரையாற்றி அவர்களுக்கு கதை, கவிதை எழுதச் சொல்லி, இன்று கவிதைகள் எழுதும் அளவிற்கு நாகம்மையார் இல்லத்துப் பிள்ளைகள் வளர்வதற்குக் காரணமானவர் அன்புடன் ஆனந்தி எனக் குறிப்பிட்டார்.

நிகழ்வைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, கண்ணபிரான் இரவிசங்கர் அவர்களை அறிமுகப்படுத்தி, அன்புடன் ஆனந்தி அவர்கள், திராவிடப் பொழில் இதழின் முதன்மை ஆசிரியர் பேரா. கண்ணபிரான் இரவிசங்கர் அவர்களை உரையாற்ற அழைத்தார்.

பேரா. கண்ணபிரான் இரவிசங்கர் அவர்கள் தன் உரையில், “திராவிடம் என்ற ஒற்றைச் சொல் நம்மை இணைக்கிறது.

தமிழ் என்றாலும் திராவிடம் என்றாலும் ஒன்றுதான் என்பதை, தமிழர் தலைவர் ஆசிரியர் அவர்கள், திராவிடப் பொழில் முதல் இதழிலேயே, வாழ்த்துரையையே ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரை போலக் கொடுத்து, இதை விளக்கியிருந்தார்கள். திராவிடம் என்னும் சொல் பற்றி அதில் விரிவாக அறியலாம். திராவிடம் என்னும் சொல், பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தைய சொல். நம்மாழ்வார் திராவிட வேதம் என்றார். பொழில் என்றால் வெறும் பூங்கா மட்டுமல்ல. எப்போதும் வற்றாத நீர்வளம் உள்ள பூங்கா தான் பொழில். எப்போதும் அது பூத்துக் குலுங்கிக் கொண்டே இருக்கும். எனவே தான் தமிழர் தலைவர் ஆசிரியர் அவர்கள் திராவிடப் பொழில் என்னும் பெயரைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்.

இதனுடைய நோக்கம் என்னவென்றால்: அறிஞர்கள் மத்தியில் மட்டும் தங்கி விட்ட கருத்துகளை, வீட்டிற்கும் வீதிக்கும் கொண்டு வரவேண்டும், எல்லாரிடமும் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டும் என்பதே இதன் நோக்கம். இரண்டாவது, நாம் தமிழர்கள் பொதுவாகவே உணர்ச்சி வயப்பட்டவர்கள். ஒரு புறம் மக்களிடம் பிரச்சாரமாகக் கொண்டு சென்று மக்களை அறிவு பெறச்செய்ய, பிரச்சாரம் பயன்படுகிறது. இன்னொரு புறம், நமது முன்னோர்களைக் கல்வி பெறாமல் செய்துவிட்டு, குறிப்பிட்டவர்கள் மட்டும் கல்வி பெற்றுக் கொண்டார்கள். அந்தக் கல்வியை வைத்து நிறைய ஆவணங்களை உருவாக்கி வைத்துச் சென்று விட்டார்கள்.

இன்று கல்விப்புலத்தில், அவர்களின் ஆவணங்களை வைத்தே நிறைய ஆய்வுகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. தமிழக, இந்திய, உலகப் பல்கலைக்கழகங்கள் ஆவணங்களை எதிர்பார்க்கின்றார்கள். திராவிட இயக்கம் கைதூக்கி விட்டதால், கல்விப் படிகளிலே நாம் மேலேறி விட்டோம். தந்தை பெரியார், பெரியாருக்கு முன் அயோத்திதாசர், பெரியாருக்குப் பின் பேரறிஞர் அண்ணா உள்ளிட்டவர்கள் பாடுபட்டதால், நாம் இந்த அளவிற்கு உலகப் பல்கலைக்கழகங்களில் கோலோச்சிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், அந்தச் சான்று ஆவணங்கள் என்று வருகின்ற போது, அறிவுப்பூர்வமானசான்று ஆவணங்களுக்கு நாம் இன்னும் நிறைய மெனக்கெட வேண்டும். தொகுப்புகள் நிறைய செய்ய வேண்டும். ஆய்வுகள் நிறைய செய்ய வேண்டும். உலக அறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்ற வகையிலே ஆய்வுகள் செய்யவேண்டும். அய்யன் வள்ளுவன் தொடங்கி நம்மிடம் நிறைய அறிவுக் கருவூலம் இருக்கிறது. வள்ளுவரிலிருந்து தொடங்கி பெரியார், புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன், பேரறிஞர் அண்ணா என்று பலர் அறிவுக் களஞ்சியமாகத் திகழ்கிறார்கள். அந்த அறிவை ஒன்று திரட்டி ஆய்வு முறையிலே, அறிவியல் முறையிலே எப்படி மக்களுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பது என்பதுதான் திராவிடப் பொழிலின் நோக்கம். ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வழியாக நிறையப் பேச வேண்டும்.

தமிழ்தான்திராவிடம். எகிப்தில்தமிழை, திராவிடம் என்றுதான் சொல்கிறார்கள். தமிழ்திராவிடமொழிக்குடும்பமாகமாறிய போது, பல மொழிகளுக்குப் பரவியது. மொழி அடிப்படையில் திராவிடம் என்பது மட்டுமல்ல, சமூகநீதிப் போராட்ட அடிப்படையிலும் வளர்ச்சி பெற்றது. சமூகநீதி இயக்கமாகவும் விரிந்தது. அப்படி விரிந்த திராவிடத்தை மக்களிடம் ஓர்

அறிவுக் கருவியாக எப்படிக் கொண்டு செல்வது என்பது தமிழர் தலைவர் ஆசிரியர் அவர்களின் நெடு நாள் சிந்தனை. உலக அறிஞர்கள் அளவிலே இதைக் கொண்டு சென்று இன்னும் பரவலாக்க வேண்டும் என்னும் முதன்மையான குறிக்கோளோடு இதனைத் துவங்கினார். திராவிடப் பொழில் இதழ் முழுக்க முழுக்க ஆய்விதழாகவே இருக்கும். பிரச்சாரமாகவோ பரப்புரையாகவோ இல்லாமல் இருந்தாலும் கூட, அதிலும் சமூகநீதியை உள்ளடக்கினார். எப்படி என்றால் பெரும் பெரும் பேராசிரியர்கள் என்பது மட்டுமே இல்லாமல், ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்திலிருந்து வரக்கூடிய பேராசிரியர்கள், குறிப்பாகப் பெண் பேராசிரியர்கள், பெண் மாணவர்கள், விளிம்பு நிலையில் இருக்கக்கூடிய, ஆய்வுப் புலத்திலே இப்போது தான் மேலேறிக்கொண்டிருக்கிற மாணவர்கள், அவர்களிடமிருந்தும் கட்டுரைகள் பெற்று, அவர்களுக்கு ஒரு பயிற்சிக் களமாகவும் இது அமையவேண்டும் என்று நினைத்தார். ஆய்வு ஒரு புறம், ஆய்வோடேயே சமூகநீதியும் ஒரு புறம் என்று இரண்டையும் உள்ளடக்கி, அய்யா ஆசிரியர் இதைச் செய்தார்கள்.

சென்ற ஆண்டு சனவரியில் இதைத் தொடங்கினோம். இதுவரை 5 இதழ்கள் வந்துள்ளன. அடுத்த இதழ் இன்னும் 10 நாட்களுக்குள் வரப்போகிறது”. இதுவரை என்ன செய்துள்ளோம் என்பதை ஒரு படமாக திரையில் காட்டி விளக்கினார். இதுவரை வந்துள்ள கட்டுரைகள் மொழி, சமூகநீதி, பெரியார், மதம், பெண்ணியம், இன வரைவியல், கலை எனப் பல தலைப்புகளில் திராவிடப்பொழிலில் வந்துள்ளதைக் காட்டி, இது கட்சி சார்ந்ததாக இல்லாமல், பெரியார் மணியம்மை பல்கலைக்கழகம் சார்பாக வருவதைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

அமெரிக்கா, கனடா, இலங்கை, அய்ரோப்பா எனப் பல நாடுகளில் இருந்து கட்டுரைகள் வந்துள்ளதை எடுத்துக் காட்டினார். பெண்கள் பலர் கட்டுரைகளைக் கொடுத்திருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டினார். மும்மாதங்களுக்கு ஒரு முறை வரக்கூடிய ஆய்விதழ். திராவிடப்பொழில் இணையத்திலும் வருகிறது. அச்சிதழாகவும் வருகிறது. இன்னும் மேம்படுத்த வேண்டும்.

முதன்முதலில், சிகாகோ பல்கலைக்கழக டாக்டர் சாச்சா ஈபெலிங், புகழ் பெற்ற, உலகளவில் கல்வியாளர்கள் நன்றாக அறிந்த அந்த அறிஞர்தான் திராவிடப்பொழில் இதழுக்கு வாழ்த்துச் செய்தி கொடுத்தார். வேதகால நாகரிகம் என்று சொல்வார்கள்; இல்லை, கீழடி நாகரிகம் பொருநை நாகரிகம், வைகை நாகரிகம், காவிநாகரிகம் என இது திராவிட நாகரிகம் என்று சொல்ல வைக்க வேண்டும். தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து இந்தியாவையே தலை கீழாக மாற்றிப்போடும். திராவிடத்தைத் திலகமாகக் காட்டுவது தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து. திலகம் நெற்றியில் இருக்கும். அதனால் தமிழ் நாடு தான் தலையாக இருக்கும். காஷ்மீர் என்பது காலாக இருக்கும். அப்பவே மனோன்மணியம் சுந்தரனார் அவர்கள் இந்தியப் படத்தையே தலைகீழாகப் புரட்டிப் போட்டுத்தான் பாடியிருக்கிறார். எனவே, இந்த வாசிப்பை இங்கிருந்து காட்டுவது, இது வேத இந்தியா இல்லை, இது திராவிட இந்தியா என்று காட்டுவது. அண்ணல் அம்பேத்கர் அதனைத்தானே சொல்கிறார், இந்தியா முழுவதும் இருந்தது நாகர் நாகரிகம், திராவிட நாகரிகம் என்று சொல்கிறார் அல்லவா?.

ஆகவே, இவற்றை எல்லாம் அறிவியல் மூலமாக, ஆய்வு மூலமாக கொண்டு செல்வதுதான் திராவிடப்

பொழில். வேதங்களைப் பார்த்தீர்கள் என்றால் ஒன்றும் இருக்காது. படித்துப் பார்த்தால், “நான் காட்டுக்குள் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். ஓநாய்களிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்று” என்பதுதான் சுலோகமாக இருக்கும். இதில் என்ன பெரிய அறிவு இருக்கிறது? நாம் அறிவு என்றால் என்ன என்பதை, தமிழின் மூலமாக நிலைநிறுத்திக் காட்டுவோம். திராவிடத்தின் மூலமாக நிலைநிறுத்திக் காட்டுவோம் என்னும் பெரும் குறிக்கோளுடன் திராவிடப் பொழில் தன்னுடைய கல்விப் பயணத்தை, ஆய்வுப் பயணத்தை, திராவிடர் கழகத் தலைவர் அய்யா ஆசிரியர் கி.வீரமணி அவர்கள் வேந்தராக இருந்து, இந்த இதழின் இதழ் ஆசிரியர் குழுவோடு இதனைத் துவங்கியுள்ளோம். இந்த இதழின் கல்விப் பயணத்திலே மக்களுக்கும் அறிஞர்களுக்கும் இடையில் பாலமாக இருந்து செயல்படுவோம் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறோம்” என்று குறிப்பிட்டு உரையாற்றினார்.

ஆய்வுரையினை முதலில் நெல்லுப்பட்டு முனைவர் இராஜவேல் அவர்கள் நிகழ்த்தினார். டாக்டர் கண்ணபிரான் இரவிசங்கர் அவர்களின் கட்டுரையான 'The issue of 'ai'(ஐ/அய்) & au(ஔ/அவ்) in Tamil language and Periyar's Proactiveness' என்னும் கட்டுரை பற்றித் தனது ஆய்வுரையில், தமிழ் மொழியில் ஏற்பட்ட எழுத்து மாற்றங்கள் பற்றி நிறைய புள்ளி விவரங்களோடு கருத்துகளைக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆரியர் வந்தபிறகு தமிழர்கள் வாழ்வில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் போலவே ஆரிய மொழிக் கலப்பினால் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை விவரித்து தந்தை பெரியாரின் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தை இக்கட்டுரை பேசுகிறது எனக் குறிப்பிட்டார். அதைப் போலவே முனைவர் ஸ்ரீதேவி அவர்கள் எழுதிய

'தொல்காப்பியப் பூங்கா வழிப் புலனாகும் கலைஞரின் இலக்கணப்புலமை என்னும் கட்டுரைபற்றியும், முனைவர் ச.ஜீவானந்தம் அவர்கள் எழுதிய 'சுயமரியாதை இயக்கத்தின் ஆளுமை மிக்க பெண்கள்' என்னும் கட்டுரை பற்றியும் குறிப்பிட்டு ஆய்வுரை நிகழ்த்தினார். அவரின் ஆய்வுரை மிகச்சிறப்பாக அமைந்தது.

தொடர்ந்து பேரா. அழகுச்செல்வம் அவர்கள், பேரா.காளிமுத்து அவர்கள் எழுதிய 'திருவள்ளுவரைப் பற்றிய புனைகதைகள்' என்னும் கட்டுரையைப் பற்றிப் பேசினார். இந்தக் காலகட்டத்திற்கு மிகத் தேவையான கட்டுரை என்பதையும், இந்தப் புனைகதைகள் எப்படிப்பட்ட கட்டுக்கதைகள் என்பதையும் பேராசிரியர் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார் என்று குறிப்பிட்டார். அதனைப் போலவே முனைவர் மு.சு.கண்மணி அவர்கள் எழுதிய 'பெரியாரியல் நோக்கில் நற்றிணை' என்னும் கட்டுரை பற்றியும் ஆய்வுரை நிகழ்த்தினார். நான் சொல்வதற்காக நீங்கள் பின்பற்றவேண்டாம் என்று பெரியார் சொன்னார். பெரியார் செய்தது மிகப்பெரிய புரட்சி. எல்லாச் சூழலுக்கும் பொருந்தும் பெரியாரை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும் என்று குறிப்பிட்ட பேரா. அழகுச்செல்வம், கட்டுரையில் இருக்கும் சில முரண்களையும் சுட்டிக் காட்டினார்.

ஆய்வுரைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு உரையாற்றிய திராவிடப்பொழிலின் ஆசிரியர் பேரா.ப..காளிமுத்து அவர்கள் "ஆய்வுரைகளைக் கவனத்தோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்." என்று குறிப்பிட்டு ஆய்வுரைகளைப் பற்றிய தனது கருத்துகளையும் தனது கட்டுரை பற்றிக் கூறப்பட்ட கருத்துகளுக்கு விளக்கமும் அளித்து உரையாற்றினார்.

நிறைவாக, திராவிடப்பொழிலின் ஆசிரியர்குழுவில் ஒருவரான முனைவர். வா.நேருநன்றியுரையாற்றினார். தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை பேச்சாளர்கள் ஒவ்வொருவரையும் அறிமுகப்படுத்தியும், அவர்கள் பேசி முடித்தவுடன் அவர்களின் கருத்துகளில் முக்கியமானவற்றை தொகுத்துச் சொல்லியும் மிகச் சிறப்பாக அன்புடன் ஆனந்தி அவர்கள் ஒருங்கிணைப்பு செய்தார். நிகழ்வின் இறுதியில் டாக்டர் சரோஜா இளங்கோவன் உள்ளிட்ட பங்கேற்பாளர்கள் கருத்து தெரிவித்தனர். இந்த நிகழ்வுக்கு உறுதுணையாக இருந்த அனைவருக்கும், இளமாறன், துரைக்கண்ணன் உள்ளிட்ட அனைவருக்கும் நன்றி கூறி, பெரியார் பன்னாட்டு மய்யத்தின் இயக்குநர் டாக்டர் சோம.இளங்கோவன் அவர்கள் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு இதழ் வந்தவுடன் அதனைப் பற்றிக் கூட்டங்கள் நடத்துவோம் என்று கூறி கூட்டத்தை நிறைவு செய்தார்கள்.

■

**Thus, spake Arignar Anna
at the Indian Parliament -
Council of States (Rajya Sabha)
April, 1962**

I belong to the Dravidian stock

I claim Sir, to come from a country, a part in India now, but which I think is of a different stock, not necessarily antagonistic. I belong to the Dravidian stock.

I am proud to call myself a Dravidian. That does not mean that I am against a Bengali or a Maharashtrian or a Gujarati.

As Robert Burns has stated, "A man is a man for all that". I say that I belong to the Dravidian stock and that is only because I consider that the Dravidians have got something concrete, something distinct, something different to offer to the nation at large. Therefore, it is that we want self-determination.

After coming here, I must say that many times I have found great kindness in the Hon. Members. I did not expect so much kindness when I came here. I find that this kindness even makes me forget the animosities that had been created by certain Hindi speaking people.

I would very much like to be one with you, I would very much like to be with you

as one nation. But a wish is one thing and facts are another. We want one world, one government. But we forget national frontiers.

The other day I found the Hon. Member Mr. Dayabhai Patel speak and when he spoke about Gujarat, there was such fire in his words and about such an industrially advanced State, Gujarat and so on. Take my State of Madras. It is backward taking into consideration everything.

You have here four steel plants. We have been crying hoarse for a decade and more for a steel plant, but what have they given us? They gave the portfolio to a new Minister, not the steel industry to us. Perhaps if the Hon. Subramaniam had not come here he might have been pressing for the steel industry from there. Is it diplomacy or prudence or political expediency? I don't know which but you have brought him here and you are going to ask him to reply to the demand of the South.

That is what the British were doing – divide and rule, barter and get money, marshal out figures and demolish arguments.

The fact that we want separation is not to be misconstrued as being antagonistic.

Of course, I can understand the feelings that would very naturally arise in the minds of people in the northern area, whenever they think of partition. I know the terrible consequences of partition and I am deeply sympathetic towards them. But our separation is entirely different from the partition which has brought about Pakistan.

I would even say that if sympathetic treatment is afforded, there need be no heat generated. There would not be any dire consequences.

Fortunately, the South itself is a sort of a geographical unit. We call it the Deccan plateau or the peninsula. There will not be a large number of people migrating from this place to that. There will not be any refugee problem. I would ask you to very calmly bestow deep and sympathetic thought on the problem.

The language and other details will be worked out by a Constituent Assembly. The position to-day is, whatever may be your reading of the situation, for whatever we do not get in the South, the masses are ready to lay the entire blame on the Indian Government.

There will be very natural reasons for not opening certain industries there, but the moment we are denied a steel plant, the moment we are denied new railway lines, the moment we are denied an oil refinery, the man in the street in the South gets up and says, "This is the way of Delhi. This is the way of northern imperialism and unless you come out of that imperialism and unless you come out of that imperialism you are not going to make your country safe, sound, plentiful and progressive.

When I talk about separation, I represent the resurgent view of the South and as the illustrious person, Mira Behn, stated some time ago, the natural unity that we found when we were opposing the British is not to be construed as a permanent affair.

The principle of separation or, to put it more explicitly, the principle of self-determination, has been accepted by leaders of international repute and more than that, by the Prime Ministers of this sub-continent of ours.

During the days of the Pakistan controversy, Pandit Jawaharlal Nehru, speaking, if I remember correctly, on the Kapurthala grounds, stated categorically that they, the Congress, as an organization, would try to keep every unit within the Indian Union; but if any Indian unit decided to secede, the Congress would give its consent. Thus, the Congress has recognized the principle of self-determination.

I make this bold appeal to that liberal thought, to that democratic spirit.

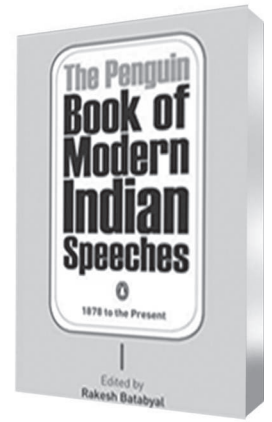
Despite the fact that he has become the Prime Minister, I think part of the old fire is still burning in his heart. Why don't you

give self-determination to peninsular India? After that, India will not be impoverished.

I would say that decision would pave the way for raising the stature of India. I am inviting those people who want to keep India one and indivisible to make it a comity of nations instead of its being a medley of disgruntled units here and there.

(Text Abridged from the speech of Hon'ble Dr. C.N. Annadurai at the Indian Parliament - Council of States (Rajya Sabha), April, 1962.

Reproduced from: Book of Modern Indian Speeches (1877 to the Present), The Penguin Publishers, Edited by Rakesh Batabyal). ■

[illegible]

[illegible]

This image shows a single page of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins or other markings present.

[illegible]

Cultural Diffusion and Tamil Merchants

Prof. P. Shanmugam, University of Madras

Tamil Merchants played a very important role in the diffusion of cultures across many countries of the World. From local trade to global trade, from land faring to sea faring, from simple tolls to excise, the journey of Tamil Trade is very vast and deep. This paper traces the historical path of trade and cultural exchange, from various sources in Tamil Literature & Tamil Archaeology.

Critical Thinking in Masses & Social Justice

Dr. S. Rajmohan, Sahitya Akademi

Critical Thinking and Social Justice are the two main pillars of Social progress. Tamil Nadu is a pioneering state towards the establishment of Social Justice. Along with it, Critical Thinking among the masses also needs to be inculcated and developed. This paper urges Critical Thinking and application of logic to be nurtured in the Society.

Humanism and Thiruvalluvar

Dr. R. Prabhakaran, USA

Humanism is a system of thought attaching prime importance to humans rather than divine or supernatural matters. This paper explores Thiruvalluvar's views on human equality, rationalism, human effort, love and compassion, and secularism and establishes that the views of Kural are completely compatible with those of modern humanists.

பவுத்தம்: எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் – ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை

எழுத்தாளர் மு.சங்கையா

புத்தரின் சமத்துவ நெறி, அன்று புத்தொளி வீசிப் பறந்தாலும், அதன் வீழ்ச்சி, புத்தரின் மறைவிலிருந்தே சிறுகச் சிறுகத் தொடங்கி விட்டது. பல உட்பிரிவுகளாகப் பிரிந்து, வெறும் தத்துவச் சிறைக்குள் தள்ளப்பட்டு, மக்களின் பாளி மொழியிலிருந்து விலகிச் சமஸ்கிருத மொழிக்கு மாறி, குப்த அரசர்களாலும், இசுலாமிய அரசர்களாலும் ஒடுக்கப்பட்டு, அண்டை நாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்தாலும், மூட நம்பிக்கைகளிலும் சாதிக் கிளைகளிலும் சிக்கிச் சீரிழந்து போனது பவுத்தம். அது இனியும் புத்தாக்கம் பெறுமா? என்று ஆய்கிறது இக் கட்டுரை.

வஞ்சிக்கப்பட்ட வரலாறு

பேரா. முனைவர் ப. காளிமுத்து

திராவிட இனமும், தமிழ் மொழியும், பல்வேறு அரசியல் மற்றும் சமூகப் பிறழ்வுகளால், காலந்தோறும் வஞ்சிக்கப்பட்டு வந்த வரலாற்றை, விரிவாக ஆய்கிறது இக் கட்டுரை.

**PERIYAR
MANIAMMAI**
INSTITUTE OF SCIENCE & TECHNOLOGY
(Deemed to be University)
Established Under Sec. 3 of UGC Act, 1956 - NAAC Accredited
think • innovate • transform

Periyar Nagar, Vallam, Thanjavur - 613 403, Tamil Nadu, India.

dravidapozhil.pmu.edu